

NİSAN KÖPRÜSÜ

Mart'tan Nisan'a Nisan'lardan Mayıs'a

Bir Devrimci Yürek ORHAN YILMAZKAYA

Devrimci Cephe Yayınları

Derleyen: Şemdin Şimşir

Nisan köprüsü
Mart'tan Nisan'a Nisan'lardan Mayıs'a
Bir Devrimci Yürek Orhan Yılmazkaya

Derleyen: Şemdin Şimşir

Devrimci Cephe yayınları
info@devrimcicephe.org
www.devrimcicephe.org

Giriş

Komutan Orhan Yılmazkaya'nın şehadetinden sonra onun anısına daha önce yanladığımız „Nisan Köprüsü“ kitapçığının genişletilmiş haliyle ikinci baskısını yaptık. Kuşkusuz ki Orhan yoldaşın devrimci kişiliği ve duruşuyla onu bir kitapçıkta anlatmak, sığdırmak mümkün değil. Yılmazkaya Türkiye devrim mücadelesinde ve Kürt özgürlük hareketiyle yan yanallık, buluşmada bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin açılması adı ve öncülüğüdür. 12 Eylül ve 90 yenilgilerinden sonra Türkiye devrimci hareketi ağırlıklı olarak sistemçilik, parlamentarizm, barış içinde bir arada yaşama, legalizm, reformizm “devrimsiz, devrimcilikle ilerleme ve kazanma” şeklinde bir ideolojik sapmaya neden olan bir kuşatma içinde girmiştir.

Bugün bu ideolojik sapma ve etkinin tüm olumsuzluğu sol içinde öznelde hele yansıma bulmaktadır. Yılmazkayacı çizgi bu tasfiyeci, sistemcilik, reformist kuşatmayı, “devrimsiz devrimcilik” ideolojik teslimiyet çizgisine karşı bir barikat ve set örme süreci parçalama çabasıdır. Bu yanıyla ortaya koyduğu yönelim, mücadele ve kendi fedai adanmışlığına karşı linç saldırı kampanyaları yürütüldü.

Kuşkusuz bir dönemin kapanıp bir dönemin başlaması, aniden olmaz toplum ve doğada değişimde olduğu gibi bu meşakkatli ve sancılı bir süreçtir. Statükoların parçalanması atomun parçalanması gibi zordur.

Onun devrimci, önder kişiliği ve mücadelede ki karalık, ya-

raticılığı, fedai davranışın, çok yönlülüğün küçük bir yanını oluşturmaktadır bu kitapçık.

Onun şehadeti ardında onun için söylenenler, kendisinin yazdığı bir kısım yazılar ve biyografisiyle onu anlatmaya çalıştık. Çok iyi biliyoruz ki asil olarak Orhan'ı anlamak, anlamak ve yaşatmak mücadele de onun söz ve eylemini rehber edinmektir. Onun dediği gibi KAVGA SÜRECEK...

YAYINCININ NOTU

Devrim, proleter devrimci bir özne için maksimal olan ise, elinizdeki derleme bir öncü grubun devrim için, devrimi yapabilmek, devrimi gerçekleştirmek için uğruna yollara düştüğü örgüt ve taktik zeminli minimal hedeflere yürüyüşünün, deyim yerindeyse, ideolojik ve siyasal anlatısıdır.

Maximal devrim hedefine yönelebilmek için Türkiye sol-sosyalist-devrimci hareketini 90'dan beri içinde debelendiği teslimiyet, oportünizm ve "asgari direnişçilik" zemininden çıkartmanın ve yerine devrimci olanı koymanın örgüt ve mücadele tarz ve yöntemlerine ilişkin teorik tezlerin ve tarihsel perspektiflerin sunuluşudur.

Kötü ve oportünist olandan doğru ve devrimci olana doğru bir tür bir yol hikâyesidir.

Devrimci Karargâh'ın Zap'taki mangasında duvara asılan pankartla başladı, bu yol hikayesi; "Ya bir yol bulacağız, ya yeni bir yol açacağız..." yazıyordu, bezin üstünde.

"Yol" mecazı devrim ve sosyalizm tarihimizde yeni değildir. Devrim ve sosyalizm mücadelesini hedefe doğru yükselecek çabasının ve bu çabaya girişenlerin mecazıdır. Kurucu kuşağın önderleri "Yol" külliyatı parti otokritiğinden, yeni örgüt ve mücadele taktiklerinden ve sömürge Kürdistan gibi stratejik bağlamlardan oluşur. Kurucu kuşağın yapınlığına uygun emek dolusu ideolojik ve teorik siyaset zenginliğiyle bugünlere yol göstericidir. Ardından 68 kuşağının tarzı olan uçkun devrimciliğin pratik yükü Mahir'in "devrim yolu engelbelidir, dolambaçlıdır, sarptır" ifadesiyle genç devrimci kuşaklara iradi kararlılığın ve zorlayıcılığın yemin tiradı olarak miras kalmıştır. Kurucu kuşağın pratiksiz teorikliği, 68 kuşağının proletersiz proleter devrimciliklerinin sonrasında küçük "Şehit Oğan Müfrezesi"nin daha Devrimci Karargâh olmadan astığı bu yeni yol mecazında ise hem proletarya siyasetini hem öncü pratiğini birbirine meczetme iddiası vardı.

90'lerden beri yaşanan çökkünlük ortamında bu meydan okuyuş, amaç ve yürüyüş tarzındaki devrimcilik hali pankarttaki sözü kendi otantizminden alıp oldukça bize ait kıldı. Devrimci Karargâh'ın sahaya böylece girmesi devrimci olmayı korkuttu.

TC oligarşisini korkuttu; meclisin, köşkün çatısını zırhlı maddelerle kapattılar. Siyonizm'i korkuttu; hemen Türk hükümetine yardım telefonu açtılar. Emperyalizmi korkuttu; Devrimci Karargâh'ı hemen terör örgütleri listesine aldılar. Ama en çok da Soros solcularını, düzen sever sosyalistleri... Karşı devrimci terörden yakayı kurtarabilmek için hep beraber "biz ondan değiliz" kuyrukları oluşturular.

Doğruya doğru; Oligarşi ve MİT raporlarında kendilerine teşekkür edilecek kadar işbirliği içindeki sol Devrimci Karargâh'ın ateşini söndüremedilerse de üstünü külleme bir ölçüde başardılar...

Devrimci Karargâh niçin ötesine gidemedi?.. Devrimciliğin akıntıya karşı mücadeledeki handikapları?.. Bunlar başka bir değerlendirmenin konusu ama şu belirlemenin altı burada da çizilmelidir: Devrimci Karargâh bir örgüt çizgisi olmaktan öte bir çizgi örgütü idi. Onun çizgisi tarihin devrimci gidişine göre belirlenmişti.

Burada referanslar bellidir; özne tarihin verili koşulları içinde devrimlidir. Ve tarih uygun özneyle buluşana kadar devrimci potansiyelini kendi dip akıntılarında sürekli canlı tutar. Devrimci Karargâh kendi örgütsel darbelenişi içindeyken bile çoklu olasılıklar içinde tarihin devrimci kurgusunun su yüzüne vurmasına yardımcı oldu.

Kürtle dayanışma liberal küçük-burjuvanın "insan hakları" bağlamından alınarak "siper yoldaşlığı" tarifinde devrimci bir bağlama oturtuldu. "Stratejik devlet aklı" bu bağlamı barış'a, çözüme kaydırabilmek için çok uğraştı. Tutmadı.

Proletaryanın ve ezilen halkların öncü mücadelesi statüko içinde demokrasi aktivistliğinden, burjuva sivil itaatsizliğinden alınarak "devrimci savaş" arayışlarına yönlendirildi.

Tıpkı "yol" mecazında olduğu gibi kavramların kurucusu da Devrimci Karargâh değildi ama sol, Kürtler ilişkisinde

“siper yoldaşlığı”yla, ülke mücadelesinde “devrimci savaş”la Devrimci Karargâh üzerinden dillendi.

Tarih patladı...

Gezi Haziranı’yla geldi.

Kobane-Rojava devrimiyle geldi...

Ve bütün bu yeni gelişler ve bütün bu eskiyi terk edişler artık örgüt oldu.

12 Mart’tan beridir, bu yılın anmalarında HBDH hep özel vurgu taşıdı, ama yeterli olmadı, (neden ve incileri ayrı ele alınması gerekiyor). Newroz’da, 30 Mart’ta ve şimdi 27 Nisan’da, yarın 1 Mayıs’ta, Haziran’da...

Bu araç salcı bir yaklaşım gereği değildir; eldeki çekiç için sorunları çivileştirmek değildir... “çok derdin tek ilacı: örgüt” olduğu için böyledir.

Yani, kapitalizm bölgesel büyük bir savaşın öngününde bu savaşın temel ögesi kılmak üzere ülkede yeni oligarşik blok düzenlemeleri peşinde koşarken;

Oportunist üçüncü dönemin bitişiyle,

Devrimci dördüncü dönemin açılışıyla,

Birleşik devrim kurgularıyla,

Devrimci savaş tarzlarıyla,

Ama bu dönemin sunduğu olanak ve fırsatlar değerlendirilmediğinden, Gezi Haziran ve Rojava nin sunduğu olanak ve fırsatlar bir devrimci çıkış için kullanılamadığında yola açıcı olmaktan çok tüketici olmaya başladı.

Nasıl yürüneceği üzerine tartışmalar kapanan dönemin son sözüne, açılan yeni dönemin ön sözünü veriyor.

Evet Artık yolu yürümek gerekiyor...

Mart'tan Nisan'a Nisan'larda Mayıs'a Bir Devrimci Yürek Orhan Yılmazkaya

Sanki bir bayram telaşındayız. Tedirgin ruhlarda baskın bir ferahlama ihtiyacı uyuşturucu bir umudun sıcaklığına yuvarlıyor herkesi.

Başkaları neyse de devrim açısından konuşursak.

Dört yıl önce Bostancı'daki direniş ve mücadele hattı kitle ruhunu ve kitle eylemini devrimleştirebilmişti. Taksim'i ele geçiren devrimci 1 Mayıs'lara yol açmıştı.

Eylem ve şehit kolektif bir sahiplenişle kucaklanmıştı.

Ardından artık bugün iyice bilindik yöntemleriyle karşı devrimin saldırısı geldi.

Çizgiyi ve tarzı itibarsızlaştırma amaçlı beyaz propaganda liberal ve oportünist solcularla iş birliği halinde yürütüldü. Gericiliğin yargı divanları karşısında devrimcilikten tövbe etmeler savunmaların esasını oluşturdu. Çabaları karşılıksız kalmadı; MIT, Devrimci Karargâh ile ilgili hazırladığı raporda Türk solunun yardımlarını şükranla andı.

Artık her devrimci hamle sonrasında ortamı sadece, Türkiyeli ve Kürdistanlı liberal burjuvazinin aydınları ve siyaset sınıfı tarafından atılan „provokasyon“ çılgınlıkları kaplıyor. Taksim'deki feda eyleminde de böyle oldu, AKP'ye saldırılar sonrasında da...

Oysa Yılmazkaya ve yoldaşlarının zorladığı mücadele hattı, devrim tarihimizde 90'lardan beri iyice tortulanan oportünist ve statükocu üçüncü dönemi kapatmak yeni ve devrimci dördüncü dönemi açmak için tasarlanmıştı.

Zor olacağı belliydi. Zordan da biraz fazla olduğu görüldü. Görev hala önümüzde duruyor.

Komutan Yılmazkaya'yı misyonundan arındırarak sade-

ce ulu bir direnişle görselleştiren Türkiye solu, böylece hem onun direnişle mücadelenin ihtiyaçları arasındaki maddi ilişkiyi görmezden gelmeyi, hem de görünmez kılmayı başardı. Onu bir kalemden kendilerinin de şehidi ilan edenler, o zamandan bu zamana, şehitlerinin vesilesiyle de olsa adını ananlardan olmadılar.

Ama tarih inatçıdır.

Tarihin inatçılığı gerçeklerin olayca aşılamadığı sürece kalıcı olmasındandır. Duruşu ve pratiğiyle, direnişle bilinçleri, ruhları, zamanı zorlayan Yılmazkaya, bugün yokluğuyla bilinçlerde, ruhlarda, zamanda boşluk yaratıyor.

Kürtler dünyada kendilerine bir yer edinmenin eşliğindeyken Türkiyeli liberal solcuların, statükocu oportünizmin „ya biz n’olucuz?“ yakarışları bu boşluktan dolayı yankılanıyordu o günlerde. Boşluk, kaçıklıklarını kendilerine ünlüyor.

Oysa, statükocu sol, onu direnişle görselleştirip mücadelenin gerekleriyle arasındaki bağı görmezlerinken Kutan Yılmazkaya, Kürt özgürlükçülüğünün Devrimci Halk Savaşıyla yoldaşlaşacak bir Devrimci Savaş kurmaylığını hazırlık süreci, eylem hattı ve son sözleriyle stratejileştirdi. Kürdün devrimini Türkiyeli devrim olmazsa olmazı sayan bir siper yoldaşlığınıydı çağırısı.

Türkiye solunun bir kısmı bu çağırısı kendince dinledi. Kürt yoldaşlığını kendine ikbal kapısı yaptı. Tarihte olduğunca oldu; barbarların açtığı yollardan bezirganlar geçti.

O gün bu çağırısı kulaklarını tümüyle kapayanları ise bugün hemen tanımak kolaydır; onlar, bugün içlerinden kopup gelen „biz n’olucuz?“ çılgınlıklarını bastıramayanlardır.

Türkiyeli küçük-burjuvazi için çok geleneksel olduğu için, isterseniz tarihin her günündeki tekrarı üzerinden deyin, isterseniz mücadelenin böylesine yüksek bir evresini daha önce görmediğimizden dolayı daha ilk seferinde deyin... Durum gerçekten de oldukça tirajı komiktir; kimileri „biz de tarafız“ „hem barış olsun hem demokrasi“ ıslıklariyle bölgesel cehennemin içinden geçebileceğini sanıyor, hala.

Volkanik patlamalardan hedonizmin avlularında kaçışarak korunulamaz. Bu bilgi Yılmazkaya yoldaşın yokluğunun günceldeki somut acısıdır. Nedensiz umutların rehabetinde,

çaresizliği kavrayışın bilinçaltı kıpırdanışları olduğu görülmelidir.

Bu ergi Yılmazkaya yoldaşın varlığının günceldeki somut karşılığıdır.

“...tarih, her kuşağın sırasıyla nöbet değişmesinden başka bir şey değildir; bu kuşakların her biri, tüm önceki kuşaklardan kalan gerçeklerden, kapital ve üretim güçlerinden yararlanır. Belirli kuşak, bu sayede, bir yandan eski kuşaklardan miras kalan eylemi tamamıyla değişik koşullar içinde sürdürür, öte yandan, tamamıyla değişen gerçekliğe dayanarak, eski koşulları değiştirir.” (Marks, Alman İdeolojisi, aktaran Aforizmalar, S. 21)

Yılmazkaya Türkiye devrim mücadelesinde bir dönemin kapanıp, yeni bir dönemin açılmasının adiydi. Kuskusuz bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin başlaması aniden olmayacaktır. Diyalektik ve tarihi materyalizm; doğada ve toplumda hiçbir şeyin bir anda ortaya çıkmadığını ve bir anda ölmediğini, her şeyin yavaş yavaş bir direnç gösterek ortaya çıktığını ve yok olduğunu savunur. Bu ortaya çıkış ister toplumda olsun ister doğada olsun, kendi koşulları ve ortamı, kendini sarmalayan etkiler vb. ile bütünlüklü ama bir direnç ve savaşım içerisinde yavaş yavaş ortaya çıkar. İnsanın ilkel toplumdan köleci topluma geçişi, insanın gelişme, yeni yaşam koşullarına ulaşma, yeni araçlara, yeni toplumsal iş bölümüne, paylaşımına varmasıyla yeni bir gelişme süreci yaşayarak vardığı biliniyor. Yani, bir anda bir toplumdan diğer bir topluma geçiş yoktur, olmamıştır. Doğada bir bitkinin, çiçeğin, ağacın vb. bir anda ulaşması da böyledir. Bu meşakkatli ve sancılı bir süreçtir. Statükoların parçalanması atomun parçalanmasında daha zor olduğu bizim ülkemizde bu daha da zor olmaktadır.

Devrimi tükettiğince kendi siyasal ömrünü tüketen oportünizm aşmak artık daha kolaydır.

Gereği, Yılmazkaya önderliğinde safa girmektir.

Bize düşen ise öncülerin bayraklaştığı Martlan, yığınların bayraklaştığı Mayıs'lara ulayacak Nisan köprüsünü sağlam kurmaktır.

ORHAN YILMAZKAYA BİYOGRAFI

Orhan YILMAZKAYA, 1970 yıl'ında Almanya'nın Türlinger Őehrinde doğdu. Aslen memleketi Çanakkale-Bayramiĉ'tir. İlk ve orta okulu dedesinin yanında Çanakkale'de okur. Liseyi İstanbul Kabataş Erkek Lisesi'nde yatılı olarak okudu. Lise yıllarında arkadaşlarıyla birlikte okul gazetesi çıkarırlar. Gazeteciliğe olan ilgisi bu dönemden gelir.

1987 yıl'ında İstanbul Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi bölümünü kazanır. Üniversite yıllarında devrimci mücadeleye aktif katılır. Öğrenci gençliği ve Akademik çevrelerde etkinliği olan „Gelenek“ dergisi çevresiyle hareket etmeye başlar. Dergi 1993 yılında Sosyalist Türkiye Partisi (STP) adıyla mücadelesine devam eder. Kapatıldıktan üç ay sonra Sosyalist İktidar Partisi (SİP) adıyla yeniden kurulur. Orhan Yılmazkaya, SİP'nin çeşitli kademelerinde görev alır. İl ve İlçe yöneticiliklerinden merkez düzeydeki yöneticiliklerine kadar bir dizi pozisyonlarda görev almıştır. 1995 yılında Gazi direnişinde de aktif rol oynadı.

Gazeteciliğe 1994 yılında Sabah gazetesinde başlar. Daha sonra Radyo Umut, Demokrasi gazetesi, Tesisat ve Doğalgaz Petrol-LPG ve Patent Dünyası gibi dergi ve gazetelerde haber müdürlüğü ve yayın yönetmenliği yapmıştır. Yılmazkaya İçerik Market Yayıncılık Bilişim Halkla İlişkiler Ltd. şirketinin yöneticiliğini yapan Orhan Yılmazkaya, Őitlembik yayıncılık da bir süre editörlük yapmıştır.

Aralık 2003 yılında Aydınlik Kubbenin Altındaki Sıcaklık: Türk Hamamı adlı kitabı Őitlembik yayınlarından Türkçe ve İngilizce olarak yayınlandı.

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'da komplo sonucu yakalandığı bir dönemde PKK'nın merkezi açıklamasını Radyo Umut'da okumuştur.

SİP' de ideolojik-Politik düzlemde yaşanan ciddi tartış-

malar üzerinden 1999'daki bölünmede devrimci kanadın öncüsü olmuş ve bir grup arkadaşıyla beraber Bedreddin Hareketini kurmuş, „Gerçek“ adlı bir dergi çıkartmışlardır.

Bedreddin Hareketi, 16 Haziran hareketi ve Devrimci Sol'la birlik varılan mutabakat sonucunda Devrimci Karargah'ın örgütün kuruluşunda konumu ve pozisyonu merkezdendir.

2006 yılında Güney Kürdistan'da bulunan Medya savunma alanlarına bir grup yoldaşıyla geçerek burada askeri ve politik eğitim almıştır. Medya savunma alanlarında „Hamdi“ kod ismini kullanmıştır.

Şehit düşen PKK gerillalarından Kadir Usta ve Halil Dağ yoldaşların isimlerini makalelerinde yaşatmaya çalışmış, onları çevresindekilere tanıtmaya gayret etmiştir.

2008 yılında bir grup yoldaşıyla ülkeye geri dönüş yapar. Şehre döndükten sonra „Remzi“ kod ismini kullanır.

27 Nisan 2009 yılında İstanbul Bostancı'da devlet gücüyle girdiği çatışmada destansı bir direniş sergiledikten altı buçuk saat sonra şehit düştü, halklarımızın mücadelesinin öncü yol göstericisi olarak kavgamızda hep bizimle olacak...

“Bombam çok, mermim çok, silahım çok. Son ana kadar savaşaçağım. Polis müdürüne çağrı yapıyorum. Müdür sesimi alıyor musun? (...) Bu kanalı dinleyen basın mensuplarına sesleniyorum. Bu kanalı dinleyen basın mensuplarına sesleniyorum. Emniyetin kayıtlarına da geçsin. Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının layığı olmaya çalışacağım. İsmim Orhan Yılmazkaya. İsmim Orhan Yılmazkaya. Devrimci Karargah Savaşçısıyım. Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği için savaşıyoruz. İşçilerin emek çilerin mücadele birliği için savaşıyoruz. Empeyalizme karşı, faşizme karşı, siyonizme karşı savaşıyoruz. Yaşasın devrim ve sosyalizm. Yaşasın halkların kardeşliği. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği. Biz düşeceğiz fakat bizden sonra bu kavgaya mutlaka sürecektir. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi. Thomas Münzer7erden, Şeyh Bedreddin7erden bu yana sürdüğü gibi. Mahir Çayanlardan, İbrahim Kaypakkaya'larından Deniz Gezmişlerden bu yana sürdüğü gibi. Bostancı'da kısıtlanmış olan devrimciyim. Eğer görüşme imkanınız olursa

bu kanaldan, cihaz üzerinden, telsiz üzerinden görüşürüz....“
(27 Nisan 2009 İstanbul Bostancı Orhan Yılmazkaya)

„Şerefle ölmek için insanın yanında başkalarının da bulunması gerekmez.“ (Fidel Castro)

Not: Orhan Yılmazkaya'nın çokta alıntı yapıp ifade ettiği Fidelin mektubu...

Her direniş sonu nasıl olursa olsun başın da ortasın da, sonu da hatta her anı anlayana görmek isteyene binlerce şey öğretir. Kulak kabartmış duruyorduk ki bir şeyler ta uzaklardan geçmişin derinliklerinden kulaklarımıza fısıldandı;

Bir yerli kabile, medeniyetin işgaline karşı direniş savaşındadır. Direniş yıllar sürer. Boyun eğmek yoktur. Tarihin, yaşamın öğretmiş olduğu doğruları terk etmeyip, doğruları için ölümler her geçen gün efsaneler yaratmaya devam eder.

Ama tarih ya da zaman, -her ne kadar savaşçıları olsa da- doğruluğun hakkını alacak gücü örgütü yaratamadıklarından, doğrunun somuttaki yaşamına o mekânda son verir.

En son direnişin öncüsü kalır geriye...

Sağ yakalanır. Bir odun kütlesinin içine uzatılır. Ve o medeniler, direnişin öncüsünden güçlerinin vermiş olduğu iğrenç duruş ve sesle, onların doğruları kabul etmelerini buyururlar. Eğer onların doğrularını şimdi kabul ederse, yakılmaktan kurtulacağını ve yıllar sonra o medeni doğrularla ölürse, cennete gideceğini buyururlar.

Direniş öncüsü olanca sakinliğiyle: Doğrularınızı kabul edersem cennete gideceğim değil mi diye sorar.

Medeniler ‚evet‘ derler. O cennette sizin doğrularınız gibi doğrularla yaşayanlar, sizin gibiler var değil mi? diye sorar. Evet, cevabını alır.

Direniş öncüsü onca sakin ama kararlı sesiyle sorularına cevap verir. Yakın öyleyse!

Bugün ayrı bir medeniyet merkezinde İstanbul'da, mede-

niler insanlık özünün, sosyalist değerlerin yılmaz savaşçısının çıığı ve direnişiyse sarsıldı. Bu çııklık, bu direniş sosyalist mücadele yürüten herkes için; Türkiye devrimcileri Kürt ve Türk halkının gençlerine çok şey anlatıyor.

Mahirlerin, Ulaşların, Beritanların geleneğı büyüyerek derinleşerek yayılarak geliyor. Devam ediyor. Bu geleneğe bu kavgaya bu çıığığa sen de ses ol katil diyor.

Bir çııklık ki binlerce yılın geleneğini milyonlarca insanın kalplerine, beyinlerine işliyor. Binlerce gerilla o çııklıkla o direnişte kendini buluyor. O çııklık, o direniş Çarçelladan Cudiye ağırya Amanosa, Karadenize Amede tüm gerillaları selamlıyor ve şöyle sesleniyor.

İster Oduklar, ister betonlar arasında nerede olursak olalım savaşığımız değerlerden taviz vermeyecek, tereddüt etmeyecek; savaşacağız. Amansız tavizsiz hızlı bir kavgada geri adım atmadan ilerleyeceğiz... yıkılmak pahasına... doğrular uğruna.

Selam olsun, and olsun kavgamız kavgamız umutlarımız unnutlarımızdır...

KOMUTAN ORHAN YILMAZKAYA ŞEHİT OLDU!

Devrim Şehitleriyle İlerliyor!
Karşı devrim seçimlerin hemen sonrasında topyekûn saldırısına başladı.
Bildik ve bekledik!
Beklediğimiz darbe geldi.
Ne ki, önlemlerimizi aşarak geldi.
Ağır oldu...
Ama sorun değil!
Yoldaş gereken belirlemeyi yaptı: Kavga sürecektir!
Sisifus yılmazlığıyla, her geri düşüşünde yeniden yükseltile devrim bayrağı bu kez Komutan Orhan Yılmazkaya'nın elindeydi.
O, Devrimci Karargah'ın Merkez Komuta Grubu'nun bir üyesiydi.
Hiçbir şey onu, kendi son sözlerinden daha iyi anlatamaz.
Katiller sürüsünü aşağılarcasına meydan okuyan sestir, onu en iyi anlatan... Ya da, yaşamının sayılı anlarında ölmü Bedrettinvari sakin, vakurca ağırlamayı bilmesidir, onu en iyi anlatan..
Ya da, „savaşçı“ kimliğini büyük bir tevazu ve büyük bir onur sloganı olarak bayraklaştırmasıdır, onu en iyi anlatan..
Ya da canlı yayınla devletin gücünü herkesin beynine kazımak isteyenleri, devrimci direnişiyile pişman edip kendi yayınlarına yayın yasağı koymak zorunda bırakmasıdır, onu en iyi anlatan..
Ya da, „yaşasın devrim ve sosyalizm“ şiarını kendi varlığında bir inanç abidesi kılan duruşudur, onu en iyi anlatan..

- gördük ki bu şiarı, Komutan Orhan Yılmazkaya, uluslararası proletaryanın bu 1 Mayıs'ına fedaice katılımın adı olmuştur..

Ya da, Yaşasın halkların kardeşliği' şiarını kendi varlığında enternasyonalist devrimci duruşun dupduru bir ifadesi kılmasıdır, onu en iyi anlatan.. -biliyorduk ki, bu şiarı, Komutan Orhan Yılmazkaya, Zap'ta Hamdi hewal, İstanbul'da Kadir Halil'dir...

Nasıl genç gerillalar, Mahir Çayan ve Deniz, Ulaş hewaller, Türkiye devriminin yüce şehitlerini bir kez daha ve bu kez özgür Kürdistan mücadelesinde ölümsüzleştirdilerse, Komutan Orhan Yılmazkaya yoldaş da, savaşçı yoldaşlıklarını yaşadığı şehit Kadir Usta'yı, sanatçı-savaşçı Halil Dağ'ı bir kez daha ve bu kez Türkiye devrim mücadelesinde ölümsüzleştirdi.

Bilinsin, bundan böyle direncimizin, direnişimizin ve devrimlerimizin mayasında Türk ve Kürt halklarının kardeşliği kadar, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kan kardeşliği de vardır.

Emperyalist-sömürgeci-siyonist sistemin ülkedeki ve bölgedeki bütün saldırıları bu kandaş tutkunluğun duvarlarına çarparak parçalanacaktır.

Şehitlerimizle yücelen mücadelemiz zafere kadar sürecektir.

Komutan Orhan Yılmazkaya ölümsüzdür!

„Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!“

„Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği“

Devrimci Karargâh
Nisan 2009

**¡Viva Orhan Yılmazkaya!
¡Viva la Revolución!**

Orhan Yılmazkaya'nın Kahramanca Direnişini Selamlıyoruz!

Kıtasal Bolivar Koordinasyonu olarak, Latin Amerika'dan oldukça uzakta olan Türkiye'de devrimci mücadelesini son nefesine kadar sürdürerek gelecek kuşaklara örnek olan Devrimci Karargâh örgütü komutanı Orhan Yılmazkaya'nın kahramanca direnişini selamlıyoruz.

Bizler, Latin Amerika'lı devrimcilerin kıtasal çaptaki örgütlülüğü CCB olarak, Orhan Yılmazkaya şahsında devrimci direnişin yükseltilişini en içten devrimci duygularımızla sahipleniyoruz.

Devrimci dayanışmayı Kürt devrimcilerle yükseltmeyi başarmasının yansıra Che Guevera gibi Latin Amerikalı büyük devrimcileri örnek alarak kıtamızdaki devrimci mücadelelere ilgisini vurgulayan Orhan Yılmazkaya'nın örnek devrimciliğini selamlıyoruz.

27 Nisan 2009 tarihinde yüzlerce eğitimli polis karşısında saatlerce direnen kahraman direnişçi Orhan Yılmazkaya'nın anısı dünya haklarının bilincine kazınacaktır. Türkiye halklarına ve Devrimci Karargâh örgütüne başsağlığı dileriz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

**CCB (Coordinadora Continental Bolivariana)
CARACAS, 01.05.2009**

Mahirlerin ve Denizlerin İzinde Yürüyen Orhan yoldaşın Direnişini Selamlıyoruz. Türkiye devrimci-demokratik kamuoyuna,

Halkların direniş ve özgürlük mücadelesi, bu direniş gele-
neğini her dönem kendi şahsında somutlaştıran ve bunu son
ana kadar en güçlü bir şekilde temsil eden kişilikleri ortaya
çıkarmıştır.

Kawalardan, Bedrettinlerden, Mahirlerden aldığı direniş
mirasını Denizler, Hakiler ve Kemallerin halkların kardeşli-
ği Şia'yla buluşturarak devrim ve sosyalizm mücadelesindeki
onurlu yerini alan Orhan Yılmazkaya yoldaş, 27 Nisan 2009
tarihinde TC'nin yüzlerce özel eğitimli polisi karşısında gös-
terdiği kahramanca direniş ile şehitler kervanına katılmıştır.
Orhan yoldaşın, Denizler ve Mahirler ardından Türkiye Sol
Hareketi tarihinde eşine ender rastlanan bu direnişini sel-
amlıyor, Türkiye halklarına ve Devrimci Karargâh örgütüne
başsağlığı diliyoruz.

Gösterdiği direniş ile Mahirlerin mücadele ruhu ve inan-
cını en güçlü bir şekilde temsil eden ve onları bugüne taşı-
yan Orhan Yılmazkaya yoldaş, son nefesine kadar direnir-
ken yükselttiği ‚Yaşasın İşçi-Emekçilerin Mücadele Birliği‘
sloganı ile yaklaşan 1 Mayıs devrimci işçi bayramında tüm
Türkiye işçi ve emekçilerinin mücadelelerine ışık tutmuş, ka-
pitalist modernite ve onun işbirlikçileri karşısındaki tavrını
en devrimci bir şekilde ortaya koymuştur.

Devrimci gençlik önderi Deniz Gezmiş'in idam seh-
pasındaki son sözleri olan ‚Yaşasın Türk-Kürt halklarının
kardeşliği‘ sloganını kendisi için bir ilke kabul eden Orhan
yoldaş, direnişini taçlandıran ‚Yaşasın Türk-Kürt haklarının

mücadele birliği' sloganıyla hakların kardeşliğinin mücadele birliğinden geçtiğine dikkat çekmiş ve bunun öncülüğünü yapmıştır.

Türkiye emekçi halkının gerçek bir evladı olan Orhan yoldaş, ‚Ben düşeceğim ama bu mücadele sonuna kadar devam edecek‘ sözleriyle bu mücadeleye olan inancını ortaya koymuştur. Türkiye devrimci demokratik kamuoyunun ve özellikle Türkiye gençliğinin Orhan yoldaşın Mahirlerden alıp devrettiği mirasa sahip çıkacağına olan inancımız tamdır.

HPG olarak bizler, Önderliğimizin ‚Ben Mahirlerin takipçisiyim, onlardanım‘ sözlerinden aldığımız güçle, Mahirlerin, Denizlerin izinde yürüyen Orhan yoldaşın bu direnişini selamlıyor, Orhan yoldaşın yükselttiği sloganlara sonuna kadar bağlı kalacağımızı ve halkların kardeşliği temelinde tarihi sorumluluğumuzu yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımız sözünü yineliyor, Orhan yoldaşın mücadele bayrağını sürekli dalgalandıracadığımızı belirtiyoruz.

Yaşasın İşçi-Emekçi Mücadele Birliği
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm
Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği
Devrim şehitleri Ölümsüzdür

HPG Ana karargâh Komutanlığı
28 Nisan 2009

HPG Ana Karargâh Komutanlığına

Yoldaşlar,

TC'nin Hareketimize yönelik saldırısının, Kürt özgürlük hareketine karşı savaş hazırlıklarını artan bir hızla yoğunlaştırdığı bir döneme denk gelmesi bir tesadüf değildir.

Hepimizin de çok iyi bildiği gibi, TC'nin Hareketimize ve savaşçı yapımıza yönelik bu saldırısı, ABD önderlikli sömürgeci emperyalist sistemin Kürdistan'ı, bütün Ortadoğu halklarına karşı kullanacağı bir üs haline getirmek üzere tümüyle ele geçirme planının bir gereği olarak gerçekleşmiştir. Hareketimiz Uluslararası karşı devrimin Kürdistan'a yönelik bu ileri harekâtında cephe gerisi kılmaya çalıştığı Türkiye metropollerini bizzat cephe'nin kendisi haline getirme kararlılığını defalarca belirtmiş ve bunu Komutan Orhan Yılmazkaya önderliğinde pratikleştirmiştir.

Elbette yoldaşımızın kaybı ağır olmuştur, ama nasıl Komutan Agit'in şehadeti, Kürt özgürlük mücadelesinde bugün yenilmez bir HPG ordulaşmasına everilmişse, biz de sonuna kadar inanıyoruz ki ve öyle kılmaya sonuna kadar kararlıyız ki, Komutan Orhan Yılmazkaya'nın şehadeti de Türkiye proletaryasının ve emekçi yığınlarının mücadelesinde Türkiye halkının kurtuluş ordulaşmasına ulaşacaktır.

Komutan Orhan Yılmazkaya, bize bir düşman baskının yüksek bir iradeyle nasıl devrimci bir eyleme dönüşebileceğini öğretti. Türkiye devrimci hareketinin Komutanımızın direniş çizgisinden çıkarması gereken en birincil dersin bu olduğuna inanıyoruz; Bütün kuşatılmışlıklarına karşın, bütün olumsuz koşullara karşın, Türkiye devrimci hareketi Bedrettin'lerden Deniz'ine, Mahir'ine kadar tarihine, Leninci Marksist bilimine, en yok sayıldığı sırada 16 Haziran'ları

yaratmış proletaryasına ve emekçi halklarına inandığı, bunu güçlü bir iradi toparlanmaya dönüştürdüğü takdirde karşı devrimin bütün baskınlığını kendi devrimci eyleminin güçlü bir dayanağı kılabilir. Komutan Orhan Yılmazkaya direnişçiliği bu gerçeğin en somut, en sembolik ifadesi olmuştur.

Yoldaşlar,

Komutan Orhan Yılmazkaya yoldaş, tarihsel ve konjonktürel gereklerinin en fazla kapağı dayandığı bu süreçte, enternasyonalist devrimcilik temelinde Türkiye devrimci hareketinin ezen ulus devrimciliğinden kaynaklı zaaflarını aşmasında da yol gösterici olmuştur.

O'nun direnişçiliğinin ruhsal, ahlaksal ve iradi yüceliminde, hiç kuşkusuz savaşçı yapımızın önderliğindeki Kürdistan devriminin Haziran atılımının büyük katkısı olmuştur. Ve acımızı yoldaşça sarmalayan taziye mesajınızda görüyoruz ki, yoldaşımızın halklarımıza mal olan eyleminin, Kürt halkının özgür ve sosyalist Kürdistan mücadelesinde de bir karşılığı olmaktadır. Devrimlerimizin enternasyonalist yoldaşlaşmasının devrimlerimize getireceği kazanımları bundan daha somut ne gösterebilir ki?!

Yoldaşlar,

HPG'nin yeni dönem düzenlemeleri olası zor günlerin arifesine denk geldi. Kürt devrimini ihanet eşiklerinden alarak Haziran atılımıyla bugünkü utkun ve yüksek düzeylere taşıyan değerli yoldaş Bahoz Erdal komutasındaki tüm HPG komuta ve savaşçı yapısının, keza değerli komutan Nurettin Sofi yoldaşın kurmaylığında yakın gelecekteki zafer günlerine de imza atacağına inancımız tamdır.

Yoldaş Orhan Yılmazkaya'nın eylemiyle yücelttiği şiarları, komutanları Bahoz Erdal ve Nurettin Sofi yoldaşlar şahsında tüm HPG savaşçı ve komuta yapısının geçmiş ve gelecek başarıları için bir kutlamaya vesile kılmaktan daha içtenlikli ne olabilir ki?

“Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!”

“Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği!”

Devrimci Karargah
29 Nisan 2009

**Şeyh Bedrettin`lerden,
Kızıldere`lerden, Orhan`lara**

Şemdin Şimşir
Nisan 2016

Orhan Yılmazkaya, bu toprakların en koyu gericilik ve tasfiyecilik döneminde bile devrim uğruna gözünü kırpmadan ölüme gidebilen devrimci militanlar çıkarabildiğini bir kez daha gösterdi. Sorun, bu samimi ve kararlı devrimci önderleri, devrimci çizgiyi doğru anlayabilmek, gerçekten zafere götürebilecek olan bu devrimci çizgi altında birleştirebilmekte. Geleneksel solun hiçbir geleceği olmayan, sitemin sınırları içinde şu veya bu grubunun saflarında heba olup gitmek değil... “Bütün ideolojik ayrılıkların temelinde devrim isteyip istememeye değil, devrim yapmak için yola çıkmaya cesaret edip etmemeye dayanıyor. İşte bu yüzden devrim için savaşmayana sosyalist denmez...” (M. Çayan)

Orhan Yoldaş, silahlı eğitim kampının bitiş töreninde yaptığı konuşmada, Kartacalı ünlü komutan Hanibal’a atfen, “Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız!” diyordu. Bununla, bir yol bulamadığımız için burada yeni bir yol açıyoruz mesajını veriyordu. Ve o yaşamıyla, söylemiyle eylemiyle yürünecek yol, izlenecek çizgi, halklarımızı devrime, zafere taşıyacak, bugünün Türkiye’sinde gösterdi. Bu yol, bu çizgi yeterince açıktır. Bunu başarmak ise kendi öz görevimizdir. Dünün ve bugünün devrimci kuşaklarına, halklarımıza karşı görevimizdir. Orhan Yılmazkaya’ın anısına karşı ödenmesi gereken borcumuzdur.

O teoride söylenipte pratikte hep unutilan gerçekliğe pra-

tiğiyle yol gösterici oldu. Her tarihsel dönemin belirlemesini yapan önderlerin yolunda gitti. Tüm sinmişlik karşısında Türkiye devrim hareketinin yeni dönem yöneliminin ne olması gerektiğini gösterdi. Kürdistan dağlarında ayrılırken yaptığı konuşmada; "...Burada gerçek anlamda yoldaşlığı, sosyalizmi yaşıyoruz... Yediğimiz ekmeğin hakkına varacağız..." derken Kürt, Türk siper yoldaşlığının geleceğin temel yönelimi olacağını ifade ediyordu. Evet, bundan sonra Türkiye devrim mücadelesi; kentli, silahlı ve Kürtlü olmak zorundaydı. O gün bu sinmişliği, yasalci reformist yetmez ama evetciler, statükoculara, teslimiyeti teorileştirenlere karşı doğru yönelimin ne olması gerektiğini destansı direnişiy-le parçalarken, bunların yoğun saldırısına hedef oldu. Salt düşmanın her türlü alçakça, kuralısızca saldırısı değildi. MİT raporunda ne diyordu; "... Sol bu konuda zaten yapmamız gerekeni çoktan yaptı..." evet statükoyu korumak isteyenler, Kürdü görmek duymak istemeyenler her türlü devrimci değerleri ayaklar altına alarak bu saldırı kampanyasında yarışa girdiler. Ama işte bugün Rojava devrimi, Kobani direnişi ve Halkların Birleşik Devrim Hareketi adımı geçte olsa bu yönelimin karşılık bulması oldu. Gerçekler inatçıdır, tüm yok sayma ve karartmalar karşısında o kendi tarihsel doğruluğunu ortaya koyar...

"Söz geri alınabilir ama eylem asla" diyordu Orhan yoldaş. O, sözünü geri almadı. Geri alınacak hiçbir söz söylemedi. Direnişiy-le söyledi, özgürlüğün kurtuluş yolunu gösterdi. Faşizmin, oligarşinin yüzüne eylemiyle söyledi. Yine Fidel Castro'nun bir mektubundan "Şerefle ölmek için insanın yanında başkalarının da bulunması gerekmez" cümlesini örnek veriyordu. Söylediği her sözün, her cümlemin, her belirlemenin onun hayatında belirleyici bir yeri ve anlamı olduğunu son anlarında da göstermiş oldu dost düşman herkese, çok önceden söylemişti: "Şerefle ölmek için, insanın yanında başkalarının da bulunması gerekmez. "

Türkiye devrimi için bir cesaret ve onur yücelişi olan, Orhan Yılmazkaya'yı, Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap, Fars tüm halklar, tüm kesimler tanımalı, bilmeli ve öğrenmelidir. Kendi tarihini öğrenir gibi hem de Pir Sultan gibi, Şeyh Bedret-

tin gibi, Kızıldere gibi...

„... Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği için savaşıyoruz, emperyalizme karşı, Faşizme karşı savaşıyoruz... Biz düşeceğiz, fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü Thomas Müntzer'lerden, Şeyh Bedrettin'den, Mahir Çayan'lardan, İbrahim Kaypakkalardan ve Deniz Gezmişlerden beri sürdüğü gibi.“

Orhan Yoldaş, sesinde sözünü ettiği büyük devrimcilerden miras kalan gurur, kararlılık ve otoriteyle böyle desleniyordu. Orhan yoldaş bu mirası sesine yansıtmakla kalmadı; yılların kahırlı mücadelesiyle biriktirdiği bilgiyi, ahlâkı ve devrimci kararlılığı eyleme de geçirdi. Düşmana teslim olmadı. Bostancı Direniş'iyle bizlere Müntzer'lerden, Bedrettin'lerden, Mahir'lerden Deniz'lerden, İbo'lardan beri gelen emekçi halkların özgürlük mücadelesine ve bu mücadelenin zafere kadar süreceğine olan inancını taşıdı. Türkiye devrimci hareketinin böylesine yenik ve sinik üçüncü dönemini kapatmak ve zafere giden dördüncü dönemini açmak için güçlü bir çağrı yaptı. Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kan kardeşliğine kararlıca bağlılığı anıtlıştırdı.

Orhan yoldaş, Bostancı Direniş'iyle düşmanı en üstün olduğu koşullarda boğacak, kendi operasyonunda teslim alacak, kendi yayınına yasak koydurtacak kertede teslim alınmaz devrimci onuru bayraklaştırdı.

Orhan yoldaş, Bostancı Direniş'iyle, devrimci tarihimize ait az çok unutilan, unutulmak istenen, devrimci değerlerimize ait az çok kaybettiklerimizi bizlere yeniden anımsatıyordu.

Orhan yoldaş, Bostancı Direniş'iyle, fırsatçı ve teslimiyetçi üçüncü döneme son verme kararlılığını, zafere kadar süreceği yeni bir döneme özeleştirel bağlılığı eylemleştirdi. O sadece sözle kalmadı, sözü pratiğe döktü. Fırtınanın her yanı sardığı bugün, Orhan Yılmazkayacı devrim ve mücadele çizgisine her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğudur.

Bugün Orhan yoldaşın işaret ettiği yoldan geçerek, Kürt yoldaşlarımızla el ele, omuz omuza kendi düşük üçüncü dönemimizi kapatıp, dördüncü dönemi açabilmek için prole-

teryacı ama „yığın öncüsünü önde görmek ister“ ilkesini göz ardı etmeyen öncü irade, örgüt ve eylem bağlamını kuran. Kürt özgürlük hareketiyle dayanışmayı bayağı bir enternasyonalizm kavrayışından öte Türkiyeli bir devrimin stratejik gereği sayan. Bizim acılarımızı ve değerlerimizi kendi liberal sahtekârlıklarına malzeme yapan küçük burjuva ve burjuva aydın sürüsünden tiksinen. Ama bütün bunları Leninci marksizmin bir devrim doktrini olduğunu bir an için olsun unutmadan yapan militan bir sosyalizm çizgisini, yani dördüncü dönemin temel özelliklerini bayraklaştırmakta. Orhan yoldaşın yapmaya çalıştığı gibi kurumlaştırıyoruz. Bunun en önemli adımıysa Halkların Birleşik Devrim Hareketi perspektifini doğru kavramak ve bunu yaşamda pratik kılmaktır... Belirleme o gün konmuştu; „...Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği için savaşıyoruz, emperyalizme karşı savaşıyoruz, Faşizme karşı savaşıyoruz. Yaşasın halkların kardeşliği, yaşasın Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği...”

Orhan yoldaş düştü... Ama son sözlerinde „mutlaka sürececek“ dediği gibi kavga bütün baskıya, bütün zulme, bütün ihanetlere karşı düşmedi, Ortadoğu'ya yayıldı, daha da gelişti, daha emin adımlarla büyüyor, büyüyecek...

ORHAN YOLDAŞ VE TARİHİ ATILIM

*Fatih Aydın
Devrimci Karargâh dava tutsağı Tekirdağ Cezaevi
4 Nisan 2016*

Devrimci cepheleşmede savaşkan devrimci duruşa geçen, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin inşası için, sömürgeci faşist TC/ AKP-Erdoğan çetesinin Kürdistan'da ve Türkiye'de uyguladığı faşizme karşı güçlerini birleştiren, bu güç birliğini iradi siper yoldaşlığına taşıyan parti, hareket ve örgütlerimizin kurduğu Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ni Devrimci Karargah tutsakları olarak devrimci coşkumuzla selamlıyoruz.

Şehitlerimiz bize yol gösteriyor. Mahir, İbo, Deniz, Kemal Pir, Haki, Agit, Beritan... 27 Nisan 2009'da devrimci karargahını Bostancı'ya kuran Orhan yoldaş da tarihin ona verdiği sorumluluk bilinciyle devrimci duruşun ve ruhun nasıl olması gerektiğini dosta düşmana göstermiştir. O destansı direniş Türkiye devrimci sol-sosyalist hareketin üzerindeki ölü toprağını atmıştı. Yılmazkaya'cı direniş çizgisinde saf tutanlar 2009 1 Mayıs'ına 'Müdür duydun mu, komutan Orhan Yılmazkaya barikatlarda savaşıyor' sloganıyla devletin düştüğü aczi hatırlatıyordu. Savaşkan sosyalizm mevzilerini genişleterek Yılmazkaya'cı direnişin sokaktaki adı olmuştu.

Ardından gelen karşı devrimin saldırısı ve yanı sıra itibarsızlaştırma, karalamaya dönük propaganda liberal ve oportünist solcularla iş birliği halinde yürütüldü. Öyle ki ki-

milerinde gericiğin yargı divanları mahkemeler karşısında devrimcilikten feragat etmeler savunmaların temelini oluşturuyordu. Orhan Yılmazkaya önderliğinde açılan yeni bir devrimci hamle böylece hem karşı devrim tarafından hem de ona çanak tutan reformist-oportunist cenah tarafından kirletilmek/ yıpratılmak istendi. Karşı devrimin saldırılarına göğüs geremeyenler direnişiyile devrimci mücadele arasındaki diyalektiği ve misyonu görmezden gelerek Bostancı direnişi şahsında Orhan Yılmazkaya'yı metalaştırdı. 'Onu bir kalemde şehidi ilan edenler, o zamandan bu zamana şehitlerinin vesilesiyle de olsa adını ananlardan olmadılar'.

Salt direnişi olarak ele alınsaydı, bir anlamda sahiplenmek daha kolay olurdu. Direnişi gölgeleyerek 'infaz edildi', 'sağ olarak yakalanabilirdi' gibi söylemlerle sahiplenmeye çalışılanlar da oldu. Orhan yoldaş ne infaz edilmişti ne de sağ olarak yakalanmayı tercih ederdi. O, tarihin ona muhtuladığı görevi yerine getirerek 6 saat süren görkemli direnişiyile düşmana soğuk terler döktürerek şehit düşmüştür. Orhan Yılmazkaya'yı Komutan Orhan yapan direnişinden de öte ideolojik-politik duruşu, devrime yeni bir soluk getirişi ve bunların bütünü pratik devrimciliğidir. Mahirlerin, İboların, Denizlerin, Kemal Pirlerin, Mazlumların devrimci ruh ve bilincini pratiğiyle bugünlere taşımasıdır. Bu onurlu duruştan karşı devrim ne kadar korktuysa, reformist-oportunist sol da o derece korkmuştur.

Devlet karşıtlığını söylemden öteye taşıyıp pratik devrimcilikle buluşturmanın bedeli ağırdı. Hele ki buna Kürdistan devrimiyle geliştirilen diyalektik bağ da eklendiğinde daha da ağır olacağına bilincindeydik. İşte Yılmazkaya'cı direniş çizgisinin mayası budur. Savaşkan sosyalizmin mevzilerini düşmana karşı öreerek geliştirmek.

O, Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin yoldaşlık bağına kurmak için, solculuğun Beyoğlu sokaklarına sıkıştırıldığı zamanlarda 'Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız' şiarıyla komutasındaki grubuyla özgür Kürdistan dağlarına yöneldi. Sene 2005'ti. Bunun üzerinden 11 yıl, yoldaşımızın şehadeti üzerinden 7 yıl geçmiştir. Yoldaşımızın iradesiyle açtığı patikadan bugün binler özgür Kürdistan dağlarında, Roja-

va Devrimi'nde, direniş mevzilerinde saf tutuyor. Devrimci cepheleşmede savaşkan devrimci duruşu sergiliyor.

Oradaki varlığımızı zamanında şöyle tanımlamıştık: 'Buradaki varlığımızı ne sadece Kürt özgürlük savaşçılarının savaş taktik, teknik ve becerilerini ülke topraklarına taşımak amacıyla edinmektir, ne sadece ezen ulus devrimcilerinin ezilen ulus devrimcilerine enternasyonalist yaklaşımı gereğidir. Bunları da içeren ama bunlardan aşkın olarak emperyalist dünyanın doğu halkları üzerine istilacı yönelimine karşı Kürt devriminin korunmasının sadece Kürt devriminin korunması demek olmadığı, aynı zamanda Anadolu devriminin zorunlu bir aşaması olduğu içindir. Emperyalist-siyonist bloğun vurucu gücü faşist TC ordusuna karşı sosyalizmin korunması içindir' (Siper Yoldaşlığına Çağrı, 2007).

İşte Komutan Orhan Yılmazkaya bunun öncülerindedir. Şehadetinin yedinci yılında komutan Orhan yoldaşı saygı ve minnetle anıyor, açtığı yoldan ilerleyeceğimizin sözünü yineliyoruz.

İşgalci faşist AKP/Erdoğan iktidarı Gezi-Haziran Ayaklanması, 6-8 Ekim Serhildanları, 7 Haziran genel seçimlerinde sarsılan iktidarını ve ruhsal olarak çöküntüye uğratan Rojava Devrimi'nin gelişmesiyle Türkiye ve Kürdistan halklarına topyekün savaş açmıştır. Kuzey Kürdistan'da yağma ve talan, katliamlar sürerken, Türkiye sahasında da muhalif olan herkes; gazeteciler, akademisyenler, işçi ve emekçiler, kadınlar, Kürt halkına destek vermeye çalışan demokrasi güçleri çeşitli operasyonlara tabi tutularak susturulmaya çalışılıyor.

TC'nin kuruluş tarihinden bu yana Kürtler, işgalci faşist TC devletine karşı şiddetten başka bir dilin kullanımı için yol göstermeye çalıştı. Ne kadar barış dilini kullanarak haklarını almak istemişlerse de bu talepleri onlara katliam, sürgün, baskı ve inkar olarak geri döndü. Ama uyguladıkları hiçbir inkar politikası işe yaramadı. Kürt halkı her zaman direniş çizgisinde kalarak mücadelesini geliştirdi. TC'nin bu ceberutluğu özgürlükçü Kürt çizgisini öldüremedi, daha da güçlendirdi. Şimdi Kürdistan'ın tüm kentlerinde direnişçiler 'o halde zalimler için yaşasın cehennem' diyorlar. Kürt halkı

düşmanın anladığı dilden yani ezilen halkın meşru devrimci şiddetinden konuşuyor. Dilini, kültürün, yaşam alanını korumak ve haklarını geri almak için özyönetim savaşı veriyor; kadın, çocuk, genç, yaşlı... Özcesi, AKP/Erdoğan faşizminin aklını yitirdiği bugünlerde Kürt halkı artık aklını yitirenlerle tartışmak yerine savaşmayı seçmiştir. Ya özgürlük için direniş ve mücadele ya sefil bir hayat için itaat...

Cizre, Sur, Nusaybin, Geve, ve Kuzey Kürdistan'ın hemen her kenti işgalci faşist AKP/Erdoğan çetelerince abluka altına alınmıştır. Aylardır kentler talan edilmekte, halkımız; kadın, çocuk, yaşlı ayrımı yapılmaksızın bodrumlara sıkıştırılıp yakılmaktadır. Hitler Yahudileri fırınlara atıp yakıyordu, AKP/Erdoğan çetesi de Kürt halkını bodrumlara sıkıştırarak yakıyor. Şerefsiz tanımının bile yetmeyeceği, havadaki oksijeni soluyarak heba eden kişiliksiz sapkınlar kadın bedenlerini teşhir ediyor, panzer arkalarına bağlayıp sürüklüyor. Sonra da elebaşları çıkıp askerini-polisini tebrik ediyor. Tüm bu zorbalığa, hayasızlığa rağmen AKP/Erdoğan'ın polis ve paramiliter çeteleri sonuçsuz kalmış, sonradan tankıyla, topuyla bu çetelere eklenen Türk Silahlı Kuvvetleri de Kürt halkının direnişi önünde çaresizlik içinde kalmışlardır. Dünyanın sıralı orduları arasında sayılan TSK, silahlanmış Kürt gençliği; YPS-YPS/JİN önünde üstün silah gücüne rağmen başarılı olamamıştır. Bu çizilen prestijlerini kurtarmak için katlettikleri sivilleri 'şu kadar terörist etkisiz hale getirildi', 'onların ölüsü bizimkilerden çok' gibi yanıltmacalarla Türkiye halkına, ölen asker ailelerine başarı hikayeleri sunmaya çalışıyorlar. Gerçek devrimcidir. Gerçek Kürdistan kentlerinde tüm çıplaklığıyla ortadadır.

AKP/Erdoğan çetesi döktükleri kanda boğulacak, Kürt halkı parazitleri kazıyarak Kürdistan topraklarından atacaktır. Burada Kürt halkının ve öncüsü gençliğinin onurlu direnişini selamlıyor, mevzilerde-hendeklerde savaşan direnişçilere başarılar diliyoruz. Tüm özyönetim direniş şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Emperyalizmin bölgede uyguladığı savaş karşısında Ortadoğu devriminin, sömürgeci TC/AKP-Erdoğan faşizmine karşı Türkiye ve Kürdistan devrimlerini örmek için kurulu-

şunu ilan eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi, ezilenlerin, işçi ve emekçilerin, kadınların, öğrencilerin iradesi olacak; yaşamın her alanında zulme ve baskıya karşı savaşıacaktır. Bu tarihsel atılımı gerçekleştiren tüm örgüt, parti ve hareketlerimizi kutluyor, bileşeni olduğumuz devrimci güç birliğine başarılar diliyoruz. Selam olsun zindanlardan savaşkan mevizlere, yaşamın her alanında devrim mücadelesini büyütenlere. Selam olsun düşerken bile silahını zarafetle tutanlara...

YAŞASIN KÜRDİSTAN ÖZYÖNETİM DİRENİŞLERİ!..

YAŞASIN HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİM HAREKETİ!..

YAŞASIN KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE DEVRİMLERİNİN YOLDAŞLIĞI!..

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..

Orhan Yoldaşın Ardından

Onur Yücel

„Biz düşeceğiz, fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecektir. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü Thomas Müntzerken, Şeyh Bedrettin'den, Mahir Çayanlardan, İbrahim Kaypakyalardan ve Deniz Gezmişlerden beri sürdüğü gibi.“

Orhan Yılmazkaya, sesinde sözünü ettiği büyük devrimcilerden miras kalan gurur, kararlılık ve otoriteyle böyle sesleniyordu, operasyonu yürüten polis müdürüne.

Orhan yoldaş bu mirası sesine yansıtmakla kalmadı; yılların kahırlı mücadelesiyle biriktirdiği bilgiyi, ahlâkı ve devrimci kararlılığı eyleme de geçirdi. Düşmana teslim olmadı. Bostancı Direnişi'yle bizlere Müntzerlerden, Bedrettinlerden, Mahirlerden Denizierden, İbolardan beri gelen emekçi halkların özgürlük mücadelesine ve bu mücadelenin zafere kadar süreceğine olan inancını taşıdı. Türkiye devrimci hareketinin böylesine yenik ve sinik üçüncü dönemini kapatmak ve zafere giden dördüncü dönemini açmak için güçlü bir çağrı yaptı. Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kan kardeşliğine kararlıca bağlılığı anıtlattı.

Orhan yoldaş, Bostancı Direnişi'yle düşmanı en üstün olduğu koşullarda boğacak, kendi operasyonunda teslim alacak, kendi yayınına yasak koydurtacak kertede teslim alınmaz devrimci onuru bayraklaştırdı.

Orhan yoldaş, Bostancı Direnişi'yle, devrimci tarihimize ait az çok unuttuklarımızı, devrimci değerlerimize ait az çok kaybettiklerimizi bizlere yeniden anımsattı.

Orhan yoldaş, Bostancı Direnişi'yle, oportünist ve teslimiyetçi üçüncü döneme son verme kararlılığını, zafere kadar sürecek yeni bir döneme özeleştirel bağlılığı eylemleştirdi.

Orhan yoldaş, Bostancı Direnişi'yle, belki uzun süre kuvveden fiile geçmeyecek bu haliyle bile bu yenik, sinmiş üçüncü dönem sosyalizm anlayışı ve pratiğinden, bu anlayış ve pratiğin oluşturduğu oportünist ve statükocu çizgiden bir kopuşun ifadesi oldu.

Fırtınanın her an daha da fazla yaklaştığı bugün, Orhan Yılmazkayacı devrim ve mücadele çizgisine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktayız.

Bugün Orhan yoldaşın işaret ettiği yoldan geçerek, Kürt yoldaşlarımızla el ele, omuz omuza kendi düşük üçüncü dönemimizi bitirip dördüncü dönemimizi açabilmek için proletaryacı ama „yığın öncüsünü önde görmek ister“ ilkesini göz ardı etmeyen öncü irade, örgüt ve eylem bağlamını kuran; Kürt özgürlük hareketiyle dayanışmayı bayağı bir enternasyonalizm kavrayışından öte Türkiyeli bir devrimin stratejik gereği sayan; islamia Nasrallah'a dost, Fethullah'a düşman olacak bir ayrımı gözetebilecek tarzda ilişkilenen; bizim acılarımızı ve değerlerimizi kendi liberal sahtekârlıklarına malzeme yapan küçük burjuva ve burjuva aydın sürüsünden tiksinenama bütün bunları Leninci marksizmin bir devrim doktrini olduğunu bir an için olsun unutmadan yapan militan bir sosyalizm çizgisini, yani dördüncü dönemin temel özelliklerini bayraklaştırmalı, Orhan yoldaşın yapmaya çalıştığı gibi kurumlaştırmalıyız.

Orhan yoldaş düştü... Ama son sözlerinde „mutlaka sürececek“ dediği gibi kavga bütün baskıya, bütün zulme, bütün ihanetlere ve oportünizmlere karşı düşmedi, düşmeyecek...

Orhan Yılmazkaya Anma Toplantısı Metni

2006 yılının sonlarına doğruydu.

Ağır kış koşullarında bir grup Türkiyeli devrimci özgür Kürdistan dağlarına doğru hareket halindeydi.

Seyahat koşulları önlerindeki zorlu mücadelede ilk sınavları niteliğindedi.

Kürdistan'ın asi nehri Zap'ın bölge tarihi kadar eski çabasıyla oluşturduğu vadiye geldiklerinde Türkiye devrimci hareketinin verili durumuna ilişkin geliştirdikleri pratik özeleştiril tutumu, en az Zap'ın çılginca akışı kadar, en az dağların geçit vermez yalçınlığı kadar büyük bir kararlılıkla yaşamlarına işlediklerini kanıtlamışlardı bile.

Arkalarında, metropol kentlerin karşı devrim tarafından sindirilmiş ruhu, uzun yenilgi yıllarının ağır tortusu altından kalkma gücü gösteremeyen bir siyasal mecalsizlik, mücadelenin bu düşük düzeyini artık mücadelenin kendisiymiş gibi algılayan statükocu bir algı ortalaması bırakmışlardı.

Oysa düşman sen düşmüşsün düşürülmüşsün ilgilenmiyordun. „Terörle mücadele“ adına gün be gün, emekçi halkların, muhaliflerin boynuna taktığı faşist cenderesini daraltıyordu. Çünkü dünyanın bütün büyük sermaye ve soygun ve sömürü devletleri Ortadoğu'da büyük bir talanı başlatmış, Irak'ta, Lübnan'da, Filistin'de daha büyük ve kalıcı bir yeniden paylaşımın hazırlıklarını yapıyordu. Türk sermaye, soygun, sömürü ve sömürgeci devleti kendini bu yağmaya hazırlamaktaydı. Devrim ve demokrasi güçlerinin ne kadar düşüğü, düşürüldüğü düşmanın umurunda değildi. O korkularını, zaafalarını biliyor ve o yüzden hep daha fazlasını istiyordu. Artık demokratik alanlarda bile karşı devrimin

sürek avı başlamıştı.

Oysa Latin Amerika'da halk güçleri, oysa Ortadoğu'da halk güçleri bu uluslararası karşı devrim saldırısını püskürtmekte oldukça başarılı bir dönem yaşıyorlardı. Gelin görün ki Türkiyeli devrim ve demokrasi güçleri bütün itiraz ve karşı duruşlarını artık iyice Beyoğlu eylem ve eyyamcılığı içinde tutar olmuştu. Başka bir tarzın, başka bir yolun olup olmaya-çağı artık tartışma konusu bile değildi.

Orhan yoldaşın önderliğinde özgür Kürdistan dağlarının yolunu tutan bir grup devrimcinin reddiyeleri de kabullenmezlikleri de bunlaraydı.

Yırtıp parçalamak istedikleri resim buydu.

Kendileri de aslında uzunca bir süre aynı statükonun parçasıydılar. O halde kendi varlıklarını inkar edecek, kendilerini dönüştürecek, bir tür yeniden yaratılış yaşayacakları bir özel dönem gerekiyordu.

Dağların özgür rüzgarları, Kürt özgürlük savaşçılarının yoldaş kucaklayışı, gündeme alınan konuya ilişkin gereken bütün enerjiyi iradi ve fiziksel varlıklarına akıtmaya yetmişti bile.

Gündeme alınan onu... Gündeme alınan konu neydi?

Gündeme alınan konu Türkiye devrimci hareketini yenilgi atmosferinden çıkarmak, onun yenilgiyi her gün yeniden üreten kurgularını dağıtarak tarihine layık yeniden devrimci bir kuruluşa yönelmek...

Türkiye'nin çalışan halklarını, emekçi halklarını, yoksul halklarını devrimci bir kurtuluşa yöneltmek için kendi yeniden devrimci kuruluşuna yönelmek...

Gündem buydu. Budur!!

O zaman önce bilinmelidir, arkasını Babailere, Pir Sultanlara, Şeyh Bedrettinlere, giderek Tariş direnişlerine, 15-16 Haziran direnişlerine, güçlü 1 Mayıs gösterilerine dayayan bir halk gücü.. Mustafa Suphi'lerle başlayan tarihini Mahirler, Denizler, ibolarla efsaneleştiren bir önderlik gücü nasıl olmuştur da bu denli sinik ve mecal-siz bir çizgiye savrulup yerleşmiştir.

Aslında ülkemizdeki örgütlü komünist mücadele, emsallerinin en erken örneklerindendi. Ta 1920'lerde başlayan

örgütlenmenin üzerinde henüz kuruluş dönemlerinden başlayan bir talihsizlik vardır. Proleter hareketin kuruluşu Türk burjuvazisi-nin önderliğindeki bir ulusal kurtuluş sürecine denk gelmiştir. Komünist örgütlenmeye can verecek proletarya ülkenin batısındaki kentlerde, özellikle İstanbul'da, emperyalist işgalin altındadır. Genç Türk burjuvazisi ise Anadolu'da her türden kıyım ve komployla komünist gelişimi darbeler. Kuruluş döneminin bu ilk özellikleri bütün siyabal tarihinin kaderi olur ve 20'lerde başlayan ilk dönem komünizmi Türk burjuvazisininin gelişim süreçlerine tabi olmaktan çıkamayan bir pratikle varla yok arası bir çizginin sahibi olur. Pratikteki bu güdüklük karşısında gene kuruluşu önemli oranda belirleyen Bolşevik devriminin etkisiyle kazanılmış teorik ortodoksi, leninci marksizm bu ilk dönem komünist hareketin devrimimize getirdiği önemli bir özellik olur.

Derken, Türk burjuvazisi özellikle ikinci paylaşım savaşı sonrasındaki yeni birikinn modeline göre palazlanıp devletçilik dışında kendine bir varoluş aramaya başlar. Egemen blok içindeki çelişkiler 27 Mayıs'a yol açar. Modern batı demokrasilerine öykünmeyle gelen nispi demokratik ortamda devrimci hareketimizin ikinci dönemi başlar. Üniversiteli, aydın gençlik hareketi ülkede proletaryanın varlığını tartışılır kılacak kertede bir parlaklıkla siyasal hayata egemen olur. Dönem Dev-Genç dönemidir. Dönem her türden teorik girdiyi safсата düzeyine düşürecek kertede yüksek pratik dönemidir. Dönem davranışın neredeyse düşüncenin önünde gittiği bir dönemdir. Dev-Genç, üretici mitinglerindedir. Dev-Genç grevlerde, işçi direnişlerindedir. Dev-Genç, sokakların işgalindedir. Ve gençlik, içinden çıkardığı önder-eri Mahir, Deniz, İbolar eliyle, içinden çıkardığı devrimci örgütlenmeleri, THKP-C, THKO, TKP-ML üzerinden üç koldan devrimci savaştadır.

Ancak ülkemizin yüzlerce yılda şekillenmiş tarih ve toplum gerçeği de bir saat kurgusuyla tıkrı tıkrı işlemektedir. Mahir'in sözleriyle „devlete karşı başkaldırı geleneği olmayan“ bir halk gerçeğimiz vardır. Devrime yönelik en güçlü sempatisini, devlete karşı en büyük düşmanlıklarını bir türlü

bağımsız bir halk örgütlenmesine dönüştüremeyen bir sivil toplum ülkesidir, Türkiye.

Türkiye devrimci hareketi 80'lere kadar süren bu ikinci dönem boyunca kendi parlaklığından halkın bu siyasal donukluğunu göremedi. Nasıl ki 80 Eylülünde her yerde o kadar çok ve egemenken bir gecede yok oluverdik, uzun zindan gecelerinde yavaş yavaş kendimizle yüzleşme, kendi muhasebemize oturma imkanı bulabildik. Yavaş yavaş bazı alışlagelmiş verilerin ötesine geçme olanakları belirliyordu.

Evet, yenilgilerimizin nedeni „proletaryasız proleter devrimcilik yapmak“tan kaynaklıydı.

Evet, örgüt yapılarımızın zaafı modern işleyişli partiler değil, daha kuralsız, salt pratiğin yön verdiği grup, hareket dinamiklerine sahip olmalarındandı.

Ama hayır, uluslararası sosyalist sistemin çözülüşü ve sömürücü ve sömürgeci TC'nin yeni bir hızla başlattığı düşük yoğunluklu savaş bu doğruları doğru bir şekilde hazmetmemize imkan vermedi. Bu yeni bulduğumuz doğruları kendi asil yapısal doğrularımızla sentez etmemize şans tanımadı.

Sömürücü ve sömürgeci TC, Kürt halkının üzerine, onun özgürlük savaşçıları üzerine var gücüyle yürürken ve yürüyebilmek için metropollerdeki her tür devrimci direniş odasını bire dek tüketme görevini ihmal etmedi.

Devrimin militan niteliğini, savaşkan sosyalizm anlayışını düşmanın bütün saldırganlığına rağmen bayraklaştırmaya çalışan bütün savaşçı örgütlerden bütün devrimci kadroları gerek eylem pratiklerinde, gerek faaliyet süreçlerinde ve en son tutsaklık koşullarında bile yok etmek düşmanın düşük yoğunluklu savaş stratejisi-nin bir gereği oldu.

TC'nin, Hıristiyan tarihinin Saint Barthelmi, İslam tarihinin Kербela katliamları gibi özellikli bir saldırı dönemi artık Türkiye devrimci hareketinin yüksek ikinci dönem konjonktürünün kapanmasına, devrimimizde artık yeni bir döneme geçilmesine yol açıyordu.

Yenilginin iyice dibe vurduğu böyle dönemlerde bilinçler de olumsuz etkileniyor. Kendimize ait farkına vardığı= özelleştirel doğruları başka doğrularımızla harman etme yerine, yenik tarihimizi tümüyle reddeden kaba, kuru bir antitez ni-

teliiğinde taşlaştırdık.

Doğruları, kendi tarihselliği içinde bilince çıkartmaktan-
sa, onları soyut bir kelam düzeyinde genel geçer bir veri d-
zeyinde bayağılaştırdık.

Grup ve Hareket tabelaları kaldırıldı, artık hepimiz „par-
tili“ ve „partici“ idik. Yukarıdan değil aşağıdan inisiyatif
esastı. Artık hepimiz „işici“ idik.

„Öncnn militan mücadelesi“ne gelince, süreğen yenil-
gilerinin sonrasında, o, artık ağızlara alınamayacak kertede
mahkum edilmişti.

Her devrimci öznenin devrimin öznesi olamayacağı ta-
mamdı ama sınıf devrimciliğinin sınıfın devrimciliğini aşan
bir kapsam ve inisiyatif olduğu unutulmuştu. Hele ki bizim
gibi sivil toplumu gelişmemiş, siyaset tarzı geleneksel olarak
yukarıdan şekillenmiş bir toplumda bu stratejik bir sapmaya
tekabül ediyordu.

Sadece olabilecek olan mücadeleye tâbiyet, devrimci hare-
ketimizin üçüncü döneminin temel özellikleri olarak opor-
tnist ve statükocu karakterini belirliyordu.

Ülkemiz tek tanrılı dinlerin doğduğu bölgede. Hıristiya-
nın Allah, İsa, Ruh-l Ku-ds’ndeki Teslis gibi, halkımızın
ağzındaki „Allahın hakkı tr“ deyişindeki gibi „“ bizde
hayır sayılır. Ama devrimci mücadeleler tarihinde, bu mca-
deleler özü itibariyle skolastisizme, metafiziğe karşı olduk-
ları için olacak, „“ pek de hayırlı Lenin, nl „Ne Yapma-
lı“sını, Rus devriminin olumsuz bir dönemine tekabül eden
„nc döneme son verin“ ağrısıyla noktalar.

Bugünlerde Kürt halk önderi calan, „sömürgeciliğin
Kürt halkını teslim alma ve öncüsünü tasfiye etme dönemi“
diye tanımladığı nc döneme son verilmesi gerektiğini
belirtiyor, Kürt zgrlk hareketi bu çağrıya yeni bir strate-
jiyle dördüncü döneme geçildiğini ilan ederek yanıt veriyor.

Türkiye devrimci hareketi de on yılı aşkın zamandır süren
kendi nc döneminin bitirme çağrılarında bir süredir tanık
oluyor.

Bitirilmek istenen, aşılmak istenen nc dönem nedir?
Lenin’in izini sürersek: hemen hemen sadece legal faaliyetle
yetişmiş militan tipidir; sadece teorik ve pratik bakımdan

geri kalmayan, aynı zamanda geri kalmışlıklarını bir sürü görkemli savlar ileri sürerek haklı göstermeye çalışan önderliklerdir;

Leninci marksizmin bir devrimci doktrin olmaktan çıkarılarak, post modern söylemlerle sulandırılmış bir bulamaç haline getirilmesidir; sınıf mücadelesi söyleminin sınıfın düşük profilli mücadeleciliğine tabi kılıp, bu söylemi geniş ve enerjik bir eylemci çizgiye dönüştürme çabasından vazgeçilmesidir; „partileşme“ düşüncesini ve „parti“ örgütlenmesini militan bir örgütün yaratılması için bir çağrı olmaktan çıkarıp, mücadelenin bir tür „devrimci bürokrasili“ ve „demokratik biçimli“ bir „sosyalizmcilik oyunu“na çevrilmesidir.

İşte Orhan yoldaş ve onun örgütsel pratiği, Türkiye devrimci hareketinin böylesine yenik ve sinik üçüncü dönemini kapatmak ve zafere doğru dördüncü dönemini açmak için yapılmış en güçlü çağrıdır.

Orhan yoldaş sadece Bostancı Direnişi değildir.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, „teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının günümüz itibariyle son temsilcisi olmuştur. Türkiye devrimci hareketinin şanlı geçmişinde „teslim olmayan fedai devrimciler“ bir kuşak oluşturabilecek kadar çok, ama sayılabilecek kadar azdırlar. Böyle bir müstesna makama oturmak bir devrimci için en büyük payedir.

Bu payeye erişebilmesi için bir devrimcinin yüksek bir inanç, kırılmaz bir kararlılık, alt edilemez bir onur yüceliğine sahip olması gerekir.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, Müntzerlerden, Bedrettinlerden, Mahirlerden Denizlerden, İbolardan beridir gelen, emekçi halkların özgürlük mücadelesine ve bu mücadelenin zafere kadar süreceğine olan inancını bizlere taşımıştır.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kan kardeşliğine kararlıca bağlılığı anıtlıştırmıştır.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, düşmanı en üstün olduğu koşullarda boğacak, kendi operasyonunda teslim alacak, kendi yayınına yasak koydurtacak kertede teslim alınmaz devrimci onuru bayraklaştırmıştır.

Ama Orhan yoldaş gene de sadece Bostancı Direnişî de-ğildir.

Onu böyle algılamak Orhan yoldaş dar kavramaktır. Bos-tancı Direnişî'ni eksik kavramaktır.

Çünkü Bostancı Direnişî, aynı zamanda devrimci tarihi-mize ait az çok unuttuklarımızın, devrimci değerlerimize ait az çok kaybettiklerimizin bizlere yeniden anımsatılmasıdır. Yenik ve sinik üçüncü döneme son verme kararlılığı, zafere kadar sürecek yeni bir döneme özeleştirel bağlılığın eylem-leşmesidir.

Çünkü Orhan yoldaş bir çizgi savaşçısıdır.

Artık düzen içreleşmiş statüko sosyalizminden çıkarak, yenilgilerimizden aldığımız dersler ve tarihimizin bize bıraktığı şanlı mirasın ışığında savaşkan sosyalizm çizgisini yeniden maddeleştirmek isteyen bir inisiyatifin kurucu ko-mutanıdır.

Onun öncülüğündeki bir grup devrimcinin özgür Kür-distan dağlarına doğru yola çıkarken arkalarında bıraktık-ları Türkiye gerçeği, Türkiye devrimci hareketinin durumu ve bu devrimci müfrezenin görev sahasına döndükten sonra estirdikleri devrimci rüzgarın sadece Türkiye devrimci ha-reketinde değil, bütün muhalif kesimlerde yarattığı bilinç ve ruh rönesansı göz önüne getirilemediği sürece ne Orhan yol-daşın devrimimiz açısından ifade ettiği siyasal değeri, ne de Bostancı Direnişî tam olarak anlaşılmalı olur.

Orhan yoldaş ve onun devrimci eylemi, belki uzun süreler sürece dönüştürülemez bir moment olarak kalsa dahi, bu haliyle bile yenik, sinik üçüncü dönem sosyalizm anlayışı ve pratiğinden, bu anlayış ve pratiğin oluşturduğu oportün-ist ve statükocu çizgiden bir kopuşun ifadesidir.

Proletaryacı ama „yığın öncüsünü önde görmek ister“ il-kesini göz ardı etmeyen öncü irade, örgüt ve eylem bağlamı-nı kuran, Kürt özgürlük hareketiyle dayanışmayı bayağı bir enternasyonalizm kavrayışından öte Türkiyeli bir devrimin stratejik gereği sayan, Nasrallah'a dost, Fethullah'a düşman olacak bir ayırdı gözetebilecek tarzda islamla ilişkilenen, bizim acılarımızı ve değerlerimizi kendi liberal sahtekarlık-larına malzeme yapan küçük burjuva ve burjuva aydın sü-

rüsünden tiksinen, ama bütün bunları Leninci marksizmin bir devrim doktrini olduğunu bir an için olsun unutmadan yapan militan bir sosyalizm çizgisi...

İşte dördüncü döneme ait olması gereken temel özellikler.

İşte Orhan yoldaşın devrimci eylemiyle kurumlaştırmaya çalıştığı devrimci çizgi.

Bu çerçeve ve kapsam tam olarak kavranamadığı sürece ne Orhan yoldaşın devrimci kişiliği ne de Bostancı Direnişi tam olarak bilince çıkartılmış olabilir.

Oysa bugün, Orhan yoldaşın şehadetinden bir yıl sonra bu durumu anlamaya artık daha fazla ihtiyacımız var.

Bugün ülkemizde ve bölgemizde savaş tamamları bir yıl öncesine kıyasla daha güçlü çalınıyor.

İçinde bulunduğu iktisadi ve siyasi krizi az çok dengeye ulaştıran uluslararası emperyalizm artık dikkatini bölgeye daha fazla yoğunlaştırabiliyor.

Artık Türk ordusunun gücü üzerinden mülahazalarla bölgesel savaşın bir alanı olacağımızın işaretleri aleni veriliyor.

Türk ordusunun Kürdistan'a yaptığı bitmez tükenmez seviyatlar yakında bölgenin bir cehenneme dönüşeceğini gösteriyor.

Üçlü komisyonun gündemi giderek ağırlık ve somutluk kazanıyor. Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi neredeyse zamanı ayarlanmış bir program çerçevesinde işletiliyor.

Kürt özgürlük hareketi kendi özgürleşme inisiyatifine yol veriyor. Artık „kurtarılmış alanlar“ programını devreye sokuyor.

Bütün bunlar ülkemizin hem İran eksenli bölgesel bir savaşa dahil edileceğini, hem de Kürt halkı ve onun öncü örgütüne yönelik sömürgeci bir savaşı yaşayacağını gösteriyor. Yani hem bir dış savaş, hem de ona bağlı bir tür iç savaş hali yakın gelecekte kendini gösteriyor.

Peki Türkiye devrimci hareketinin bütün bu gelişmelere karşı cevabı nedir? Hiç!

Koskoca bir hiç!

Sadece Tekel işçisinin direnişiyle az çok heyecanlanan, çadırların sökülmesiyle yerini lafa bırakan bir „sınıfcılık çizgisi“...

Sadece 1 Mayıs'ta kutlayacak olmanın mutluluğuyla bir „sosyalizmcilik oyunu“...

Türkiye devrimci hareketinin ataleti yaklaşmakta olan fırtınayı görmemekten kaynaklanıyor.

Çünkü artık fırtınanın yaklaştığı görülemeyecek gibi değil.

Türkiye devrimci hareketinin ataleti uzun yılların devinimsizliğine oluşan bir bilinç kireçlenmesi, statükocu alışkanlıkla kaderini güncel gelişmelere tabi kılan bir akıl tutulması...

Türkiye devrimci hareketi yıllardır ve bugün en ihtiyaç duyduğu süreçte bir çatı partisini bile örgütleyemiyor. Çünkü üçüncü dönemin bağları elini, ayağını, gözünü işlevsiz bırakıyor. Militan mücadele alanına açılmayanlar, bu zeminde kolektifleşip, karargahlaşmanın gereğini kavramayanlar sivil kurumsal siyasetin bürokrasileri içinde pratik değer üretmiyorlar. Kemalizm inmeli laf kalabalıkları, devlet korkulu „Kürtten uzak durma“ güdülerini birbirini tetikliyor.

İşte bütün bu olumsuz koşullar karşısında Orhan Yılmazkayacı devrim ve mücadele çizgisine ihtiyacımız bir kez daha, bütün gücüyle kendini hissettiriyor. Orhan yoldaşın devrim ve mücadele çizgisini kavramak daha bir devrimsel önem kazanıyor.

Aç kaldığı için küçücük bedenini satan, zalime taş attığı için zindanlara tıklan yavrularımız adına, Okuyamadığı için intihar eden, kumar, fuhuş, uyuşturucu sar-malında insani değerleri çürütülüp posası çıkartılan gençlerimiz adına,

Ucuz emeğin kaynağı, erkek ırkçılığının nesnesi, piyasa-pazar kültürünün kahredici ögesi kadınlarımız adına, İşsizlikten cinnet geçiren emekçilerimiz adına, Havanla, töreyle, yargısız infazla yok edilmeye çalışılan Kürtler adına, Çaldıran'dan bu yana, Maraş'ta, Gazi'de, Madımak'ta sünni gericilerce katledilen Pir Sultan takipçileri adına, Bütün bu acı toplumları adına kavgada düşmüş şehitlerimiz adına, Şehitlerimizi ebedi uykularında rahat kılmak adına, Onlara layık olabilmek adına, Öfkemizi

Oval Ofis'e, Oval Ofis'in memuru haline gelmiş Fethullahçı iktidara, Pentagon'a, Pentagon'un yerel ofisi haline gelmiş

Türk Genelkurmayı'na, Yalanlanıyla halkımıza ait gerçeklerin üstünü örten burjuva medyaya, Orada bu yalanlar] üretip zulüm devranının sürmesine gayret eden satılık aydına, Kısaca insanlık adına „iğrenç ve utanılacak olan ne varsa“, onlara yöneltebilmek için Orhan yoldaşın işaret ettiği yoldan, bizler, Türkiye devrimci hareketi de Kürt yoldaşlarımızla el ele, omuz omuza kendi düşük üçüncü dönemimizi bitirip, zafere kadar sürecek dördüncü dönemimizi açabilmeliyiz.

Orhan yoldaş gibi olmalı...

Orhan yoldaş gibi yapmalıyız...

ZAFERE KADAR DEVRİM!!!

Devrimci Karargäh
Nisan 2009

Militan Orhan Yılmazkaya'nın Anısına

*Şahin Can
(HPG online)*

Her direniş sonu nasıl olursa olsun başı da ortası da, sonu da hatta her anı anlayana görmek isteyene binlerce şey öğretir. Doğulu olarak biz öğretmen olarak yaşamı aldık. Kulak kabartmış duruyorduk ki bir şeyler ta uzaklardan geçmişin derinliklerinden kulaklarımıza fisıldandı;

Bir yerli kabile, medeniyetin işgaline karşı direniş savaşındadır. Direniş yıllar sürer. Boyun eğmek yoktur. Tarihin, yaşamın öğretmiş olduğu doğruları terk etmeyip, doğruları için ölümler her geçen gün efsaneler yaratmaya devam eder. Ama tarih ya da zaman, -her ne kadar savaşçıları olsa da- doğruluğun hakkını alacak gücü örgütü yaratamadıklarından, doğrunun somuttaki yaşamına o mekânda son verir.

En son direnişin öncüsü kalır geriye...

Sağ yakalanır. Bir odun kütlesinin içine uzatılır. Ve o medeniler, direnişin öncüsünden güçlerinin vermiş olduğu iğrenç duruş ve sesle, onların doğrularını kabul etmelerini buyururlar. Eğer onların doğrularını şimdi kabul ederse, yakılmaktan kurtulacağını ve yıllar sonra o medeni doğrularla ölürse, cennete gideceğini buyururlar.

Direniş öncüsü olanca sakinliğiyle:

Doğrularınızı kabul edersem cennete gideceğim değil mi diye sorar.

Medeniler 'evet' derler.

O cennette sizin doğrularınız gibi doğrularla yaşayanlar,

sizin gibiler var değil mi? diye sorar. Evet, cevabını alır.

Direnış öncüsü onca sakın ama kararlı sesiyle sorularına cevap verir.

Yakın öyleyse!

Bugün ayrı bir medeniyet merkezinde İstanbul'da, medeniler insanlık özünün, sosyalist değerlerin yılmaz savaşçısının çığlığı ve direnişle sarsıldı. Bu çığlık, bu direniş sosyalist mücadele yürüten herkes için; Türkiye devrimcileri Kürt ve Türk halkının gençlerine çok şey anlatıyor.

Mahirlerin, Ulaşların, Beritanların geleneği büyüyerek derinleşerek yayılarak geliyor. Devam ediyor. Bu geleneğe bu kavgaya bu çığlığa sen de ses ol katıl diyor.

Bir çığlık ki binlerce yılın geleneğini milyonlarca insanın kalplerine, beyinlerine işliyor. Binlerce gerilla o çığlıkla o direnişte kendini buluyor. O çığlık, o direniş Çarçelladan Cudiye ağrıya Amansa, Karatenize Amede tüm gerillaları selamlıyor ve şöyle sesleniyor.

İster Oduklar, ister betonlar arasında nerede olursak olalım savaştığımız değerlerden taviz vermeyecek, tereddüt etmeyecek; savaşacağız. Amansız tavizsiz hızlı bir kavgada geri adım atmadan ilerleyeceğiz... yakılmak pahasına...doğrular uğruna.

Selam olsun, and olsun kavganız kavgamız umutlarınız umutlarımızdır.

Devrimci Duruş: Orhan YILMAZKAYA

Hayri Kıziler

Allı yeşilli bir ülke için,
Kanlar damlar son damlasına kadar,
Kan kardeşi olur militanlar
Ve

Kardeş olur halklar

Devrimcilik; halkların binyıllardır süregelen özgürlük çabalarını onura etmenin, nihai zafere-devrime, sosyalizme ulaşmanın duruşudur.

Günümüz Türkiye'sinde Orhan Yılmazkaya Mahirlerin, Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufkların, Kadir Mangaların, Ulaşların, İbrahimlerin, Sinanların insanlığın onur savaşçılarının güzel yüzlerini, uğruna savaştıkları çok sevdikleri halklarına tekrardan göstermiştir. Olacaksa insanca yaşam böyle güzel insanlarla, dimdik ayakta direyerek olacak demıştır. Orhan Yılmazkaya Mahirdir, Denizdir, Hüseyindir, Yusufur, Kadirdir, Xelildir, İbrahimdir, onurlu yaşamın adıdır, bundan sonra bu böyle bilinecektir.

Yine günümüz Türkiye'sinde Orhan Yılmazkaya güzel ülkenin paha biçilmez her karış toprağını emperyalistlere, Siyonistlere peşkeş çeken, bunu gerçekleştirmek için halkları birbirine düşüren işbirlikçilere karşı bir savaşın adıdır, duruştur.

Ve yine günümüz Türkiye'sinde Orhan Yılmazkaya bir aydın namusudur, bir aydın onurudur. Emperyalistlerin, Siyonistlerin ekmeğine yağ süren, çanağını yalayan aydın bozuntularını deşifre etmenin adıdır. Aydınsan neyin aydı-

nısın, kimin aydınısın demenin adıdır. Acı çeken, katledilen halklarımızın öncü aydın militanı olmanın adıdır. Kendine aydınım diyen herkese böylesi bir onurlu mücadeleye katılmaları için açık davetiyedir.

İnsanlık tarihinde Orhan Yılmazkaya; insanlığın özgürlük militanlarından aldığı devrim bayrağını, sosyalizm bayrağını ardılları olacak Orhanlara layıkıyla bırakmıştır.

Hevalê Hamdi, Yoldaş Kadir Xelil, Komutan Orhan Yılmazkaya seni tanımak, yüce direnişine tanık olmak bir onurdur.

Orhan Yılmazkaya'yı anlamak...

MAHİR YILMAZKAYA 2016

KOBANÊ- 2006 yılının sonlarına doğruydı. Ağır kış koşullarında bir grup Türkiyeli Devrimci Özgür Kürdistan dağlarına doğru hareket halindeydi. Seyahat koşulları önlemindeki zorlu mücadelede ilk sınavları niteliğindeydi.

Kürdistan'ın asi nehri Zap'ın bölge tarihi kadar eski çabasıyla oluşturduğu vadiye geldiklerinde Türkiye devrimci hareketinin verili durumuna ilişkin geliştirdikleri pratik özeleştiril tutumu, en az Zap'ın çılgınca akışı kadar, en az dağların geçit vermez yalçınlığı kadar büyük bir kararlılıkla yaşamlarına işlediklerini kanıtlamışlardı bile.

Arkalarında, metropol kentlerin karşı devrim tarafından sindirilmiş ruhu, uzun yenilgi yıllarının ağır tortusu altından kalkma gücü gösteremeyen bir siyasal mecalsizlik, mücadelenin bu düşük düzeyini artık mücadelenin kendisiymiş gibi algılayan statükocu bir algı ortalaması bırakmışlardı.

Oysa düşman sen düşmüşsün düşürülmüşsün ilgilenmiyordu. "Terörle mücadele" adına gün be gün, Kürt'lerin, Alevi'lerin, emekçi halkların, muhaliflerin boynuna taktığı faşist cenderesini daraltıyordu. Çünkü dünyanın bütün büyük sermaye ve soygun ve sömürü devletleri Ortadoğu'da büyük bir talanı başlatmış, Irak'ta, Lübnan'da, Filistin'de daha büyük ve kalıcı bir yeniden paylaşımın hazırlıklarını yapıyordu.

Türk sermayesi, soygun, sömürü ve sömürgeci devleti kendini bu yağmaya hazırlamaktaydı. Devrim ve demokrasi güçlerinin ne kadar düştüğü, düşürüldüğü düşmanın umurunda değildi. O korkularını, zaaflarını biliyor ve o yüzden

hep daha fazlasını istiyordu. Artık demokratik alanlarda bile karşı devrimin sürekle avı başlamıştı.

Oysa Latin Amerika'da halk güçleri, oysa Ortadoğu'da halk güçleri bu uluslararası karşı devrim saldırısını püskürtmekte oldukça başarılı bir dönem yaşıyorlardı. Gelin görün ki Türkiyeli devrim ve demokrasi güçleri bütün itiraz ve karşı duruşlarını artık iyice Beyoğlu eylem ve eyyamcılığı içinde tutar olmuştu. Başka bir tarzın, başka bir yolun olup olmayacağı artık tartışma konusu bile değildi.

Orhan yoldaşın önderliğinde özgür Kürdistan dağlarının yolunu tutan bir grup Devrimcinin reddiyeleri de, kabullenmezlikleri de bunlaraydı.

Yırtıp parçalamak istedikleri resim buydu.

Kendileri de aslında uzunca bir süre aynı statükonun parçasıydılar. O halde kendi varlıklarını inkâr edecek, kendilerini dönüştürecek, bir tür yeniden yaratılış yaşayacakları bir özel dönem gerekiyordu.

Dağların özgür rüzgarları, Kürt Özgürlük savaşçılarının yoldaş kucaklayışı, gündeme alınan konuya ilişkin gereken bütün enerjiyi iradi ve fiziksel varlıklarına akıtmaya yetmişti bile.

Gündeme alınan konu neydi?

Gündeme alınan konu Türkiye devrimci hareketini yenilgi atmosferinden çıkarmak, onun yenilgiyi her gün yeniden üreten kurgularını dağıtarak tarihine layık yeniden Devrimci bir kuruluşa yönelmek...

Türkiye'nin Kürt, Türk, Laz, Ermeni, Pomak, Alevi, Sunni, Hristiyan vb. halklarını, emekçi halklarını, yoksul halklarını Devrimci bir kurtuluşa yöneltmek için kendi yeniden devrimci kuruluşuna yönelmek...

Gündem tamamen buydu. Budur!!

O zaman önce bilinmelidir, arkasını Babailere, Pir Sultanlara, Şeyh Bedrettinlere, giderek Tariş direnişlerine, 15-16 Haziran direnişlerine, güçlü 1 Mayıs gösterilerine dayayan bir halk gücü.. Mustafa Suphi'lerle başlayan tarihini Mahirler, Denizler, İbo'larla efsaneleştiren bir önderlik gücü nasıl olmuştur da bu denli sinik ve mecalsiz bir çizgiye savrulup yerleşmiştir.

Aslında Türkiye'deki örgütlü komünist mücadele, emsallerinin en erken örneklerindendi.. Ta 1920'lerde başlayan örgütlenmenin üzerinde henüz kuruluş dönemlerinden başlayan bir talihsizlik vardır. Proleter hareketin kuruluşu Türk burjuvazisinin önderliğindeki bir ulusal kurtuluş sürecine denk gelmiştir.

Komünist örgütlenmeye can verecek proletarya ülkenin batısındaki kentlerde, özellikle İstanbul'da, emperyalist işgalin altındadır. Genç Türk burjuvazisi ise Anadolu'da her türden kıyım ve komployla komünist gelişimi darbeler.

Kuruluş döneminin bu ilk özellikleri bütün siyabal tarihinin kaderi olur ve 20'lerde başlayan ilk dönem komünizmi Türk burjuvazisinin gelişim süreçlerine tabi olmaktan çıkmayan bir pratikle varla yok arası bir çizginin sahibi olur. Pratikteki bu güdüklük karşısında gene kuruluşu önemli oranda belirleyen Bolşevik devriminin etkisiyle kazanılmış teorik ortodoksi, Leninci Marksizm bu ilk dönem komünist hareketin Türkiye devrimine getirdiği önemli bir özellik olur.

Derken, Türk burjuvazisi özellikle ikinci paylaşım savaşı sonrasındaki yeni birikim modeline göre palazlanıp devletçilik dışında kendine bir varoluş aramaya başlar. Egemen blok içindeki çelişkiler 27 Mayıs'a yol açar. Modern batı demokrasilerine öykünmeyle gelen nispi demokratik ortamda Devrimci hareketin ikinci dönemi başlar.

Üniversiteli, aydın gençlik hareketi ülkede proletaryanın varlığını tartışılır kılacak kertede bir parlaklıkla siyasal hayata egemen olur. Dönem Dev-Genç dönemidir. Dönem her türden teorik girdiyi safsata düzeyine düşürecek kertede yüksek pratik dönemidir. Dönem davranışın neredeyse düşüncenin önünde gittiği bir dönemdir.

Dev-Genç, üretici mitinglerindedir. Dev-Genç grevlerde, işçi direnişlerindedir. Dev-Genç, sokakların işgalindedir. Ve gençlik, içinden çıkardığı önderleri Mahir, Deniz, İbo'lar eliyle, içinden çıkardığı devrimci örgütlenmeleri, THKP-C, THKO, TKP-ML üzerinden üç koldan devrimci savaştadır.

Ancak Türkiye'nin yüzlerce yılda şekillenmiş tarih ve toplum gerçeği de bir saat kurgusuyla tıkr tıkr işlemektedir. Mahir'in sözleriyle "devlete karşı başkaldırı geleneği olma-

yan” bir halk gerçeğimiz vardır. Devrime yönelik en güçlü sempatisini, devlete karşı en büyük düşmanlıklarını bir türlü bağımsız bir halk örgütlenmesine dönüştüremeyen bir sivil toplum ülkesidir, Türkiye.

Türkiye devrimci hareketi 80'lere kadar süren bu ikinci dönem boyunca kendi parlaklığından halkın bu siyasal donukluğunu göremedi. Nasıl ki 80 Eylül'ünde her yerde o kadar çok ve egemenken bir gecede yok oluverdi, uzun zindan gecelerinde yavaş yavaş kendisiyle yüzleşme, kendisiyle muhasebeye oturma imkanı bulabildi. Yavaş yavaş bazı alışıla gelmiş verilerin ötesine geçme olanakları belirliyordu.

Evet, yenilgilerin bir nedeni “proletaryasız proleter devrimcilik yapmak”tan kaynaklıydı.

Evet, örgüt yapılarının zaafı modern işleyişli parti'ler değil, daha kuralsız, salt pratiğin yön verdiği grup, hareket dinamiklerine sahip olmalarındandı.

Ama hayır, uluslararası sosyalist sistemin çözülüşü ve sömürgeci TC'nin yeni bir hızla başlattığı düşük yoğunluklu savaş bu doğruların doğru bir şekilde hazmedilmesine imkân vermedi. Bu yeni bulunan doğruları kendi asli yapısal doğrularıyla sentez etmesine şans tanımadı.

Sömürgeci TC, Kürt halkının ve Özgürlük savaşçılarının üzerine var gücüyle yürürken veya yahut da yürüyebilmek için metropollerdeki her tür Devrimci direniş odağını bire dek tüketme görevini ihmal etmedi.

Devrimin militan niteliğini, Savaşkan Sosyalizm anlayışını düşmanın bütün saldırganlığına rağmen bayraklaştırmaya çalışan bütün savaşçı örgütlerden bütün devrimci kadroları gerek eylem pratiklerinde gerek faaliyet süreçlerinde ve en son tutsaklık koşullarında bile yok etmek düşmanın düşük yoğunluklu savaş stratejisinin bir gereği oldu.

TC'nin, Hristiyan tarihinin Saint Barthelmi, İslam tarihinin Kerbela katliamları gibi özellikli bir saldırı dönemi artık Türkiye Devrimci hareketinin yüksek ikinci dönem konjonktürünün kapanmasına, Türkiye devriminde artık yeni bir döneme geçilmesine yol açıyordu.

Yenilginin iyice dibe vurduğu böyle dönemlerde bilinçler de olumsuz etkileniyor. Kendisine ait farkına vardığı özeleş-

tirel doğruları başka doğrularla harman etme yerine, yenik tarihini tümüyle reddeden kaba, kuru bir anti-tez niteliğinde taştırdı.

Doğruları, kendi tarihselliği içinde bilince çıkartmaktan- sa, onları soyut bir kelam düzeyinde genel geçer bir veri düzeyinde bayağılaştırıldı.

Grup ve Hareket tabelaları kaldırıldı, artık herkes “partili” ve “partici” idi.

Yukarıdan değil aşağıdan inisiyatif esastı. “Öncü’nün miltan mücadelesi”ne gelince, süreğen yenilgilerinin sonrasında, o, artık ağızlara alınamayacak kertede mahkum edilmişti.

Her Devrimci öznenin devrimin öznesi olamayacağı tamamdı ama sınıf devrimciliğinin sınıfın devrimciliğini aşan bir kapsam ve inisiyatif olduğu unutulmuştu. Hele ki sivil toplumu gelişmemiş, siyaset tarzı geleneksel olarak yukarıdan şekillenmiş bir toplumda bu stratejik bir sapmaya teka- bül ediyordu.

Sadece olabilecek olan mücadeleye tâbiyet, Devrimci hareketin üçüncü döneminin temel özellikleri olarak oportünist ve statükocu karakterini belirliyordu.

Türkiye tek tanrılı dinlerin doğduğu bir bölgede. Hıristiyan’ın Allah, İsa, Ruh-ül Kudüs’ündeki Teslis gibi, halkımızın ağızındaki “Allahın hakkı üçtür” deyişindeki gibi “üç” bizde hayır sayılır. Ama devrimci mücadeleler tarihinde, bu mücadeleler özü itibariyle skolastisizme, metafiziğe karşı oldukları için olacak, “üç” pek de hayırlı değildir.

Lenin, ünlü “Ne Yapmalı”sını, Rus devriminin olumsuz bir dönemine tekabül eden “Üçüncü döneme son verin” çağrısıyla noktalar.

Bugünlerde Kürt halk önderi Öcalan, “sömürgeciliğin Kürt halkını teslim alma ve öncüsünü tasfiye etme dönemi” diye tanımladığı üçüncü döneme son verilmesi gerektiğini belirtiyor, Kürt Özgürlük Hareketi bu çağrıya yeni bir stratejiyle dördüncü ‘stratejik dönemin ‘ farklı bir evresine geçildiğini ilan ederek yanıt veriyor.

Türkiye Devrimci hareketi de on yılı aşkın zamandır süren kendi üçüncü dönemini bitirme çağrılarına bir süredir tanık oluyor.

Bitirilmek istenen, aşılmak istenen üçüncü dönem nedir?
Hemen hemen sadece legal faaliyetle yetişmiş militan ti-
pidir

Sadece teorik ve pratik bakımdan geri kalmayan, aynı zamanda geri kalmışlıklarını bir sürü görkemli savlar ile-
ri sürerek haklı göstermeye çalışan önderliklerdir. Leninci
Marksizm'in bir Devrimci doktrin olmaktan çıkartılarak,
post modern söylemlerle sulandırılmış bir bulamaç haline
getirilmesidir sınıf mücadelesi söylemini sınıfın düşük pro-
filli mücadeleciliğine tâbi kılıp, bu söylemi geniş ve enerjik
bir eylemci çizgiye dönüştürme çabasından vazgeçilmesidir;
“ Partileşme ” düşüncesini ve “ parti ” örgütlenmesini mi-
litan bir örgütün yaratılması için bir çağrı olmaktan çıkarıp,
mücadelenin bir tür “ Devrimci bürokrasi ” ve “ demok-
ratik biçimli ” bir “ Sosyalizmcilik “ oyununa çevrilmesidir.

İşte Orhan yoldaş ve onun örgütsel pratiği, Türkiye Dev-
rimci hareketinin böylesine yenik ve sinik üçüncü dönemini
kapatmak ve zafere doğru dördüncü dönemini açmak için
yapılmış en güçlü çağrıdır.

Orhan yoldaş bu nedenle sadece Bostancı Direnişi değil-
dir.

Bostancı Direnişi'yle Orhan yoldaş, “ teslim olmayan bir
feda devrimci kuşağı ”nın günümüz itibariyle son temsilci-
si olmuştur. Türkiye Devrimci hareketinin şanlı geçmişinde
“teslim olmayan fedai devrimciler” bir kuşak oluşturabilecek
kadar çok, ama sayılabilecek kadar azdırlar. Böyle bir müs-
tesna makama oturmak bir devrimci için en büyük payedir.

Bu payeye erişebilmesi için bir devrimcinin yüksek bir
inanç, kırılmaz bir kararlılık, alt edilemez bir onur yüceliği-
ne sahip olması gerekir.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, Müntzerlerden, Bed-
rettinlerden, Mahirlerden Denizlerden, İbolardan beridir
gelen, emekçi halkların Özgürlük mücadelesine ve bu mü-
cadelenin zafere kadar süreceğine olan inancını bizlere ta-
şımıştır.

Bostancı Direnişiyle Orhan yoldaş, Türk ve Kürt halkla-
rının kardeşliğine, Türkiye ve Kürdistan Devrimlerinin kan
kardeşliğine kararlıca bağlılığı anıtlamıştır.

Bostancı Direnişiiyle Orhan yoldaş, düşmanı en üstün olduğu koşullarda boğacak, kendi operasyonunda teslim alacak, kendi yayınına yasak koydurtacak kertede teslim alınmaz Devrimci onuru bayraklaştırmıştır.

Ama Orhan yoldaş gene de sadece Bostancı Direnişii değildir.

Onu böyle algılamak Orhan yoldaşını dar kavramak olacaktır. Bostancı Direnişii eksik kavramak olacaktır.

Çünkü Bostancı Direnişii, aynı zamanda Türkiye Devrimci hareketinin tarihine ait ve unutulmuş birçok Devrimcinin, unutulmuş Devrimci değerlerin yeniden anımsatılmasıdır. Yenik ve sinik üçüncü döneme son verme kararlılığı, zafere kadar sürecek yeni bir döneme özeleştirel bağlılığın eylemleşmesidir.

Çünkü Orhan yoldaş bir çizgi savaşçısıdır.

Artık düzen içilemiş statüko Sosyalizminden çıkarak, yenilgilerinden aldığı dersler ve tarihin bıraktığı şanlı mirasın ışığında Savaşkan Sosyalizm çizgisini yeniden maddeleştirmek isteyen bir inisiyatifin kurucu komutanıdır.

Onun öncülüğündeki bir grup devrimcinin özgür Kürdistan dağlarına doğru yola çıkarken arkalarında bıraktıkları Türkiye gerçeği, Türkiye devrimci hareketinin durumu ve bu devrimci müfrezenin görev sahasına döndükten sonra estirdikleri devrimci rüzgarın sadece Türkiye devrimci hareketinde değil, bütün muhalif kesimlerde yarattığı bilinç ve ruh rönesansı göz önüne getirilemediği sürece ne Orhan yoldaşın Türkiye Devrimci hareketi açısından ifade ettiği siyasal değeri, ne de Bostancı Direnişii tam olarak anlaşılabilir olur Orhan yoldaş ve onun devrimci eylemi, sürece dönüştürülemeyecek bir moment olarak kalsa dahi, bu haliyle bile yenik, sinik üçüncü dönem Sosyalizm anlayışı ve pratiğinden, bu anlayış ve pratiğin oluşturduğu oportünist ve statükocu çizgiden bir kopuşun ifadesidir.

Kürt özgürlük hareketiyle dayanışmayı bayağı bir enternasyonalizm kavrayışından öte Türkiyeli bir devrimin stratejik gereği sayan, acıları ve değerleri kendi liberal sahtekarlıklarına malzeme yapan küçük burjuva ve burjuva aydın sürüsünden tiksinen.

Ama bütün bunları Leninci Marksizm'in bir devrim doktrini olduğunu bir an için olsun unutmadan yapan militan bir Sosyalizm çizgisi...

İşte Türkiye Devrimci hareketinin dördüncü dönemine ait olması gereken temel özellikler.

İşte Orhan yoldaşın Devrimci eylemiyle kurumlaştırmaya çalıştığı devrimci çizgi.

Bu çerçeve ve kapsam tam olarak kavranamadığı sürece ne Orhan yoldaşın Devrimci kişiliği ne de Bostancı Direnişi tam olarak bilince çıkartılmış olabilir.

Oysa bugün, Orhan yoldaşın şehadetinden yıllar sonra da bu durumu anlamaya artık daha fazla ihtiyacı var Türkiye Devrimci hareketinin. Özellikle de HBDH 'in kurulması ardından. Özellikle de Kürdistan sömürgeci, işgalci TC devletinin yoğun soykırım ve katliam saldırıları varken.

Bu nedenle diyorum ki Orhan yoldaş gibi olmalı...

Orhan yoldaş gibi yapmalı...

Galeano, kadınlar ve Orhan Yılmazkaya

*Tuğçe YILMAZ
Y. Özgür Politika*

Türkiyeli okurun Eduardo Galeano'yu tanınmasında devrimci Orhan Yılmazkaya'nın büyük emeği var. "Onun bu kitap üzerinde ahlâki ve yasal sorumluluğu var" diyor Galeano, kitabının Türkçe çevirisi için Yılmazkaya'ya teşekkür ederken...

Hafızamıza savaş açan Galeano'dan hafızamıza kazınacak bir kitap daha:

Kadınlar??“1919'da, devrimci Rosa Luxemburg Berlin'de katledildi.?Katiller onu dipçik darbeleriyle öldürüp bir kanalın sularına attılar. ?O esnada ayakkabısının teki yere düşmüştü.?Bir el ayakkabıyı çamurun içinden aldı.?Rosa ne özgürlük adına adaletin, ne de adalet adına özgürlüğün feda edildiği bir dünya istiyordu.?Bir el her gün, tıpkı o tek ayakkabıya yaptığı gibi, bu bayrağı da çamurun içinden çıkarıyor.”??Kadınlar, Galeano'nun kitaplarındaki kadınlarla ilgili metinlerin bir araya getirildiği bir derleme. Ölümünden sonra Galeano'dan yeni bir metin okumuşsunuz hissi veriyor, çünkü farklı farklı kitaplarda yer alan farklı farklı kadın öyküleri ortaklaştırılmış ve güzel bir çalışma ortaya çıkmış.??-Kadınlar'da öyküleri aktarılan kadınlar Antik Yunan'dan, Rönesans'tan; zengin, yoksul ama hemen hemen hepsi bir şekilde ataerkinin zulmüne uğramış, bir şekilde ataerkinden nasibini almış kadınlar. Masal anlatmaya devam etmezse öldürülecek Şehrazat da var, tacize uğradığı için kaçmak zorunda kalan Afrodit de, yasak bir araştırmayı yayınladığı

için bıçak darbeleriyle öldürülen Myrna da, bisiklete bindiği için teşhircilikle suçlanan kadınlar da. Her türlü baskıya ve cezalara rağmen istediği yolda ilerlemek için pedal çeviren kadınların hikayeleri bunlar, öldürüleceğini bildiği halde sözünü esirgemeyen, kız kardeşini yalnız bırakmayan, kendinden sonrakilere daha iyi bir dünya bırakmak isteyen kadınların??

Dünyanın vicdanı??

21. yüzyılın en önemli yazarlarından biri olan Galeano, 1973'te bir askeri darbe nedeniyle Uruguay'ın iktidarı değişince hapse atılmış, daha sonra da sürgüne yollanmıştır. 1973 yılı başlarından itibaren Arjantin ve Katalan kıyılarında sürgünde yaşamış, 1985'e kadar da sürgünde yaşamaya devam etmiştir. 1985'de, doğup büyüdüğü Montevideo'ya dönebilmiştir. Galeano'nun eserleri tüm dünyada onlarca dile çevrilmiştir. Eserlerinde özellikle ezilenlerin, yoksulların, zulme uğrayanların ve savaşın hikâyelerini anlatır. İki kez Küba Casa de las Américas ve Uruguay Kültür Bakanlığı ödüllerini almıştır. Washington Üniversitesi Amerika Kitap Ödülü'nü, İtalya Mare Nostrum ve Pellegrino Artusi y Grinzane Cavour ödüllerini, İsveç Dagerman Ödülü verilmiştir. Mercosur ülkeleri Ayrıcalıklı Vatandaş Ödülü'ne, Danimarka Aloa Ödülü'ne, Lannan Vakfı Kültürel Özgürlük Ödülü'ne, Crodoba şehri Comunicación Solidaria Ödülü'ne ve Barselona Spor Kulübü Manuel Vázquez Montalbán Ödülü'ne layık görülmüştür. Galeano anlattıklarıyla hem hafızanızda hem de yüreğinizde yer eder. Unutulmaya yüz tutan ne varsa bir bir hatırlatır. Bir kez okuduktan sonra Galeano'yu, Galeano'nun kalemını unutmak imkânsızdır. Galeano, 13 Nisan 2015 günü doğup büyüdüğü Montevideo'da hayata gözlerini yummuştur.?

Orhan Yılmazkaya'nın emeği

Türkiyeli okurun Galeano'yu tanımada devrimci Orhan Yılmazkaya'nın büyük emeği var. "Onun bu kitap üzerinde ahlâki ve yasal sorumluluğu var" diyor Galeano, kitabının Türkçe çevirisi için Yılmazkaya'ya teşekkür ederken. Dünyada iyiden iyiye konuşulmaya başlanması ise Venezuela devlet başkanı Hugo Chávez'in Obama ile görüşmesinde,

Obama'ya Galeano'nun Latin Amerika'nın Kesik Damarları kitabını hediye etmesiyle oldu. Ölümüyle hafızalarımızdaki yerini sabitledi Galeano. Artık bize yaşatılan her şeyi bir de onun için unutmamız gerekiyor.

Biz düşeceğiz, bu kavga sürecek

İstanbul Bostancı'da çıkan çatışmada hayatını kaybeden Orhan Yılmazkaya sendikal ve edebi çalışmalarıyla da bilinen bir devrimciydi. Son sözleri şöyleydi:

Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının layığı olmaya çalışacağım. İsmim Orhan Yılmazkaya. Devrimci Karargah Savaşçısıyım. Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği için savaşıyoruz. İşçilerin emekçilerin mücadele birliği için savaşıyoruz. Emperyalizme karşı, faşizme karşı, siyonizme karşı savaşıyoruz. Yaşasın devrim ve sosyalizm. Yaşasın halkların kardeşliği. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği. Biz düşeceğiz fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi. Thomas Münzer'lerden, Şeyh Bedreddin'lerden bu yana sürdüğü gibi. Mahir Çayan'lardan, İbrahim Kaypakkaya'lardan Deniz Gezmiş'lerden bu yana sürdüğü gibi....

Orhan Yilmazkaya

*Mediya savunma allarında eğitimini bitiri Ulkeye doner-
ken yaptigi konusma vidiyo konusmasi...*

Merhaba adım Hamdi. Değişik dönemlerde Can kodunu da kullandım, mücadele içerisinde. Bu çekimi 11 Ekim 2006 tarihinde yapıyoruz. Güney Kürdistan'dayız. Güney Kürdistan'da Zagros mıntıkasında Zap ırmağına yakın bir konumdayız. PKK'nin medya savunma alanları içerisinde şu an da kampımızda bulunuyoruz. Daha da net konum belirtmek gerekirse Zap vadisi içerisinde Şikefte Bırindara civarında şehit Ongan müfrezesinin askeri kamp sahası içerisinde bulunuyoruz. Bir askeri kamp dönemini, askeri eğitim dönemini geride bıraktık.

Bizler şehit Ongan müfrezesi militanları olarak bir değerlendirme yapma ihtiyacı hissediyoruz. Neden buradayız? Nasıl bir faaliyet için buradayız? Neler yaşadık? Neler hissettik? Neler yaptık? Neden Kürdistan'dayız? Neden medya savunma alanlarında askeri eğitim aldık? Türkiye'yle, Dünyayla ve Ülkemizle ilgili neler düşünüyoruz? Neler yapmayı hedefliyoruz? Bununla ilgili genel bir değerlendirme, elimizden geldiğince genel değerlendirme ve kişisel görüşlerimi ben ifade etmek istiyorum, yapabildiğim kadar.

11 Ekim günündeyiz dedim. 11 Ekim günü bu çekimleri yapıyoruz. Çekimlere yoldaşlar konuşmaya dün 10 Ekim günü başlamıştık. 10 Ekim yani Che'nin katledilmesinin yıl dönümünde arkadaşlar bir gerilla mücadelesinin başlangıç

dönemiyle ilgili fikirlerini ifade etme şansı buldular. Bizim açımızdan önemli. Çünkü 39 yıl önce Che'nin Bolivya dağlarında Amerikancı güçler tarafından doğrudan bizzat Amerika tarafından katledilmesi bütün dünyada gerillacılık yapan, gerillacılık yapma arzusunda olan, devrim için sosyalizm için savaşan kadrolar açısından önemli bir kayıptı. Ama aslında şöyle de demek mümkün; Che'nin askeri olarak yenildiği ya da Che'nin bedeninden ayrıldığı gün esasında bütün dünya halklarının sadece Küba halkının ya da sadece Latin Amerika halklarının değil, Türkiye halklarının da, Kürdistan halklarının da, Vietnam halklarının da, Che'nin silah çattığı mücadelede bulunduğu Afrika halklarının da kurtuluşu açısından Che'nin belki de kazanıldığı gündü. Bu açıdan Che, bizim açımızdan da önemli bir tarihsel kişilik. Sosyalizm ve devrim mücadelesinde sadece fedakârlığın değil, feragatin da en önemli simgelerinden birisi. Statükoculuğun reddi, sosyalizm için bile olsa masa başında oturmanın reddi anlamına geliyor.

Bu vesile ile böyle bir günde Binbaşı Ernesto'yu bir kere daha saygıyla anmak ve onun yolundan emperyalizme karşı mücadele yolundan, sosyalizmi kurma yolundan, yeni insanı yaratma yolundan biles daha gideceğimizin 39 yıl sonra teyit edilmesi, bu sefer özgür Kürdistan dağlarından teyit edilmesi sanıyorum Che'yi katleden Amerikancı güçlerin kaybettiğinin ve bedeni bu dünyadan ayrılrsa bile yıllar sonra on yıllar sonra Che'nin kazandığının, Küba'nın kazandığının ve devrim ve sosyalizmin kazandığının en somut belirtmelerinden bir oluyor. O açıdan böyle bir sohbetle bunu vurgularak başlamayı ben kendi adıma doğru buluyorum.

Hep, her yerde bilinir. Her zamanda söylenir. Che'nin takipçileri yani aynı zamanda sosyalizmin ve devrimin takipçileri aynen Che'nin üç dünya konferansında söylediği gibi; "zafer naralarının kulaktan kulağa dolaşacağı, dilden dile dolaşacağı, silahların devrimciler düşse bile elden ele dolaşacağı bir dünyanın" takipçisi oldular. Bizler Türkiyeli devrimciler bizler şehit Ongan müfrezesinin militanları, bizler Devrimci Karargâhın militanları olarak bu sözü Che'nin nezdinde bir kez daha halklarımıza, Türkiye halklarına, bü-

tün dünya halklarına, diğer yoldaşlarımıza bu çalışmamızla, bu devremizle, bu kayıtlarımızla bu sözü bir kez daha vermiş oluyoruz.

Yaklaşık on bir aydan beri buradayız. Yani medya savunma alanlarında, Güney Kürdistan'da bulunuyoruz. Faaliyetimiz esas olarak bir askeri eğitim faaliyeti idi. Ama bu faaliyet içerisinde siyasal eğitimler de yaptık. Bu faaliyetler içerisinde kendimizi geliştirecek, devrimci hareketin harmanlanması anlamına gelecek örgütsel süreçlerinde önemli aşamalarını, önemli merhalelerini kaydettik. Uzun dönem boyunca yaşadığımız kış dönemini geçirdiğimiz mangamıza Kartacalı general, Roma ordularını zorlayan Kartacalı general hannibal'ın bir sözünü asmıştık. Demiştik ki; "ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız" gerçekten de Türkiye devrimci hareketinin içinden geçmekte olduğu dönemin, ülkenin ve Ortadoğu'nun içinden geçmekte olduğu dönemde devrimcilerin başka yolu olmadığını düşünüyoruz. Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız. Bu yolu açma konusunda kararlıyız. Bu yolu açma konusunda başka devrimcilerle yan yana gelmeye kararlıyız. Bu yolu açma konusunda devlet güçleriyle içine gireceğimiz çatışma ortamının, vuruşma ortamının altından kalkma konusunda ki hazırlık düzeyimizle, bu yolu açma konusunda kararlıyız. Belki güneşin altında keşfedilmemiş şeyleri keşfetme durumunda değiliz. Türkiye Devrimci Hareketi açısından geçilmemiş, denenmemiş yolları tekrar denemek durumunda değiliz. Ama denenmiş, başarılarla ve başarısızlıklarla sonuçta bizim olan tarihin içerisinde yeni başlangıçlar yapma durumundayız. Yeni moral değerler yaratmak zorundayız. Yeni vuruşlar, yeni siyasal oluşumlara gitmek zorundayız.

Bu açıdan baktığımızda bir Anadolu sufi geleneğinden gelen başka bir sözü de mangamızın duvarına asmıştık. Bir halk şairinin sözleriyle demiştik ki: "erenlerin çoktur yolu, cümlesine dedik belki, gören bizi sanır deli, usludan yeğdir delimiz." Biz, yüzlerce yıl önce bir tasavvuf şairinin söylediği ve soyut anlamıyla işte hak yolunu arayışta kendisini ifade ettiği o erenlerin çoktur yolunu günümüzde devrime giden, sosyalizme giden birçok başka yoldan da geçilebile-

ceğini ama devrimci hareketin parçacılığını aşma anlamında devrimci hareketin bu küçük iktidar adacıklarını aşma konusunda belki tasavvufdan öğrenebileceği küçük bir nokta olduğunu düşünüyoruz. Ve devrimci hareketin parçacılığını aşma konusunda vuruşlarımızın, eylemlerimizin, siyasal duruşlarımızın aynı ırmakları, aynı denizlere, büyük denize taşıyacak küçük yollar olduğunu düşünüyoruz. Hareketimize, eğitimimize, hedeflerimize ve planlarımıza kesin olarak bu gözle de bakıyoruz.

Peki, nasıl bir ülkeden geldik, nasıl bir ülkeye dönüyoruz? Nasıl bir dünyadan geldik, nasıl bir dünyaya dönüyoruz? Belki buna dair birazcık sohbet etmek, söyleşmek lazım. Burada ülkemizi olabildiğince takip etmeye çalıştık. Gerek burjuva basını üzerinden gerek devrimci basın üzerinden birçok haber aldık. Birçok bilgi aldık, yoldaşlarımızın kanalları üzerinden. Ama kişisel olarak beni on bir aylık sürede yani 2005'in Kasım ayıyla 2006'nın Ekim ayı arasındaki bu Şehit Ongan müfrezesinin askeri hazırlık devresinde kişisel olarak beni en çok üzerinde tartışmaya götüren, en çok belki etkileyen, belki en çok nefret duygusu uyandıran şeyi ben, yaklaşık yirmi gün, bir ay kadar önce televizyonda izledim. Haber şuydu:

Türkiye'de bir büyük lüks otelin pastanesi, üzerinde yirmi iki ayar altınların olduğu ve bu küçük altın zerreciklerinin, parçacıklarının, plakalarının yendiği, yaklaşık 1000 dolara satılan bir pasta yapmaya başlamıştı. Gerçekten Türkiye'de ki halkın ezilme düzeyine emekçi halkın yoksulluk düzeyini ve Türkiye burjuvazisinin, Türkiye sermayesinin, Türkiye finans kapitalinin görgüsüzlüğü üzerine bütün devrimci hayatımızda ya da bütün gündelik hayatımızda çok şey işitmiştik. Çok sayıda bilgimiz, görgümüz, tecrübemiz vardı. Ama demek ki görgüsüzlüğün ufku demek ki sermaye düzeninin bu bezirgânlığın para hırsının ulaşabileceği noktalar bizim hayal gücümüzün çok ötesindeymiş. Ben kendi adıma şunu söyleyebilirim; üzerine altın koyup, pastanın üzerine altın koyup pastayla beraber altın yiyenlerin olduğu bir ülkenin düzeni mutlaka yıkılmalıdır, mutlaka değiştirilmelidir, mutlaka dönüştürülmelidir! Orada işçilerin, emekçilerin, ezilen-

lerin, yoksulların, çaresizlerin düzeni mutlaka kurulmalıdır. Ve orada sadece midelerine yiyip bir şey doyamayıp değil, altın yeme hırsıyla dolu olanların değil, daha çok para kazanma hırsıyla dolu olanların, fabrikalarını büyütme hırsıyla dolanların, ülkemizin insani, maddi bütün değerlerini emperyalizme peşkeş çekmek isteyenlerin düzeni, sistemi, rejimi mutlaka yıkılmalıdır. Bu haber belki çok basit küçük bir televizyon haberi olarak geçti. Ama kişisel olarak benim buradaki duruşumuzun ne kadar haklı olduğunu kanıtlayan bir olgu olarak benim zihnimde yer etti. Biz, benzeri bir ülkeden gelmiştik. Şimdi herhalde görgüsüzlüğün halka yapılan zulümlerin arttığı bir ülkeye gidiyoruz. Ve bunları değiştirmek, dönüştürmek için bir siyasi ve askeri pozisyon alacağız.

Peki, nasıl bir dünya, nasıl bir Ortadoğu? Buna dairde bir şeyler söylemek gerekir. Dünyanın ve Ortadoğu'nun politik belgelerimizde ifade ettiğimiz gibi yeni bir açılış dönemine girdiğini düşünüyoruz. Sosyalizmin seksenli yıllardaki içten çürümeleri reel sosyalist sistemin, Sovyetler birliği başta olmak üzere çöküşünden sonra dünya koyu bir gericilik dönemine girmişti. Belki bu koyu gericilik dönemini teşbihte hata olmaz diyebilirsek, Paris komünüyle ekim devrimi arasındaki o uzun yıllara benzetebiliriz. Yaklaşık kırk beş elli yıllık döneme benzetebiliriz. Ama emperyalizmin ve kapitalizmin bunalımları, sıkışmışlığı sosyalizmin büyük bir sistem olarak çöküşünden sonra bu kez karanlık gericilik yıllarını, Paris komününden sonraki otuz kırk yıllık dönem kadar bile uzatmadı. İfade ettiğimiz gibi 11 Eylül'le emperyalistler arası yeni bir hesaplaşmanın ve işçilerle, emekçilerle, ezilen dünya halklarıyla, büyük sermaye arasındaki hesaplaşmanın gongunu çaldı. 11 Eylül'den bugüne kadar yaşananlar emperyalizmin sıkışmışlığını, bu sıkışmışlığın getirdiği emperyalist ülkeler arasındaki çelişkinin derinleştiğini, emperyalizmin askeri ve siyasi manevralarının Ortadoğu başta olmak üzere, Ortadoğu ve Afganistan başta olmak üzere hızla başarısızlığa uğradığını ve uğramakta olduğunu, Latin Amerika başta olmak üzere işçilerin, emekçilerin, yerlilerin, ezilen bütün sınıf ve kesimlerin, ezilen bütün halkların sosyalizme doğru, mücadeleye doğru ileri akışlarının güçlendiği bir dört

beş yıl oldu. Bizim açımızdan da bakıldığında Ortadoğu'da Amerika'nın yenilmeye başladığının işaretlerinin kesin olduğu, Siyonist İsrail rejiminin Lübnan'da geçtiğimiz aylarda iyi bir ders aldığı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin savaşı, barışı ve ateşkes taktiklerinden oluşan bütün siyaset yapma düzeylerinin genel olarak Türkiye'deki devleti, rejimi ve Kürtlere karşı uygulanan sömürgeci seksen yıllık zihniyeti politik ve askeri olarak geriletği bir döneme girdik. Böyle bir dünyada sosyalizmin Fidel Castro ve Küba nezdinde büyük bir direniş sergilediği tarihin kendi deyimiyle söylessek, Fidel Castroyu bir kez daha haklı çıkarttığı bir dönemde, Hugo Chavezle, Evo Moraleslerle ya da başka devrimci önderlerle, Colombiya'da FARC'la, ELN ile devrimci hareketlerin, sol-sosyalist hareketlerin yeniden atak yaptığı bir dönemde belki ülkemize bakıldığında, ülkemizdeki devrimci hareketin çok da güçlü olmadığı düşünülebilir. Ülkemizde ki devrimci hareketin bazı açılardan yerlerde sürüdüğü ya da statükoculuğun esiri olduğu düşünülebilir. Şüphesiz ki bizim analizlerimizde de bu ifadelere andıran, bu ifadeleri anıştıran ifadeler, yaklaşımlar yok değil. Ama hareketimizin, devrimci hareketimizin toplam olarak Türkiye devrimci hareketinin bütün geriliklerine, bütün yasalıcılığına, bütün batıcılığına, aydıncılığına, elitizmine, statükoculuğuna rağmen, biz; Türkiye devrimci hareketinin tarihsel birikiminin bugünkü sınıfa harekete ulaşma kanallarının bizler açısından, Türkiyeli devrimciler, Türkiyeli komünistler açısından, sosyalistler açısından tarihsel çok ciddi imkânlar sunduğunu düşünüyoruz. Hazırlıklarımız, çalışmalarımız bir şekliyle de buna işaret ediyor.

Bu açıdan bakıldığında; Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin, yetmiş bir atılımıyla, yetmiş bir kırılmasıyla açtığı devrimci yolun takipçisi olduğumuzu kesinlikle söylemeliyiz.

Bu açıdan bakıldığında; 12 Eylül zindanlarında direnenlerin Diyarbakır'da, Mamak da Metris de direnenlerin takipçisi olduğumuzu söylemeliyiz.

Bu açıdan bakıldığında; işkence hanelerde ser verip sır vermeyenlerin, kızıl derelerde son mermisine kadar savaşanların takipçisi olduğumuzu söylemeliyiz.

Bu açıdan bakıldığında; 15-16 Haziranların, faşizme karşı ihtar eylemlerinin, Tarih direnişlerinin, işçi sınıfının bugün sendikal bürokrasi tarafından büyük ölçüde tahrip edilse de bu tarihsel işçi sınıfı geleneklerinin devamcısı olduğumuzu söylemek durumundayız.

Bu açıdan bakıldığında; devrimci hareketle işçi sınıfı hareketinin ayrı kanallarda akıyor olmasının ülkemiz devrimci hareketine yarattığı makûs talihi yenme kararlılığındaki bir hareketin militanları, neferleri, fedaileri, devrimcileri olduğumuzu söylemek durumundayız.

Bu açıdan bakıldığında; Gıdığımız gelenekler burada üzerinde bir sabite vardığı ortak mücadele çizgisinin politik, askeri, ideolojik, ekonomik mücadele alanlarında açacağı başlıkların, tüm bu tarihsel birikimlerle birleşip, ülkemiz devrimci hareketinde önemli bir kanal yaratacağını, var olan kanallar içerisinde derlenmeye, toparlanmaya yol açacağını düşünüyoruz. Bu büyük bir iddiadır. Bir açıdan bakıldığında; bu iddianın altına girenlerin çokluğu düşünüldüğünde konumuz bir sıra neferi olmaktır. Bir açıdan bakıldığında; statükoculuk düşünüldüğünde o sıra neferden bir adım öne çıkmaktır. Bir gönüllü öne çıkıştır. Biz bunun politik ve askeri sorumluluklarını alarak buralara geldik. Böylece bakıyoruz buradaki bulunuşumuza.

Başta da ifade etmeye çalıştım. Şuanda PKK'nin askeri gücü HPG'nin denetiminde Güney Kürdistan'da ki medya savunma alanlarımızda. Bu açıdan bakıldığında Kürt ulusal hareketinin tarihine ve güncel durumuna bakışla ilgili belki görüşlerimizi ifade etmemde doğru olacaktır.

Bizim buradaki askeri ve politik bulunuşumuz Kürdistanlı devrimcilerle Türkiyeli devrimciler arasında son yıllarda giderek açılan ideolojik, politik mesafeyi de kapatma çabasının mütevazi örneklerinden birisidir diye bakıyoruz. Kabul etmemiz gerekir ki bu mesafe açılmıştır. Aynı zamanda Türkiye halkıyla Kürt halkı arasında ki mesafe de açılmıştır. Bunların birbirinden ayrı süreçler olduğunu, uzak süreçler olduğunu düşünmüyoruz. Bir madalyonun iki yüzü gibi buralara bakmak gerekiyor. Türkiye halkıyla Kürt halkı arasında sömürgeci politikalar dolayısıyla inkârcı politikalar do-

layısıyla açılan mesafe, siyaset düzleminde PKK tarafından ve Türkiyeli devrimciler tarafından izlenen taktik ve stratejik çizgilerle kapatılmak durumundadır. Türkiye sömürgeci burjuvazisinin yapamadığını, ya da Kürt egemen sınıflarının önemsemediğini, Kürdistan'ın ve Türkiye'nin emekçileri, yoksulları, devrimci örgütleri kesinlikle başarmak zorundadır. Ancak bunu başarabilirsek Türk ve Kürt halklarının ortak devrim mücadelesine müttefik temelde ittifak yaparak, bir ortak devrime ulaşma şansımız olur. Bunu yapamadığımız noktalarda burjuva çözümler, bunu yapamadığımız noktalarda Kürt ve Türk milliyetçi çizgiler, bunu yapamadığımız noktalarda sömürgeci çözümler şu ya da bu şekliyle her iki halka da bizlere de çok ağır bedeller ödeterek, bu sorunu bir şekliyle bir düzleme bir rotaya oturtacaklardır. Bizim tercihimiz, PKK'nin ve Türkiyeli devrimcilerin tercihi bu rotanın kesinlikle Kürt halkının özgür iradesi temelinde, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın emekçilerinin ortak kaderi doğrultusunda çözümlenmelidir. Bu bağlamda bizim burada ki duruşumuzun askeri faaliyet kadar, bu ve benzeri siyasal kanallara da etkisi olacaktır. Bunun da gücümüz yettiğince hazırlıkları, planlaması, çalışması içerisindeyiz. Bundan önce ortak olarak aldığımız benzeri tutumları bundan sonrada Türkiye ve Kürdistan devrimlerini ortaklaştırmak açısından alacağız. Bu konuda ki kararlılığımız da ortak mücadele kararlılığımızın parçalarından birisidir diye bakıyoruz.

Burada ki eğitim dönemimiz bizler açısından arkadaşlarda konuşmalarında o konunun altını ısrarla çizdiler. Hayli verimli geçti. İyi bir askeri eğitim dönemi geçirdik. Kır ve şehir anlamında askeri taktiklerden tutalım da, birçok silahın eğitimini, birçok askeri hareket tarzına kadar ciddi eğitimler aldık. Bizi burada misafir eden dostlarımızın, yoldaşlarımızın, bize harcadıkları bir emek var. İnsani emekler var, maddi emekler var. Bu emekler için Kürt halkına ve onun temsilcilerine, onun askeri-politik temsilcilerine teşekkür etmek bu noktadan sonra bizlerin tarihsel borcudur. Teşekkür belki bir nezaket gösteresidir ama teşekkürün ötesinde bu mücadeleyi yükseltmek bizim boynumuzun borcudur. Biz akıllarımız, yüreklerimiz ve bedenlerimiz yettiği kadar

bu mücadelenin altına da giriyoruz.

Eğitim devremiz iyi geçti. Bir grup arkadaşımız Kuzey Kürdistan'a da geçti. Ve Kuzey Kürdistan'ın bir eyaletinde HPG güçleriyle beraber faaliyet de sürdürdü. Belki bir dönem için bu sadece kayıtlarda bizim hafızamızda, örgüt arşivimizde, mücadele eden arkadaşlarımızın zihinlerinde kalacak. Ama yıllardan sonra Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin ortak düşmanımız Türk sermaye devletine karşı tekrar silah doğrultmuş olmasının, aynı ekmeği paylaşmış olmasının, aynı patikalardan yürümüş olmasının tarihsel değeri bizim açımızdan da PKK'li yoldaşlarımız açısından da Türkiyeli devrimci hareketi açısından da ileri ki aylar da ileri ki yıllarda sanıyorum daha değeri anlaşılacak bir olgudur. Bu açıdan yoldaşlarımız bu sınavın altından da başarıyla kalktılar. Türkiyeli devrimcilerin belki bazı açılardan eksikliklerinin yarattığı psikolojinin altında ezilmediler. Ve alınlarının akıyla bu gerilla pratiğinden çok uzun bir süre olmasa bile arkadaşlarımız, yoldaşlarımız çıktılar.

Bu açıdan eğitim devremiz başarılı geçti. Eğitim devrimize katılan arkadaşlarımız moralleri yüksek. Ne yapacaklarını bilen askeri eğitim konusunda aldıkları bilgi ve yaklaşımları bir askeri refleks haline getiren savaşçılar ve komutan adayları olarak bu devreyi tamamlıyorlar. Ve hareketimiz açısından, Türkiye devrimci hareketi ve bizim hareketimiz açısından ciddi bir askeri birikimin başlangıcı konusunda da çok güçlü adımlar atıldığına inanıyoruz. Bu adımlar yeni devrelerimizle beraber yeni yoldaşlarımızın bu sahalara gelmesiyle beraber pekişecektir. Başka yoldaşlarımız belki bizim açtığımız yolu belki değil, kesinlikle geliştireceklerdir, ilerleteceklerdir. Bizim geçtiğimiz kapılardan, bizim ayak izlerimize basarak, özgürlüğün, gerillacılığın, askeri eğitimin daha büyük birikimlerini kesin olarak yaratacaklardır. Bu anlamıyla da grubumuz bizden sonraki gelecek yoldaşlarımızın emeklerine de en az kendi emekleri kadar güvenmektedir.

Medya savunma alanlarındayız dedik. Belki kendi psikolojim üzerinden grubu da belki belirli açılardan yansıtabilecek psikolojik duruşlarımız üzerine de birkaç şey söylenebi-

lir. Buraya geldiğimizde hepimiz devrimciydik, sosyalisttik. Yıllara dayanan belki bazılarımız açısından uzun yıllara dayanan sosyalizm pratiklerimiz vardı. Ama arkadaşların önümüze bıraktıkları bir anı defterine de yazdığımız gibi hiçbirimiz insanoğlunun belki bugüne kadar icat ettiği aklımıza gelen en kötü iki şeyin tamamen ilga edildiği, ortadan kaldırıldığı, olmadığı şartlarda yaşamamıştık. Yani paranın ve devletin olmadığı özgür şartlarda yaşamamıştık. Burada, medya savunma alanlarında paranın ve devletin olmadığı şartlarda gerçekten sosyalizmi bir fikir olarak benliğinde, aklında taşıyan insanlar gibi değil, sosyalistçe yaşamaya çalıştık.

Aynı ekmeği başka hareketlerle paylaştık. Başka insanlarla paylaştık. Ya da başka insanlar, devrimciler, yoldaşlar bizimle paylaştılar. Biz, kendi içimizde bir sosyalist hayatı kurmanın gayreti içerisinde olduk. Ben temelli hata yapmadığımıza inanıyorum. Bütün arkadaşlar kolektivizm yaratma, sık ifade edilen deyimiyle yarının insanını, yeni insanı bugünden yaratma konusunda elinden geleni yaptığını düşünüyorum. Şüphesiz ki eksikliklerimiz oldu. Şüphesiz ki sıkıldığımız anlar, bunaldığımız anlar, gerildiğimiz anlar oldu. Ama hepimiz buraya gelmeden önce bir askeri eğitim sürecinin sadece ateş etmek, sadece sürünmek, sadece koşmak ya da gece yürüyüş yapmaktan ibaret bir şey olmadığını biliyorduk. Aynı zamanda profesyonel devrimciliğin, gerillacılığın, askeri eğitimin insanın kendi kendisiyle de mücadele etmesi olduğunu biliyorduk. İnsanın bedeninin, aklının, yüreğinin sınırlarını zorladığı bir süreç olduğunu da biliyorduk. Hepimiz değişik düzeylerde belki hepimizin üzerinde değişik etkileri olmak kaydıyla grubumuzda ki kampımızda ki bütün arkadaşlar bu sınavlara da girdiler. Buralardan da grubumuz ortalama olarak gayet iyi sonuçlarla çıktı diye düşünüyorum. Hani bir espri yapılmaya başlanmıştı şeyden sonra, Susurluk kazasından sonra. Kamyondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak denmişti. Gerçi Türkiye'nin askeri düzeninde, Türkiye'nin politik düzeninde, Türkiye'nin o bezirgân saltanatı, o zulüm düzeninde Susurluk'tan sonra hiçbir şey değişmedi. Eski tas eski hamam her şey devam ediyor. Ama

teşbihle hata olmaz dersek şehit Ongan müfrezesinin kamp döneminden sonra Devrimci Karargâhın bu ilk askeri eğitim döneminden sonra hareketimiz açısından da bu devreye katılan bütün arkadaşlar açısından da artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, düzenden kesin bir kopuşun, düzenden-yasalcılıktan, statükoculuktan kesin bir kopuşun çok güçlü temelleri atılmıştır.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak savaştan, mücadele eden, şairin deyimiyle siperden sipere ateş tokuşturan insanlarla geçirdiğimiz, PKK gerillalarıyla geçirdiğimiz ortaklaştığımız bu bir yıl insan hayatının mücadeledeki rolü, önemi konusunda bizim zihnimizde silinmez izler bırakmıştır.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak planlamalarımız açısından hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Biz buraya gelemeden önce devrimciydik. Buraya gelmeden öncede sosyalisttik. Ama politik metinlerimizde de ifade ettiğimiz gibi sosyalizm, devrimle ilgili en net devrim için savaşmaya sosyalist denmez ifadesini seviyorduk. Bugünden sonra sosyalizminizin, devrimciliğimizin devrim için savaşma perspektifinde daha güçlü adımlar temelinde daha güçlü adımlar attığımız için kendimizi bugünden sonra daha güçlü şekilde devrimci sosyalist diyebileceğimize inanıyoruz. Bu yolda mücadele etmek var. Bu yolda zorluklar var. Mahirin yine çok kullandığımız ve sevdiğimiz deyimiyle; “devrim yolunun sarp, dolambaçlı ve engebeli olduğunu” biliyoruz. Ve bu yola gönüllülükle, isteyerek sadece fedakârlık duygusuyla değil, feragat duygusuyla giriyoruz.

Bu kayıtlar, burada ifade ettiğimiz sözler başta da belirtmeye çalıştığım gibi bizim aynı zamanda hareketimize, yoldaşlarımıza ve Türkiye halklarına bir kere daha mücadele etme kararlılığındaki sözümüz olsun. Ben kendi adıma böyle küçük notlarda almıştım ama İrticaylan konuşmaya çalıştım. Bir noktayla, bir küçük anekdotla sözlerimi bitirmek istiyorum, bu sözlerimi. Beni etkileyen olaylardan bir tanesinin bu altını pastanın üzerine koyup yiyen burjuvalar olduğunu bahsetmiştim. Etkileyen, çok ciddi olarak etkileyen başka bir olayda kişisel olarak beni birkaç ay önce seksen bir ya da sek-

sen iki yılında Antep'te infaz edilen, mezarlıkta infaz edilip kimsesizler mezarlığına gömülen bir Devrimci Yol militanının söylediği idi. Belki herkes haberi izlememiş olabilir. Şöyleydi: Mezarlıkta uzun yıllar bekçilik yapan ve infaz anında da orada tanık olan mezarlık bekçisi belki de militanın devrimcinin oradaki tutumunun ağırlığıyla yıllar sonra çok ilerleyen yaşta ölmeden önce bunu açıklamak durumunda kendini hissetmişti. Onun ağırlığıyla yaşayamıyordu. Ve o yetmiş beş seksen yaşındaki eski mezarlık bekçisinin, emekli mezarlık bekçisinin ifadeleri üzerine ismini benimde şimdi hatırlayamadığım, o an not alamadım çünkü. Devrimci Yol militanının bu Antep'te ki kimsesizler mezarlığında gömülü Devrimci Yol militanının hem mezarı bulunmuştu hem son anları konusunda devrimci kamuoyu bilgilendirilmişti. Kendisini infaza getiren askerler, cellâtlar, polisler, savcılar ve birde onun yanında imam getirmişlerdi. Ve kendisinde son anında hem nedamet getirmesini hem politik hem dini anlamda. Hem de istiyorsa bir tür günah çıkartmasını ya da imamla son duasını etmesini istemişler, bu arkadaşımızdan, bu militandan, bu yoldaşımızdan. Kendisi, imamın kendisine yaklaşma çabasını reddetmiş. Ve demiş ki; “benim İslami meselelerle ve senle ilgili söyleyeceğim bir şey yok. Güneşten geldik, güneşe gidiyoruz.”

Bizlerde Türkiye devriminin sıra neferleri olarak yolumuz, bedenimiz, aklımız nereye giderse gitsin bu mücadelede bizden önce katılan, bu mücadeleyi şu ya da bu şekliyle son ana kadar sürdüren bütün devrimciler gibi kendi kaderimizi güneşten gelip güneşe gidenler safında olarak görüyoruz. Buna layık olmaya çalışacağız.

Ben, herhangi bir zamanda herhangi şekliyle bu kaydı dinleyecek bütün herkese selamlarımı iletiyorum. Ve devrim sözümüzü yineleyerek, herkese iyi günler diliyorum.

Türkiyeli Bir Devrimciden Türkiye Devrimci Hareketine Medya Savunma Alanlarından Siyaset Dersleri

*Emir Adnan Demirci
Behdinan 05.07.08*

Türkiye solu, TC önünde duyduğu Kürt halkı ve öncüsüyle yan yanallık korkusunu Kürt özgürlük hareketine karşı, egemen ulusa ait üstenci bir güvensizlikle ifade ediyor.

Sol, yasal demokratik siyasetten, en ileri devrimci cepheleşmeye kadar Kürt özgürlük hareketiyle yan yana gelmeye gizli açık direnmesini bu güvensizlik duygusu üzerinden açıklamaktadır.

Çatı partisi tartışmalarından öğreniyoruz ki, Türkiye solu, bölgesel krizin önümüzdeki aşamalarında Kürt özgürlük hareketinin emperyal güçlerle bir uzlaşma içine girip girmeyeceği konusundaki şüphesini, Kürt kurumsal siyaset temsilcilerine bir protokol imzalatarak bu tehlikeden kendini sakınacağını düşünecek kadar güncel politikanın açık bir unsuru haline getirmiş bulunmaktadır.

Siyasal süreçlerin en temel karakterinin belirsizlik olduğu Ortadoğu'da böyle bir anlaşmanın hayatın ve tarihin dayatması karşısında hiçbir geçerliliğinin olamayacağını bilmeyen acemi bir doktrinlerin kendine bu tarz güvenceler araması romantik bir toyluk olarak değerlendirilebilirdi, eğer ki önerinin artık iyice yaşanmış Türkiye solundan geldiği bilinmeseydi... Bu durumda önerinin masumiyet şalını kaldırınca Kürt'le yan yana gelmemek için ipe un sermeye kalkan bir siyasal korku karşımıza çıkmaktadır.

Gerçeği kavramadan onun soyutlamaları üzerinden tutum belirlemek yöntemsel doğrudan kaynaklanan güçlü yanlılara sahip olmayı getirir. Ortadoğu'nun batı formatlı klasik bakışlarla algılanamayan gerçekliği bu tür yanlıları oldukça provoke etmektedir. Tersinden bir örnekle, nominal İslam değerleri yüzünden AKP'yi hırpalayıp aslında kendilerini zayıf düşüren Siyonist aşırı neoconların doktrinerliğine benzeyen bir siyasal tarz Türkiye solunda da geçerlidir. Türkiye solu, Kürt özgürlük hareketini tarihsel konumlanışı üzerinden değil de onun kendini açıklamakta daha uygun bulunduğu ağırlıkla postmodern kavramlar üzerinden anlamaya çalıştıkça gerçeklikle algısı arasındaki fark büyümektedir. Bu hem Türkiye devrimci hareketinin hem de bölgesel devrimci demokratik güçlerin yerel ve uluslararası sömürücü ve sömürgeci güçlere karşı halkların kurtuluş mücadelesinde yeni imkanların değerlendirilmesinin önüne geçmektedir.

Küresel ve bölgesel düşman cephenin saldırganlığı sonucunda, korkulan gelişmenin gerçekleşmesi halinde durumun postmodern küresel demokrasinin gerekleri üzerinden değil de Leninist „Brest Litovsk“ üzerinden açıklanması realitede ve Türkiye solunun tutumunda ne değiştirebilir ki? Sorun verili durumda bölge halklarının bu en ileri direniş hattının siyasal zorluklarının nasıl tanımlanacağına değil, türev olarak bu tür olası zorlukları da tasfiye edecek ama esas olarak bölgesel devrimin imkanlarını geliştirecek ve paylaşacak kertede metropol alanlarda halkların ortak direniş cephesinin nasıl oluşturulacağındadır.

Kürt özgürlük hareketi, Türkiye solu gibi değildir; sırtında onlarca yumurta küfesi vardır ve salt kavram ve ilkeler üzerinden mücadelenin bütün taktik aşamalarına ön belirleme yapamaz. Yapması istenemez, beklenemez. Önümüzdeki süreçte, Amerika'yla uzlaşmaya oturur mu, oturmaz mı sorusunun cevabını bu hareketten beklememek gereklidir. Türkiye devrimci hareketi, eğer bir irade olarak kendini bölgesel sürece katacaksa bu sorunun cevabını kendi tarih bakışıyla vermek zorundadır.

O halde „güncel tarih“e nasıl bakılmalıdır?

Burada uzun uzun tartışma imkânımız yoktur ama İran

sorununun bölgenin ve haliyle dünyanın merkezinde olduğunu söyleyebiliriz. İran süreci bir taraftan küresel ekonominin sorunları, diğer taraftan küresel egemenliğin kararsız dengeleriyle artık taşınamaz bir haldedir. Ancak aynı nedenlerden ötürü uluslararası emperyalizmin bu süreçte stratejik yönelmesinin ön koşulları da henüz oluşmuş değildir. Özellikle böyle bir savaşın cephe ve cephe gerisini oluşturacak Türkiye-Kürdistan hattında ABD tarafından ön görülen siyasal gelişmeler; TC-Güney yönetimi TC'nin ılımlı İslam ve ılımlı Kürt entegrasyonu ile modifiye edilmesi, -bu konuda Talabani'nin ziyareti, AKP'nin kapatma davasıyla, Ordu'nun Ergenekon operasyonu ile merkezde birbirlerine yanaştırılmaları gibi önemli ve hızlı gelişmeler olmaksaydı da...- henüz tamamlanmış değildir. Dolayısıyla görülebilir bir vade içinde ya bu süreç kendi tahammüllerini iyice tüketerek bir süre daha gidecektir ya da dar kapsamlı taktik bir müdahaleyi gündeme getirecektir.

Olayların seyrinden, ikinci ihtimale ait alametlerin daha fazla belirmediğini söylemek mümkündür. Bunun en büyük işareti, Lübnan'da yeni bir denemenin hemen ardından bölgedeki varlığını savaş olmadan sürdürüremez olan İsrail'in birdenbire bütün alanlarda barışa yönelmesidir. Görünen o dur ki İsrail'in müdahaleye katılmaması planlanmaktadır ve bu yüzden de müdahalenin 91 Irak müdahalesi gibi ardından gelen süreci demleyecek taktik bir girişim olacağı söylenebilir. İsrail'in devre dışı tutulması hem savaşın bütün bölgeyi ve haliyle dünyayı saran bir yangın dönüşmesini engelleyecek hem de işbirlikçi İslam ülkelerini İran'a karşı tavır almada ellerini rahatlatacaktır. İran'ın kendisine yapılacak bir müdahaleyi doğrudan İsrail'e döndüreceğine ait tavrı da Fransa'nın, İngiltere'nin ve hatta kıpallı Başbuğ'un sürkontrollarıyla paralize edilmeye çalışılmaktadır.

Böyle bir taktik saldırı ihtimalinin önündeki en büyük engel bunun petrol fiyatlarındaki patlama üzerinden dünya ekonomisinde yol açacağı derin krizdir. Sonuçsuz bir saldırı için böyle bir bedel ödeme fikri özellikle finans sisteminin iççeliğinden dolayı savaşta peylenecek silah ve petrol tekelileri de dahil olmak üzere ama özellikle Avrupa finans ka-

pitalizmine cazip gelmeyeceği güçlü bir görüştür.

Oysa sanılanın aksine, dar tutulması başarılabilmiş bir müdahale halinin, başta içinde bulunduğu krizi aşmasına yardımcı olması gelmek üzere uluslararası sistemin gündemindeki pek çok sorunu çözmesi, kararsızlıklarını netleştirilmesi, ona dönemsel bir rahatlık getirmesi söz konusudur.

Her şeyden önce unutulmamalıdır ki, dünya zaten en az altı aydır yüksek petrol fiyatlarıyla hem krizden dolayı doğrudan yardım etmek zorunda kalacağı Amerika'ya, Fed'in düşük faiz politikası sürdürmesine imkan verecek şekilde sermaye transferi yapmaktadır, hem de Avrupa, petrol üreticisi ülkelerde toplanan sermayenin doğrudan transfer merkezi olarak bir yandan kriz nedeniyle sermaye değersizleşmesinin yenileyiciliğinden, diğer taraftan elinde toplanan petrodolarlar ya da petroeuroolar üzerinden yeniden birikim sürecinden yararlanmaktadır. Yani 70'lerde yaşanan petrol krizinin yeni bir çevrimi söz konusudur ve giderek açığa çıkan bir birikim fazlası krizine stratejik açılım için zorunlu olarak göze alınması gereken bir evre; doğu pazarlarının entegrasyonu, aynı zamanda yeni bir birikim süreci olarak planlanabilmektedir.

Ve zaten böylesi bir tarihsel kavşakta transatlantik ittifakının ABD öncülüğünde ama Avrupa programında tam da Brzezinsky'nin „Seçenek“inde tarif ettiği bir konsensusa ulaşmış olduğu görülmektedir. İran'a yönelik hava saldırısı tatbikatında İsrail'in yanında sürpriz bir şekilde Yunanistan'ın varlığı, Avrupa bankalarında — önceden haber verip önlem alma imkanı tanısalar da- İran'ın hesaplarını dondurmaları Avrupa'nın da bu savaşın bu taktik boyutuna dahil olmayı kendi rasyonalitesine uygun bulduğunu göstermektedir.

Ancak hepsinden önemlisi; bu tür yönelmelerin İran'da da bir karşılığı olacağına dair işaretler bugüne kadar hiç olmadığı şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır; Lari-cani-Ahmedinecad karşıtlığı, keza Velayeti'nin Ahmedinecad'ın politikalarını eleştiren açıklamaları gibi..

Sürecin bu özel eğiliminin bölge ve Türkiye siyasetine yansımaları elbette sürecin ana eğilimlerine tabi özel nüans-

lar şeklinde kendini gösterecektir. Ana eğilim itibariyle uluslararası sistemin Türkiye'ye yüklediği görev bölgede İranı dengelemesidir. Amerika, sürecin çatışmalı ya da kendiliğinden akışına bağlı olarak Türkiye'den bu görevi dini ve sistemsel-ideolojik karşıtlığının yansırı askeri ve siyasi gücü üzerinden de gerçekleştirmesini istemektedir. Bunun için gereken Türk devlet yapılanmasının ılımlı İslami ve kürdi bir modifikasyonudur. Bu göreve yanaşmakta ayak direnen kesimler ülke içi karşıtlarının basıncıyla terbiye edilerek Amerikan çizgisine uyumlu hale getirilmektedir. Sistem, Houston-Genelkurmay basıncıyla AKP'yi İslami kurum-sallaştırma niyetinden vazgeçirterek İran sürecinin gelecek aşamalarında 1 Mart muadili tehlikeleri bertaraf etmeye yönelirken, Brookings-AB-AKP çizgisi ise, medya üzeri deşifrasyonlar ve Ergenekon operasyonlarıyla hem orduyu diskredite etmekte hem de Türkçü ve laisist taban basıncından kurtarılan ordu hiyerarşisinin, geleneksel devlet ideolojisinde İslami ve kürdi ögelere tahammül alanı açmasına yol verilmiş olmaktadır. Orduya sınır ötesi operasyonlar karşılığında İslami varlığı kabul ettiren Dolmabahçe ve 5 Kasım zirvelerinden sonra şimdi de Zap yenilgisini takip eden bu süreçte, esas olarak güneyde Kürt devletleşmesinin meşru ve siyasal varlığını tanıyan ve ülke içinde sınırlı da olsa bu meşruiyetin yansımalarını görebileceğimiz bir dönemin açılması mümkündür.

İran'a stratejik bir saldırının şimdilik kaydıyla ötelendiği bir aşamada bölgesel dengelerde Türk ordusuna ait şoven ve modernist alerjilerin siyasal ağırlığında hafifleme olacaktır. Yani önümüzdeki aşamada Türkiye siyasal sürecinde sivil siyaset kurumsallığının daha ağır basacağı söylenebilir. Bu da sivil yönetimin Güney yönetimiyle ilişki geliştirmede elini rahatlatacaktır. Bu süreçte kalıcı düzeyler elde edilene kadar ordunun yeni bir harekâtını gündemine alması daha zor gözükmektedir.

Egemen sistemin acil gündeminin mevcut krizini aşmak, Zap dalgasının geri vurmasıyla iyice dağılan dengelerini yeniden oluşturmak olduğu ortadadır. Bu yeni iktidar yapılan-dırmasını seçimle ya da seçimsiz, AKP'yle ya da yeni başka

bir oluşumla, hatta belki yeni bir anayasayla yapıp yapmayacakları tartışmaları içinde asıl şekillendirmenin ABD'nin bölge ihtiyaçlarına göre ve ABD tarafından verileceği ortadadır. Bu durumda gelecek iktidarın, Kürt özgürlük hareketinin Edi Bese hamlesiyle artık inkar ve imha sisteminden kopuşu iyice derinleşen Kürt halkını yeniden sisteme bağlayacak manipulasyonlarına imkan tanımak açısından belki bu dönemde Başbuğ ile birlikte 2006 sonbaharında Maria yürürlüğe konulmak istenen yaklaşımın yeni bir denemesine şahit olmak da mümkündür ancak bunun kuzey Kürt halkının ve Kürt özgürlük hareketinin yükselen taleplerini karşılamak-tan çok uzak kalacağı geçmiş dönem tepkilerinden bilinmektedir. Dolayısıyla güneyle ilişkiler gelişirken kuzeyde savaşın şiddetinin süreceği gözükmektedir. Yani İran sorununun artık iyice pişirildiği bir sürecin bölgesel ve küresel sistem açısından giderek bir PKK sorunu ve tasfiyesi olarak adlandırılacağı bir döneme yönetmekte olduğunu söyleyebiliriz. Varolmanın politik tarzının her tarihsel durum için ve özellikle yakın çevre ve yakın tarihimizde Kürt özgürlük hareketinin gösterdiği şekilde direnme savaşı olduğu ise açıktır.

Yanlıı anlaşıma ve eksik bırakma risklerini göze alarak bütün özet geçme gayre-timize karşın bölgesel sürece ilişkin açıklamalarımızı gene de isteğimiz ötesinde uzatmamızın nedeni Türkiye solunun sorguladığı PKK tavrının küresel ve bölgesel sürecin kabaca izlenmesiyle ve Kürt özgürlük hareketinin tarihsel dokusuna ön-yargısız bir bakışla kolayca kestirilebileceğini göstermek içindir. Sürecin açık niteliğine karşın Türkiye devrimci hareketinin kendisini bölgesel ve ülkesel devrimin ihtiyaçlarına cevap olma eylemciliğine yattırmamasının, Kürt devrimiyle her düzeyde yoldaşlaşmasının nedeni, hiç başka gerekçeler aramadan ve gevelemeden söylenmelidir ki, TC karşısında irade olma bilinç ve kararlılığından düşmesi ve hem ezen ulustan gelmekten hem de solun geçmiş ideolojik arka planında var olan Kemalizm'inden kaynaklı sosyal şovenizmdir.

Bununla birlikte, çok önemli bir tarihselliğe denk düşeceği için, saflık derecesinde bir iyi niyet göstererek, hakla-

şamamış, kaba doktrinerliğe düşmüş Türkiye solculuğu ile en asal doğrulara sadık kalmak kaydıyla kendi pratiğini kavramlarda değil hayatın gerçeğinde tanımlayan PKK'nin siyaset tarzları arasındaki farkı biraz daha anlayarak aşmaya çalışalım.

Kürt siyaseti, toplumda denilebilir ki, önüne çıkan sorunu göçebe-aşiret kültürünün yalınlığı içinde algılamış ve keza o yalınlıkla, kendi gerçeğini nesnel kavrayışa dayalı bir özgüvenle çözüm üretmiştir. Sorunların ampirik algısı soyut dünyanın karmaşıklığıyla değil, somut durumdaki çıkarıyla yanıtlandığı için bu yanıtları en geri yığınlarla bile kavratmakta başarılı olmuşlardır. Bütün teorik ve ideolojik çözümlerle birlikte çözüm ilkeyi güç olmaya bağlayan bir sunuşla gündeme getirmiştir. PKK yaşamında, Öcalan'ın çözümler ve onun anlaşılmasından şikâyet ettiği tarzda yaşanan teori ve pratik, her iki boyutuyla da dinamik bir şekilde toplumun ve mücadelenin mess etme gücüne göre yalınlaşarak içkinleşmekte ve Kürt özgürlük hareketi zemininde kelimenin tam anlamıyla kolektif bir praxise dönüşmektedir.

Türkiye devrimciliği ise, sınıfsız tarihsel devrimciliğin yol açıcılığının bittiği yer ancak bezirgân kurumlaşması olacağı için, ilkeyi gücüyle dayatma saflığını yitirdiği her an, her tarafını kuşatmış bezirgan kültürünün iki yüzlülüklerini kendi içine ve dışına yöneltmekten çekinmemiştir. Uzun yenilgi yılları boyunca iyice kesimleşmiş sol yapıların sınıf ya da ezilen, ne ad verilirse verilsin, sosyal tabanının ve haliyle somut pratik bir değerinin yokluğu artık ancak soyut cambazlıklarla, hürafuyunculukla doldurabilir olmaktadır. Hayatın içinde pratiksiz varoluş gerçeklerin yanlış soyutlanmasına -ki bu noktada yenik ve düşkün batı solu önemli bir referans ve beslenme kaynağı oluşturmaktadır- ve hayata bu yanılığın soyutluklarından sol öznelcilikle yönetmeyi hergün yeniden üretmektedir.

Kendi başarısızlıklarımızın çözümünü yapamıyorsak da karşımızdaki başarı örneğini anlamak adına Kürt özgürlük hareketinin ‚Apocu siyaset tarzı‘ olarak kodladığı ve Türk solunun kontratlara dökülecek kadar anlayamadığı siyaset tar-

zını anlamaya çalışmak tam da bu noktada özellikle önemlidir.

„Apocu siyaset tarzı“, Öcalan'ın kendi antatımlarıyla asıl olarak 76-84 yılları arasındaki faaliyetin tarifi ya da tanımlanmasıdır. Ankara ve Şam pratikleri bu çizginin anlatımıdır. Roma pratiği ise bu çizginin kendi riskini göstermektedir. Ve elbette „komplo“ ve ciddi „tasfiye“ süreçlerine rağmen yapının kendini koruyarak nihayetinde 1 Haziran hamlesiyle taleplerini yeniden „dört parçada özerk Kürdistan“a taşıyan bir kriz ve siyaset yönetimi.. Yani kendine karşıt odakların eşliğinde, belki biraz yavaş, belki sol doktrinerlikle izah' oldukça zor, ama sürekli hedefe doğru yol kateden bir siyasal çizgi.. Kürt özgürlük hareketinin somut gerçeğinde realize olan „Apocu siyaset tarzı“ budur.

Bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını batılı sol tedrisatımızla tartışmaktan ziyade Apocu siyaset tarzının kısa ya da uzun dalgalarını ayırıştırabilecek ve esas dalganın üzerinden sürecin genel gidişatını görebilecek özgün bir tarih ve siyaset anlayışına sahip olmamızın gerektiği yeterince açık değil midir? Burada belki anlaşılması ve anlatılması zor soyutluklara baş vurmaktansa benim zihnimde önemli berraklıklara yol açan kısa bir anekdotun aktarılması daha yararlı olabilir.

Zap sıcağında bir kurumda bir öğlen yemeği molasında Kürt misafirperverliğini iyice koyultan PKK yoldaşlığıyla az sayıdaki plastik sandalyelerden biri bana verildi. Kötü malzemesi aşırı sıcak ve düzensiz zemindeki zorlanmalarla deforme olmuş sandalyenin bir bacağının oturmamla kıvrılması ve benim dengemi kaybetmem bir oldu. Kendimi zor toparlarken durumu kurtarmak adına arkadaşların yoldaşça sıcaklıklarına güvenle onlara „nedir bu Türk solunun sizden çektiği, altımıza kırık sandalye veriyorsunuz“ diye şaka ile saldırdım. Birimin sorumlusu olan değerli yoldaş bana „hewal...“ dedi, „burası Ortadoğu...“ derken ben ağzından lafi kaparak her ortalama insanın yapabileceği bir akıl yürütmeye cümleyi tamamladım: „oturmadan evet sandalyenin sağlamlığını kontrol edecektim, değil mi?“ dedim.. Yoldaş ise beklediğim şekilde“ hayır“ dedi ve otuz yıldır bu topraklarda onca badireye karşı başarılı bir varlık sürdüren

bir siyasal birikimin karşındaki somut temsili olarak siyasal ustalığın formülünü verdi: „hayır yoldaş, kırık sandalyeye oturmasını bileceksin!..“

Evet bu tarif Ortadoğu’da siyaset tarzı üzerine onlarca cilt kitaptan daha aydınlatıcıdır. Ankara ve Şam pratikleri bu tarzın başarılı örnekleridir ve şimdi aynı tarz İmralı’dan ve dağlardan sürdürülmektedir. Kürt özgürlük hareketinin siyaset tarzı kararlı direnişçilik ve kadın özgürlüğünde hal-kalaşmayı bilmenin yanı sıra gerektiğinde kırık sandalyeye oturmasını da bilmektir.

Türkiye soluna kıssadan ilk hisse: Devrimcilik biraz da risk almayı sevenlerin işidir.

İkincisi, Kürt özgürlük hareketinin dönem dönem kırık sandalyelere oturmaktan çekinmeyerek esas olarak kendi duruşunu sağlamlaştırdığını hayat göstermiştir. Kendi duruşu „demokratik sosyalizm“ ise Türkiye devrimci hareketinin bundan öte beklediği ne olabilir ki? Ve bu tarzın şimdi ve gelecekteki olası uygulamalarının bölge halklarının kurtuluş çizgisinde kalması için güçlü devrimci bölgesel ittifaklara ihtiyaç olduğu açık değil midir? Peki, Türkiye devrimci hareketinin varlık gerekçesi böyle bir devrimci odak olmak değil midir?

Türkiye devrimci hareketi, bir gün kendi günlerinin de geleceği umuduyla kendini kandıran ve kendisini statükonun bir parçası haline getiren devrimsizliğinden kurtulup ülkede ve bölgede siyasal bir irade olmayı istiyorsa işe kendi sanılarından kurtularak Kürt özgürlük hareketini anlamakta başlamalıdır. Kaba bir öykünmecilikle değilse de kendisinden öğreneceğimiz çok şey olan ve yolumuzu oldukça kısaltacak kertede imkân zenginliği sunan Kürt özgürlük hareketiyle bütün kaygılara rağmen her düzeyde yanyanalık kendi köşeciğinde illegalitecilik oynamaktan ya da TC statükosunun bir parçası olarak kurumsal siyaset yapmaktan ya da Avrupa’da meşrutiyet aydınlarının muhalif çizgisini sürdürmekten iyidir.

Biz, Türkiye devrimci hareketine, olası hayal kırıklıklarının melankolisiyle kendinden geçen küçükburjuva tükenişi yerine tarihsel ve güncel gerçeklerin ortaya çıkardığı duruş

netliklerini esas alan devrim zorlayıcılığını; Kürt özgürlük hareketinin bugünkü pozisyon netliğini paylaşmayı ve ona bu paylaşımı kalıcılaştıracak umudu vermeyi öneriyoruz.

SEREZ'DEN BOSTANCI'YA BU TARİH BİZİM SİYASİ DEVRİMCİ KAEAGAH SAVUNMA 5 TEMMUZ 2013

Devrimci Karargâh tutsaklarının DK davasında ki savunmalarında

...

“Aslanlar kendi tarihlerini yazana kadar avcılık hikayeleri her zaman avcıyı yüceltecektir” Afrika Atasözü MERHABA! Issız bir adanın ortasında açılmış derin kuyudan inatçı bir MERHABA!.. Muktedirin kirli elleri boğazımıza yapışmış olsa bile MERHABA! Son nefesimizi coşkulu bir ‘merhaba’ ile tüketme pahasına, MERHABA!... Tarih boyunca egemenlerin elinde oyun hamuruna dönüştürülen gerçeklerle sadakatle kurulduk yanınıza; destur beklemeden, anlayış dilemeden. Tıpkı haklılığına yürekte inanan barbar bir Celalî gibi... Söyleyecek sözümüz, haykıracak nefesimiz var. Egemenlerin kendi dünya çıkarları uğruna üstünde tepinip iğdiş ettikleri gerçeklerin gün yüzüne çıkartılmaya ihtiyaç var. Ezen - ezilen kavgasında nice gerçekler halklara en çarpıtılmış biçimleriyle sunuldu, kuşkusuz bu kapışma sürdüğçe güçlü olanlar kendi kabullerini ‘gerçek’miş gibi sunmaya devam edecektir. Afrikalının sözü bu anlamda gerçeğin bam teline basıyor.

Elbette gerçekler, devrimcilik niteliğini hak edecek kadar

inatçıdır, dinamikdir ve aradan asırlar geçse bile bulunduğu ilk boşluktan günışığını yakalayacak denli kararlıdır aynı zamanda. İşte 1953'te mahkeme savunmasında Fidel'e "Tarih bizi aklayacaktır" çıkışını yaptıran da gerçeklerin sonsuza dek toprağın altında kalmayacağına olan bilinçli inancıdır. Aynı inancı biz devrimciler de katıksız bir bağlılıkla taşıyoruz. Bu inanca ve gerçeklere yaslanarak şahidi ve emekçisi olduğumuz özgün tarihimizi kalemimiz ve belagatimiz yettiğince ve tüm devrimci samimiyetimizle sunmaya çalışıyoruz. Elinizdeki çalışma bu samimiyetin ürünüdür. Bu çalışmayı egemenlerin gerçekleri iğfal edencesine tahrip ettiği, onları birer fosseptik çukuruna atarak temiz ve onurlu olan ne varsa bununla kirlettiği bir dönemde yapıyoruz. Üstelik düşmanın ideolojik mücadele araçlarını en etkin şekilde işlettiği böylesi bir dönemde yapmaya çalışıyoruz. Biliyoruz ki işimiz hayli zor. Elinizdeki çalışmanın en temel varlık nedeni Devrimci Karargâh'ı birinci ağızdan tanımaktır. Çünkü bugüne dek başkaları, ikinci üçüncü şahısları tanımayanlar hakkımızda çok şey söylediler. Birçoğu eksik, yanlış yahut çarpıtılmış aktarımlar üzerinden hareketimizle ilgili spekülasyonlar her seferinde yeniden üretildi. Kendi emeğimize, tüm devrimcilerin ortak değeri olan Orhan yoldaşımıza, halklarımıza, devrimcilere ve tarihe olan saygımız gereği, yaratılan spekülasyonları boşa çıkartacak, kirli perdeyi indirmeye çalışacağız. Bu, oldukça gecikmiş bir ödevin karşılanması çabası olarak düşünülebilir.

Kamuoyu Devrimci Karargâh'ı çoğunlukla Orhan YILMAZKAYA yoldaşın İstanbul Bostancı'da sergilediği destansı direniş üzerine tanıdı. Ayrıca burjuva medyada hakkımızda çıkan haberlerden, kısmen İsmail Saymaz'ın sorunlu aktarımlarla dolu kitabından, kısmen de pespaye yazarlık pratikleriyle yan yana düşen Ahmet Şık ve Mehmet BARANSU'nun kitaplarından öğrendi. Fakat gerçeklerden uzak ve çarpıtılmış halleriyle... Özellikle devleti sahiplenen çizgideki medya ve yayıncılık anlayışı Devrimci Karargâh'ın itibarı zedelemek için kara propaganda açısından oldukça bonkör davrandı. Kimi şarlatan oportünist sol çevreler de devletin kafaları karıştıran kara propaganda salvolarına içten içe des-

tek sunmakta herhangi bir sakınca görmediler. Çünkü Devrimci Karargâh yaptığı eylemlerle, ortaya koyduğu devrimci mücadele anlayışıyla hem sağdan hem de sözüm ona soldan kimi çevreleri rahatsız etmişti. Hele kendisine 'sosyalist' sıfatını yakıştıranlar...

Bir taraftan Hareketimiz üzerinde yaratılmaya çalışan şaibe bulutlarını beslemeye çalıştılar, diğer taraftan ise Şehit Orhan Yılmazkaya'nın destansı direnişinden nemalanmaya soyundular. Evet, kim olduğumuzu biliyoruz, utanmazlığınızdan öğreniyoruz. "Statükocu Solculuk" diye adlandırdığımız ve günümüz devrimci-sosyalist varoluş biçimine ait arızalı özelliklerden biridir; oportünizmle, kaçkınlıkla harmanlanmış rekabetçiliktir bu.

12 Eylül 1980 faşist darbe döneminde beridir süregelen, düzenin güvenli limanlarına demir atanların zarar görmeyen eyleştikleri bir solculuk tarzıdır, bu. Unutmadık, unutmayacağız ve her karşımıza çıktıklarında yüzlerine tükürürcesine bunu onlara hatırlatacağız. Oysa şurası bir gerçek ki karar-propaganda faaliyetlerinin esasta hedeflediği şey Devrimci Karargâh'ın kurumsal varlığından ziyade bizzat devrimciliğin kendisiydi. Türkiye devrimci hareketi bunu okuyabildiği halde maalesef saldırıya karşı koyma refleksini bir türlü üret(e)memiştir! (Öte yandan bu süreçte Kürt Özgürlük Hareketinin yoldaşlık desteğinin hiçbir zaman unutulmayacağını buradan da belirtelim). Anlıyoruz bunun nedenini. Yeryüzünün Lanetlileri olan bizler, bazılarının alışageldiği siyaset zeminine kibrit suyu döktük; rahatı bozulanlar oldu. Demokrasibilik, liberalizm ve reformizme saplanmış olanlardan zaten hiçbir şey beklenemezdi. Ancak bu dersten devrimciler de kalmıştır. Bunun üzerine düşünülmalıdır. Bizim dışımızdaki devrimci çevrelerin dergi veya gazetelerinde Devrimci Karargâh eylemlerini haber yapmamaları bir yana, devletin ürettiği "Ergenekon bağı" gibisinden yalanlara karşı oldukça kayıtsız kaldıklarını not etmemiz gerekir.

Bu duyarsızlık hangi devrimci amaca hizmet eder, kimin işine yarar? Fakat Türkiye Devrimci Hareketini (TDH) de kapsayan bu eleştirilerin evvelinde kesin bir kayıt düşmek-

te yarar var. Söz konusu kara propagandaların üstesinden gelme, bununla savaşıma konusundaki birincil sorumluluk Devrimci Karargâh'a aittir. Tüm şüpheleri gidermenin, kara propagandaları altetmenin mesuliyeti herkesten önce bize düşüyor.

Bugüne kadar bu saldırılara gerekli yanıt üretemedik, yanlış tercihlerde bulunduk kimi zaman; iddiamıza denk düşmeyen tutumlar sergiledik, saldırıların ideoloji muhtevasını yeterince kavrayamadık. Bu yetersizlikler, hatalar bize ait olan, geride bıraktığımız gerçekliklerdir. Tamamıyla en keskin haliyle yüzleşme sorumluluğumuz vardır, bundan kaçmayacağız elbette. Geriye kalanlar ise yalnızca sınırlı bir eleştirinin konusu olabilir sadece. Elimizdeki bu çalışma sıradan bir ürün değildir; onu sıradanlıktan çıkartan şey, bitirildiği vakit muhataplarını adaletli ve devrimci bir değerlendirmeye davet edecek oluşudur. Çünkü bu çalışmanın hazırlanmasına vesile olan süreç boyunca kitabın öznesi her cenahtan çirkin ithamlarla, adalet duygusundan yoksun önyargılarla, hasetle, akıl ve izandan nasibini almamış değerlendirmelerle boğuştu. Sorunu, aynı zamanda kendisini de aşan boyutuyla ele aldığı için boğuşmaktan asla yılmadı. Bu nedenle hatalarına, eksikliklerine karşın meseleye ciddiyetle yaklaşım saldırılara göğüs germeye çalıştı.

Şimdi bu çalışmanın kimi teknik detaylarına ilişkin bazı ön bilgilendirmelerde bulunalım... Bu çalışma Devrimci Karargâh'ın internet sitesinde yer alan kimi makale, bildiri ve açıklamalarıyla beraber, süreç içerisinde yaşanan gelişmelerin zindan yapısı tarafından değerlendirildiği yazılarımızın "derlenmesiyle" vücuda kavuşmuştur. Bu anlamda elinizdeki "DERLEME"nin Devrimci Karargâh'ı tanıma ve anlama klavuzu olduğunu belirtebiliriz. . Ayrıca bu çalışmanın ardından Orhan YILMAZKAYA yoldaşın yazdığı önemli makalelerden oluşturacağımız bir başka derlemeyi daha sunmaya çalışacağız. Devrimciliği inandığı gibi yaşamaya gayret eden bu büyük savaşçının akıcı bir üslupla kaleme aldığı etkileyici düşüncelerini ilgiyle okuyacağınızı düşünüyoruz.

Orhan Yoldaşın Destansı Direnişi!

Karşı devrim Mart 2009 seçimlerinin hemen sonrasında

topyekün saldırıya geçti. Beklediğimiz bu yönelimi açık açık bildirmiştik; ne ki düşmanın darbesi beklediğimiz bu yönetime dönük hazırlıklarımızı aşarak geldi. 27 Nisan 2009'daki polis operasyonun darbesi ağır oldu. Hareketimizin kurucu kadrolarından Orhan Yılmazkaya yoldaş tarihi bir direnişe imza atarak şehit düştü. Ayrıca bu operasyonda kimlikleri önceden deşifre edildiği iddia edilen Fatih Aydın ve Özgür Dinçer'in de aralarında bulunduğu, Orhan yoldaş ile bir vesileyle diyaloga geçmiş geçmemiş, alakalı alakasız birçok insan gözaltına alınıp tutuklandı. Tabii bizim açımızdan biri de operasyona neden olan süreçten payımıza düşen dersleri çıkarmaktır. Polis nasıl bir yöntem izledi, devrimciler nelerle eksikliğe düşmüştü, bunları da irdelemek gerekir.

7 Ağustos 2008'deki havan saldırısında iz bıraktığı iddia edilen Fatih Aydın ve Özgür Dinçer'in çevrelerine de polis ağ atmıştı, tıpkı C. Bozkurt'a yaptığı gibi... Ağa ilk takılan Özgür Dinçer oldu. Buna yol açan neden, telefonları polis tarafından takibe alınan çevresiyle Özgür Dinçer'in temas kurmasıydı. Sorun şu ki, Dinçer'in bu ağdan haberi yoktu. 5 Şubat 2009'da polis onu sıcak takibe almıştı ve artık ikamet ettiği yeri de biliyordu. Böylece Dinçer günlük pratiğine istediği kadar dikkat etsin, yeniden sabit adresine dönmek zorunda olduğu için polis sıcak takibi neticeye ulaştırana dek ilerletecekti.

Aynı durum Orhan yoldaş için de geçerliydi. Özgür'ün deşifasyonu üzerinde polis Orhan'a ulaştı. Birçok buluşmayı takip eden polisi Orhan yoldaşın defalarca atlatmasına rağmen sıcak takibi geliştiren polis sonraki buluşmalar üzerinden Bostancı'daki üssü deşifre etti. İpin ucunu yakalayan polis bir süre sonra da Fatih Aydın'a ve 27 Nisan operasyonunda tutuklanan diğer şahıslara ulaştı. Buna rağmen bütün ilişkilerin deşifre edilemediğini özenle ve üşenmeden pratiğe dökülen takip atlatma yöntemleri sayesinde kimi ilişkilerin korunabildiğini de belirtmek gerekir. Deşifre olmalarına karşın arkadaşlarımızın sıcak takiplere karşı ara sokaklardaki dairesel, çapraz yürüyüşlerinin, ters istikametlere farklı araçlarla yönelmelerinin (örneğin Kartal'dan Kadıköye gi-

derken Bostancı da inip İçerenköy'e gitmek gibi...) düşmanı bir hayli uğraştırdığını polisin yazdığı tutanaklardan anlamak mümkündür. Bu önemli bir ayrıntıdır ve "yakalandıktan sonra takip atlatmış olmanın bir önemi yoktur" şeklinde meseleye kabaca yaklaşılmalıdır. Düşmandan neyi ne kadar saklayabilirsek o devrimin karıdır. Nihayetinde, tarih 27 Nisan 2009'u gösterdiğinde siyasi polis harekete geçerek operasyona başladı. Yıllardır "hücre evi" baskınlarından elini kolunu sallayarak rahat sonuçlar alan polis, bundan kaynaklı özgüven ile belirlediği adreslere baskın yaptı. Sonunda rezil olacağını bilse muhtemelen bunun üzerinde bir kez daha düşündü...

Ve destansı direnişin mimarı Komutan Orhan YILMAZKAYA... HAYATI, KİŞİLİĞİ, MÜCADELESİYLE BİR DEVRİMCI: ŞEHİT ORHAN YILMAZKAYA YOLDAŞ VE 27 NİSAN 2009 BOSTANCI DİRENİŞİ Her tarihsel duruş kendine özgü renkler taşır, yaşandığı "an" içinde. Parmak izleri gibi eşsizdirler ve hayatı sarsacak kadar büyüktür etkileri. Ona tarihsel niteliğini kazandıran da eşsiz oluşu ve yarattığı etkinin büyüklüğüdür, işte. Fakat tarihten bağımsız bir şekilde "an" ı ele almak tarihe karşı haksızlık olabileceği gibi, eksiklikler ve yanlışlar da taşır, kendi içerisinde. Çünkü "an" tarihe bağlıdır: geçmişin birikimini artışıyla-eksisiyle ruhunda yaşatır. Aslında tarihin yoğunlaştığı momenttir, yaşanan ve yaşatılan. Benzerlerinin izlerini yansıtır; "an" a damgasını vuran irade ilhamını tarihten almıştır. Tanıklık edenler de vardır, elbet bu tarihsel anlara. Akıl ve duygu dünyası zaman tüneline yolculuğa çıkar. Geçmişten günümüze iz bırakan benzer duruşlarla çağrışımlar kurulur, derinliği yüreklere kazınır böylece, yaşananın gerçek anlamına kavuşulur. Tarihsel birikimler hatırlanarak "an" ın taşıdığı değer hakki teslim edilebilir ancak ve insanlığın tarihe olan borcu yenden kayda geçirilir.

27 Nisan 2009 direnişi ve destansı direnişin mimarı, işçisi, savaşçısı, komutanı olan Şehit Orhan YILMAZKAYA yoldaşın yaşamını, kişiliğini mücadelesini de bu bütünlük içerisinde değerlendirmek gerekir. Bu, tarihe olan borcumuzun ve saygımızın gereğidir. Orhan yoldaş 1970'de Almanya-

Tulinger'de dünyaya gelir. İlkokul çağına geldiğinde babası tarafından asıl memleketleri olan Çanakkale-Bayramiçe, dedesinin yanına gönderilir. Dedesinin belirleyici bir etkisi vardır üzerinde. Okuma yazmayı öğrendikten sonra dedesinin okuttuğu kitaplar ve aşıladığı dünya görüşüyle, erken yaşlarda kendisini hayatta olup bitenlere karşı duyarlı kılar. Liseyi, İstanbul Kabataş Erkek Lisesi'nde yatılı okur. Sınıf arkadaşlarıyla beraber okul gazetesi çıkarırlar. Gazetecilik mesleğine olan ilgisi bu dönemde şekillenir ve dışarıdan meslekle ilgili kimi dersler alır.

1987'de İstanbul Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü kazanır. Bu dönem aynı zamanda TDH'nin 12 Eylül faşist darbesinin fiziksel etkilerinden sıyrılmaya çalıştığı ilk yıllardır. Orhan yoldaş da üniversitedeki ilk yıllarında itibaren örgütlü çevrelere girer. Gerek okulda gerekse de sokakta yapılan eylemlerde hep ön safalarda yerini alır. Ömrü boyunca unutamayacağı ilk kürtçe kelimeleri burada öğrenir ve benimser. "Berxwedan Jiyane" sloganı, içselleştirecek bir devrimci duruştur onun yüreğinde. Öğrenci gençliği ve akademik çevrelerde etkinliği olan "Gelenek" dergi çevresiyle beraber hareket etmeye başlar. Dergi 1993 yılında Sosyalist Türkiye Partisi (STP) adıyla mücadelesine devam eder. Kapatıldıktan üç ay sonra da Sosyalist İktidar Partisi (SİP) adıyla yeniden kurulur. Orhan yoldaş kuruluşundan itibaren SİP'in çeşitli kademelerinde görevler alır. Legal partinin kimi "zor"lu işlerine girişmekten imtina etmez. SİP'in il ilçe yöneticiliklerinden merkez düzeydeki yöneticiliklerine kadar bir dizi pozisyonlarda görev almıştır. 1995'teki Gazi Direnişi'nde de aktif olarak saf tuttuğu gibi, "Demokrasi" gazetesinin yayınlanmasına uzun süre emek vererek Kürt halkının mücadelesine katkı sunmaya çalışmıştır.

PKK önderliği Sn. Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'da esir alındığı dönemlerde, Türkiye solu Kürtlerden kaçmaya çalışırken o uluslararası komploya karşı PKK'nin merkezi açıklanmasın Radyo Umut'ta okuyarak gerçek enternasyonalist duruşun örneğini sergilemiştir. Bu dönemde aynı zamanda SİP'in ideolojik politik düzlemde ciddi tartışmalar

yaşadığı bir dönemdir Orhan Yoldaş bu tartışmalar üzerinden yaşanan 1999'daki bölünmede devrimci kanadın öncülerinden biridir. Kemalizme ve orduculuğa yaslanan, yasalılığa saplanarak politik şiddetten kaçan, Kürt Özgürlük mücadelesine sırtını dönen ve İslamiyet inancına karşı laisist gericiği benimseyen SİP merkezinin anlayışına karşı etkili bir muhalefet geliştirse de, parti merkezinin tecrübeli, ayak oyunlarını iyi bilen hamlelerine karşılık veremeyerek tasfiye olmaktan kurtulamazlar. 2000 yılında sonra TKP ismini alan SİP'de somutlaşan "solculuk" tarzının derin çözümlenmesine girerler ve belirledikleri temel ilkeler etrafında devrimci pratiğin zeminini örmeye başlarlar. Özellikle iki olay vardır ki, bunlar mücadeleye ve devrimciliğe ilişkin yaşadığı kopuşların güçlenmesine neden olur. Birincisi 1999 Nisan'ında yaşananlardır. SİP'in bölünmesinin hemen öncesinde, Türkiye'de genel seçimler yapılacaktır (sonrasında DSP ve MHP'nin sandıktan galip çıkacağı, ülkenin "kurda kuşa" emanet edildiği meşhur 99 seçimleri...) Seçim mitinginden dönen SİP konvoyuna İstanbul Kozyatağı'nda sivil faşistlerce saldırı düzenlenir; caddede kavga çıkar. Azılı bir faşist silahını çekerek Hüseyin DUMAN adlı yiğit bir devrimciyi katleder. Şehit düşen arkadaş Orhan yoldaşın üzerine emek verdiği genç, yoksul bir tekstil işçisidir.

İkincisi ise 19 Aralık 2000'de faşizmin zindanlara dönük yürüttüğü katliam hareketidir. Faşist girişime cevap olamamanın dayanılmaz ağırlığını tüm devrimciler gibi, o da yüreğinde yoğun bir biçimde hisseder. Yalnızca devrimin ihtiyaçları değil, bu iki olay da Orhan yoldaşın politik pratik eğilimlerinin şekillenmesine etki etmiştir. "Düşmanın tekelinde bulunan şiddet aygıtına karşı devrimci şiddeti uygulayacak profesyonel araçları yaratmak hem meşrudur hem de zorunluluktur." Kuşkusuz bu eğilimin, işaretin zeminini devrimci önderlerin militanların kritik anlarda gösterdikleri tutumlar da oluşturmuştur.

Mahir'lerin Deniz'ler için kendilerini ateşe atan feda ruhu, Deniz'lerin idam sehpasındaki kararlı-cüretli duruşu, İbo'nun devrimci kopuşu perçinleyen sır vermez tavizsiz direnişi, üniversitedeyken dağlara uğurladığı siper yoldaş-

larının şahadetleri Orhan yoldaşın devrimcilik anlayışının şekillenmesinde derin izler bırakmıştır. SİP bölündükten sonra bir grup arkadaşıyla beraber “Gerçek” adlı bir dergi çıkararak yola devam ederler. Temel kalkış noktaları belirginleşmiştir. Marksizm’de ısrar Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) ile müttefiklik, İslami değerleri dikkate alan bir toplumsallık kavrayışı ve devletin bizzat kendisine karşı katıksız bir düşmanlık... Bu temel çerçevelerden hareketle Devrimci Karargâh’ın kuruluşu için çeşitli çevrelerle görüşmeleri bizzat yürütmüştür. Asgari düzeyde sağlanan olgunluğun ardından yegâne projesini devreye koyarak, profesyonel bir savaş aygıtının oluşturulması için Kürdistan’a gider. Medya Savunma Alanları’nda beklediğinin ötesinde etkileşimler yaşar. Türlü zorlamalar karşısında nasıl bir iradenin sergilenmesi gerektiğini, imkânsızlıkları aşmanın nasıl bir değer taşıdığını yeniden ve yeniden üretir.

Yalnızca teknik olarak askeri malzemelerin kullanılışı veya askeri strateji ve taktik geliştirme gibi konularda sınırlandırmaz öğreneceklerini. Çünkü o coğrafyada yaşanılanın alelade bir savaşın ötesinde nitelikler taşıdığının farkına varmıştır. “Nefes alıp veren, canlı bir sosyalizmdir, yaşanan” diye tanımlar deneyimlerini. Bizzat tanışıp sohbetler kurduğu, dostluklar geliştirdiği PKK gerillası yoldaşlarının şehadetlerine ve tüm muhafazakar geleneklere başkaldırarak dağlara, özgürlüğe yürüyen Kürt kadınlarının devrime katılımlarına şahit olmuş, yürekten etkilenmiştir. Devrim yolunda şehit düşenlere karşı yüreğinde taşıdığı sonsuz minnet duygusuyla adlarını mücadelesinde yaşatmaya çalışmıştır. 2007 sonbaharında Erzurum eyaletine geçiş yaparken pusuda şehit düşen Arap halkının onurlu evlattı PKK gerillası Kadir USTA yoldaşın: yine 2008’de Botan’da şehit düşen gerillacılığı ve sanatını buluşturmayı başarmış sinemacı HALİL DAĞ yoldaşın adlarını makalelerinde yaşatmaya çalışmış, onları çevresindekilere tanıtmaya gayret etmiştir. Şehre döndükten sonra kullandığı “Remzi” kod ismini de TİKB’ li savaşçı Şehit Remzi Basalak’tan almıştır. Remzi Basalak yoldaş da 1990 ‘larda faşizmin azgınlaştığı Adana’da düşmana esir düşer. Siyasi Şubenin teşhir masasına basın önüne tekme

atıp devrimci sloganlarla düşmana meydan okuyunca devrimci-sosyalist kamuoyunun dikkatini çekmiştir. Devrimci duruşunun karşılığı olarak şubede yargısız infaza maruz kalır. Sömürüye, faşizme karşı cüretli duruşların hakkı ödenmez hiç kuşkusuz. Orhan yoldaş da bunun bilincindeydi: bu nedenle hiçbir örgüt ayrımı yapmadan, devrim şehitlerini yoldaşı bildi ve adlarına sonuna kadar layık olmaya çalıştı.

Geriye güçlü bir miras olarak bıraktığı anlayışlardan biri de budur. Devrimci Karargâh'ın kuruluşunda en aktif emeği sergilendiği özellikle belirtmek gerekir. Bağlantıları sağlamış, ön görüşmeleri yapmış planlamayı ve pratiği üstlenmiştir. Konumu merkezidir. Projeye kendisini hem düşünsel hem de fiziki anlamda sonuna dek katmıştır. Pratik sahada da en üst yöneticilik pozisyonunda yer almıştır. Henüz genç yaşlardayken dahi SİP'teyken yürüttüğü yöneticilik görevini, askeri alanda daha üst niteliklere kavuşturarak yetkinleştirmiştir.

Örgütlü mücadelenin ilk yıllarında itibaren, mücadelenin kritik anlarında sürekli yer alma çabası, kişiliğinde öne çıkan öncülük vasıflarının gelişmesine vesile olmuştur. Prensipleri devrimci ve tutarlıdır. Merkezi görevleri ikiletmeyen örgütlü kültürü sahiplenme ve anlam verme bilinci yoğundur. Fakat edilgen değildir. Kararları uyguladıktan sonra sorgulama iradesine, sorumluluğuna da sahiptir. İnisiyatif geliştirme ve üretkenlikte de yetkin olduğundan memurvari devrimcilik tarzına tamamen kapalıdır. Nitelikli öncü kadrolarda, bir arada bulunması gereken birçok özellik vardır, Orhan yoldaşta. Hayatının her şeyini feda edebilecek katıksız bir inanç şarttır, öncü kadrolar için. Maddi birikimlerini, ortalamanın üzerine çıkabileceği yaşam standardını, eşi dahil olmak üzere bütün aile bağlarını "sosyal statüsü"nü tereddüt etmeden kopartıp atmıştır hayatından, geri dönüş gemilerini yakarak küle çevirmiştir. Kıvrak bir zekâya, entelektüel birikime, engelleri tanımayan özgüvene, girişkenliğe ve yaratıcı düşünce gücüne de sahiptir. Yaratıcı olabilmenin de ön şartları vardır; öğrenme isteği, doyumsuz bir merak ve ilgi gereklidir. Tarihten sosyolojiye, kimyadan edebiyata kadar oldukça geniş bir donanıma da sahiptir.

Araştırıp öğrenmek ve birikimlerini hem yazılı ürün olarak değerlendirmek hem de pratik sahada gerçeklikle buluşturmak mücadelenin ihtiyacı gereğidir. İhtiyaçlar söz konusu olduğunda ise her türlü uğraş, faaliyet birer külfet olmaktan çıkar, onun için. Geniş ve derin düşünebilmeye aynı anda birçok konuyu planlayabilmeye, kıyaslama yetisi geliştirmeye önem vermiştir. Bu nedenle, hareketimizin eylemlerinde öne çıkan yaratıcılıktaki payı büyüktür. Çok sınırlı imkânlarla karşın önemli işlerin yegâne yaratıcısıdır. Mücadelede bir kadronun oynayabileceği olağanüstü rolün kanıtıdır. Oldukça pratiktir. Anında olumlu refleksi harekete geçirebildiği gibi planların sürüncemeye uğramasına izin vermeyecek bir takipçiliğe de sahiptir. İrade, her zorluğu aşmaya ant içmiş bir devrimciyi devrimiyle birlikte geliştiren özelliktir. Diz çökmektir, engellerin önlerinde.

Nerede yaşanırsa yaşansın gerçekçi olduğunda imkânsızlıkların aşılabileceğine olan inancı taşımaktır; yılgınlığa kapılmadan denemeye devam etmektir, bıkmadan usanmadan. Ama her seferinde daha iyisini yapabilme becerisini sergileme gayretidir, aynı zamanda. Orhan yoldaşın güçlü iradesi de kişiliğinde öne çıkan hususlardan biridir. Hem Devrimci Karargâh'ın öncesindeki toparlanma çabalarında, hem Kürdistan'da ilk zamanlar yaşanan fiziksel zorlanmalar karşısında hem de şehre döndükten sonraki imkansızlıklarda "olmaz"ın teorisin karşı net tavrını devrimci duruştan zerrece taviz vermeden sergilemiş, olmaz denilenleri gerçekleştirmiştir. Fakat öte yandan kimi durumlar da vardır, ağırına giden. Günümüz Türkiyeli devrimci hareketlerin genel olarak "ezik" görüntü sergilemeleri, linç girişimleri yüzünden yansıyan aciz ve tutuk halleri, kitlesel eylemlerde polislen kaçarken sergilenen vahim görüntüler, dağınıklık hali

Orhan yoldaşa üzüntüden ziyade bir isyanın, öfkenin büyümesine neden olmuştur. Daha iyi bir pratik sergileme ihtiyacı ile onu özgür dağlara yönlendiren nedenlerden birisidir, bu... Bir diğeri de KÖH'nin devrimciler tarafından büyük oranda yalnız bırakılmasıdır. Çabası, zayıflayan bağları güçlendirmek ve aslında KÖH'nin Türkiyeli devrimcilerce eksik ve yanlış anlaşıldığını dost çevrelere aktarmaktır, aynı

zamanda. Kürdistan projesini bu çerçevede hayata geçirip dostluğun ve müttefikliğin ötesine geçen, yüreğinin derinliğine işleyen duygularla özgür dağlardan ayrılıp şehre döner.

VE 27 NİSAN 2009 SABAHİ ... Ey ömrü destan gibi yürüyenler Yaşayan kimdir gerçekte Ölen kim Yürürken bile tükenenler mi Yılgın yılgın düşenler mi yoksa çekilip tarihin burçlarına Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi... Adnan Yücel Devrimciliğe sövmenin ülkede moda olduğu, Marksistliğin elitlere ait “akademik bir uğraş” diye sanıldığı, devlet düşmanlığının ise “aptalca bir heves” veya “psiko-patalojik ruh dünyasının yansıması” diye topluma yutturulmak istendiği bir dönemde gerçekleşti Orhan yoldaşın şehadeti. Birileri yazarlık, gazetecilik kimliği olan, birçok konuda ileri birikime ve “elit” bir sosyal çevreye sahip bir insanın nasıl olur da böylesine çılgınca bir cüreti gösterebildiğine anlam veremedi. Anlam vermeleri de beklenemezdi zaten!

Çünkü onların ruh dünyalarına, zayıflamış vicdanlarına yabancı bir duruş vardı, o gün, Bostancı'daki o evde. Bunu yalnızca zulme karşı dövüşenler ve acılarını gül bahçesine çevirmeye yeminli ezilenler anlayabilir. Kızıl alevler saçan namlunun ucunda bir destan daha kazanacaktı, bu topraklara. Güneş henüz yeni almıştı nöbeti geceden, fakat bir yıldız vardı ki, parlamakta ısrarcıydı, hala o sabah. Işığını söndürmek için yüklendikçe yüklendi karanlık; direndikçe ışıldadı yıldız, nakış gibi işledi aydınlığını. Gökyüzü boşluğunda kaybolmamak üzere, tarih yeniden tanık oldu, bir devrimcinin direnişe. Düşman ise şaşkın, kendini yiyen, içten içe tüketen bir çaresizlik içinde debelenmekte. Acınası haline son vermek istiyor, kuşatmayı yoğunlaştırıyor. Fakat bir yandan da korkuyor, düşman içine düştüğü yangının büyümesinden. Ve o an çıldıran, isyan eden, bir şey yapamamanın girdabında çırpınan yüreklerimize yetişiyor, Orhan yoldaşın sesi. Kararlı, sakin ve kendinden emindi seslenişi...

“Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının layığı olmaya çalışacağım. İsmim Orhan YILMAZKAYA. Devrimci Karargâh Savaşçısıyım. Türk ve Kürt Halklarının mücadele birliği için savaşıyorum. Emperyalizme karşı, faşizme karşı, siyonizme karşı savaşıyoruz. Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Yaşasın Halkların Kardeşliği! Yaşasın Türk ve Kürt Emekçilerinin Mücadele Birliği! Biz düşeceğiz, fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi... Thomas Münzer'lerden, Şeyh Bedreddin'lerden beri sürdüğü gibi Mahir Çayan'lardan, İbrahim Kaypakkaya'lardan, Deniz Gezmiş'lerden beri sürdüğü gibi." (Şehit Orhan YILMAZKAYA yoldaşın 27 Nisan sabahı telsiz konuşmasından) Yeniden ayaklandı, devrimci yürekler ve çoştı; destanlara yakışan direnişin yanında duygularıyla saf tuttu.

Kalıcı izler bırakan bir destana mecburdur, 27 Nisan şafak vakti. Çünkü Serez'de çiseleyen yağmurun altında, yapraksız bir dalda asılan Bedreddin yoldaşdır direnen; kılıçtan geçirilen Paris'li komünarlardan biridir. Kızıldere'de aynı inançla direnerek şehit düşmüştür, Denizlerle beraber idam sehпасına çekincesiz yürümüştür. İbo'yu hatırlamıştır kurşunlarla parçalanırken bedeni, ölüm oruçlarında kızıl bandı alınına takan sıra neferlerinden biridir ve çekerken bombasının pimini Zilan gibi gülümsemiştir özgürlük düşlerine... 6 saat boyunca eğitilmiş faşist sürüsüne direnerek, soludukları havayı onlara zehir ederek, düşmanın kişilsiz karakterini ve canlarını fena halde acıtarak şehit düştü yoldaşımız. Savunduğu üsse, tıpkı İsrail'li efendilerinin Filistinli direnişçilere yaptığı gibi yani bitişik dairenin duvarını patlatarak ancak girebilmişti düşman.

Belki üs artık onlarındı, fakat tarihi zafer kesinlikle komutanındı. Tarihi birikimleri bağrında taşır, her büyük direniş. 27 Nisan sabahında yaşananlar gibi derin anlamlarla yüklüdür. Ses verir uyanan toprağa ve filizlenen yeni nesle. 19 Aralık 2000'deki zindan katliamının ardından cenazesi kaldırılıp gömüldüğü ilan edilen Türkiye'li devrimciliğin yüksek sesli itirazıdır bu direniş. Sömürü ve zulüm devam ettikçe hayatın egemenlere zehir edileceğinin yeniden ilanıdır. Devletin uyguladığı şiddete karşı, devrimci şiddetin meşru olmaktan öte gerekli ve uygulanabilir olduğuna dair çağrıdır. Aynı zamanda bu direniş Türkiyeli yeni nesil devrimci gençliğe Mahir'lerin, İbo'ların, Deniz'lerin görkemli direnişlerinin duygu uygunluğuyla yeniden anlatılmasıdır. Bir büyük direnişin canlı tanığı olmanın heyecanı yeni nesil devrimciliğin

duruşunda mutlaka karşılığını bulacaktır.

En önemli noktalardan biri de Orhan yoldaşın şehadetinin Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kandaş bir bağla yeniden güçlendirilmesine vesile olmasıdır. Çünkü yoldaşımızın kendisinin de ifade ettiği gibi, değer yargılarının şekillenmesinde Kürt halkının onurlu mücadelesinin emeği ve manevi etkisi çok büyüktür. Direnişinin mayasında Kürt ve Türk emekçi halklarının kan kardeşliği vardır. Nihayetinde 27 Nisan direnişi onurlu bir mirası geçmişten devralıp geleceğe uzatan devrim kıvıllığında bir meşaledir. Bu meşaleyi aynı inançla sonuna dek taşıyıp yeni kuşaklara aktaracağımızın sözünü veriyoruz. Ve bu vesileyle Şehit Orhan YILMAZ-KAYA yoldaşın şahsında tüm devrim şehitlerinin yüce anıları önünde saygıyla ve minnetle eğiliyor, bıraktıkları mirasa layık olmaya ve onu büyüteceğimize dair yeminimiz yeniliyor. SELAM BİZDEN ÖNDE GİDENE SELAM OLSUN, SİLAH ELDE DÜŞENE!..

ANADOLU'DAN YÜKSELEN BİR YILDIZ

Dilzar Dîlok

Hamdi arkadaş diye tanıdık onu. Ama biz, ona Heval Hamdi dedik. Sonradan öğrendik Orhan Yılmazkaya olduğunu. Çok sonradan... Parasız ve mülkiyetsiz, kolektif bir yaşamın mümkün olduğunu ve de “tışt nabe” (bir şey olmaz) demeyi bizden öğrendiğini söylemişti. Kürdistan gerillalarından yani. Bizler de ondan çok şey öğrendik. Hem de daha fazlasını...

Kısa sohbetlerim oldu onunla. Kürtçe skeçleri ona tercüme ederken, tercümeden dolayı geç kalan gülüşlerine tebesüm ettim. Sesini televizyon ekranlarından, polis telsizlerinde sömürgecilere verdiği son dersinden duydum. Son kezdi. Yaralı bir zamandaydım, dağ esintilerinin uzağında, bir kara delik tarafından çekilircesine bir zamandaydım. Yaralıydım. Yaralarım onun sloganlarıyla deşildi. Yaşamını, kişiliğini, sözlerini, eylemini anlamadan yarım kalacağımı bildiğimdendir onu anlatma istemi. Birilerini vesile ederek kendime anlatma çabası ya da...

Ahmet Kaya'yı dinleyerek dağlara yürümemiştim, tam tersine onu dağlarda dinlemiştim ama heval Hamdi'nin Ahmet Kaya öyküsünü, öyküde bizlere anlattığı kendi öyküsünün sadeliğini gülümseyerek dinledim. Onun bir Kürt sanatçıya verdiği özeleştiriyeye gizlenen tarihsel izahları, kendinden parçaları ve kendini yaratma yolunun adımlarını herkesle paylaşmasını saygıyla karşıladım. Ve heval Hamdi'nin türküsü gibi yüreği için bu satırları borç bildim.

Bazı kişiler vardır, ömrünüzü onları tanımaya verebilirsiniz, adım adım ömrünüzü yaşarken, adım adım tanırırsınız onları. Bütün yaşamınıza yayılır varlıkları. Giderek, adım adım ve her an...

Ve varlığınıza bütünleşerek olağanlaşır. Onlar unutulmayanlardır. Unutmazsınız çünkü her an zaten sizinledirler. Bazı kişiler de vardır, ömrünüzün birkaç anına yerleşir ve oradan bütün ömre yayılırlar. Olağan zamanlarda bir yıldız gibi parlarlar. Gündüz ortası bile olsa, görürsünüz onları, bilirsiniz. Onlarsa yüreğe kayan bir yıldız gibi girerler bazı zamanlarınıza ve baki izler bırakırlar.

Öyle zamanlarda onları anlatmadan birilerine duramazsınız. Heval Hamdi ikincilerdendi. Heval Hamdi, insan gibi insandı. Neden el sıkışır insanlar diye sorarsanız, heval Hamdi'nin cevabı nettir: El sıkıştığımız insana ellerimizde silah olmadığını göstermek için. İnsan olmanın temeline yerleşen dostluk, yalın paylaşımlar ve insanca birbirinin yüzüne bakabilmek, Hamdi arkadaşın yüreğinin dili olan söz dizinleridir. Kocaman bir yürekti.

Pamuktan ilmeklerle örülmüş çelikten bir yürek. Keskinlik ve inceliğin biraradalığındandı bu paradoks gibi görünen. Paylaşımçı, incelikli, derindi. Siyasal ya da teorik konuları konuştuğunda dahi, yüreğinin harekete geçtiğini duyumsadığım Anadolulu bir yürek açılmasıydı. Kürdistan özgürlük gerillaları olarak bizlere onun saygıdeğer anısı kaldı.

Özgürlük ırmağının kiminde duru, kiminde bulanık ya da coşkun akıp gittiği, sınırları karşı konulmazca aştığı ve uygar insanın yasalarını tanımadığını gördüğümüzde, heval Hamdi'yi gördük. Milliyetlere dayalı şekillenmelerin hiçbir kıymet-i harbiyesinin kalmadığını bizlere capcanlı gösteren O olmuştu. Gerçeğin coğrafyaları aştığını, özgürlük âşkıları'nın sınırları çoktan paramparça ettiğini bir kez daha hissettiğimizde, karşımızda dimdik duran, yine heval Hamdiydi.

O, düşüncenin kalıplara sıkıştırılmasına karşıydı. Düşüncenin hiçbir bağımlılığa sığdırılmayacağına ve ancak böyle doğru düşüncenin yakalanabileceğine inanırdı. Düşünce kalıba dökülemeyecek kadar canlı, hareketli ve özgürdü. Çünkü onun hayallerindeki dünyanın insanları özgürdü.

Yüreğiyle, beyniyle, bedeniyle özgür insanlardı onun gelecek hayallerini oluşturanlar. Başkaldırılarda düşüncenin özgürlüğünü görürdü.

Şeyh Bedretinlerden, Torlak Kemallerden, Pir Sultanlar'dan feyiz aldığını her satırında, her sözünde görmek mümkün. O, zındık ilan edilmeyi göze alan değildi. Çünkü O, kendi kendini kapitalist sistemin zındığı ilan etmişti. Ve zındık olmadan yaşamanın, yaşamak olmadığını her fırsatta vurgulayan, sistem karşısında her anki duruşunda bunu haykırarak bir can yürekti. Heval Hamdi güçlü bir akademik bilgiye, bir insanlık hazinesi diyebileceğimiz bir hafızaya, tüm dünya halklarını sığdıracak büyüklükte bir yüreğe sahipti. Ve en küçük esintide sarsılarak tüm duyurgalarını sonuna dek açan bir vicdana...

Derin bilincini, vicdanını kör eden bir akılcılığa sıkıştırılmayanlardandı. Vicdanı yüreğiyle beraber çalışır, salt aklın hükmüne bağlanmazdı. Heval Agit ve Halil Cibran'ı hiç kimse ondan daha iyi bir araya getiremezdi. O, bilgisini yaşamın her boyutuyla yüzleştiren bir gerçek arayışçısıydı. Gerçeğin ayrıntılarının karanlık köşelerde gizli saklı kalmasını istemez, bir yerden ışık tutardı ona.

Onda en çok ikkatiyi çeken özelliklerden biri, bizden bu kadar uzak yaşamasına rağmen bizim gerçeğimizi bu kadar güzel, özlü ve derin ifade etmesiydi. Kürdistan kadınlarının özgürlük mücadelesinin yarattığı özgürlük değerlerini, bu değerlerin tüm Türkiye ve dünya kadınlarına örnek olabilecek gücünü, çeyrek yüzyılda kadın kurtuluş ideolojisi ekleninde yaratılanların yüzyıllık gelişmeleri aştığı gerçeğini ondan dinlemek bizler için gurur vericiydi. Hem bir erkek arkadaşı hem de başka bir halktan ve farklı bir örgütlenmedendi. Burada gurur veren şey kadın özgürlük mücadelesi değerlerinin ulaştığı düzeyi göstermesi yanında heval Hamdi'deki ötekileştirmeyen zihniyetin varlığıydı.

Özgür insan inancımızı ve barış içinde, birbirini anlayarak, reddetmeden ve tamamlayarak geleceğe taşımada anlamlı bir adım olmuştu. O, tarihte yaşanmış hiçbir şeyin ayrıntı olmadığına, var olan her şeyin bir gerçek olduğuna inanır, ama ağaçlara bakarken ormanlardan bihaber olun-

masını da doğru bulmaz. Ben, birçok küçük ayrıntıyı onun yazılarından öğrendim.

Örneğin Ekim Devrimi'nin gerçekleştirildiği süreçteki çarın oğlunun lösemili olduğunu, ama Ekim devriminin bununla açıklanamayacağını ve George Washington'un İnsan Hakları Bildirgesi'ni yazarken kahve servisini kölesinin yaptığını heval Hamdi'den öğrendim. 2. emperyalist paylaşım savaşı süresince 5,5 yılda, milyonlarca insanın öldüğünü bildiğim halde bu milyonların sayısının 52 olduğunu da yine ondan öğrendim. Osmanlı sınırları içinde yaşayan tüm halkların birlikte gerçekleştirdikleri Kurtuluş Savaşı yıllarında, henüz Antep gazi olmadan önce, Fransızlara karşı verilen savaşta söylenen bir türkünün sözleriyle, yine onun satırlarında buluştum.

Şimdilerde onun gerçeğini düşündükçe ve onun yazılarını okudukça, ondan öğrendiklerimin ne kadar az olduğunu daha iyi anlıyorum. O, derin akademik bilgileri yanında halklarımızın gerçeğini, yaşamının ayrıntılarını iyi bilen bir devrimciydi. Teorisyenler kadar, teorilerin üzerinden geliştiği kişileri tanıyordu. Halklar, halkların kültürleri, yaşayış biçimleri ve onlara ait her şey heval Hamdi'nin bilgi hazinesinin içinde yer alıyordu. Bunu bir zekâ kapasitesi olarak söylemiyorum sadece, çünkü zekânın ötesinde yüce bir yürek olmak gerekir Hamdi olmak için. O, özgürlük mücadelesinde bir ırmaktı, ben sadece ondan bir damlayı duymuşsamışım meğer. Gerçeğin ve özgürlüğün arayışında uzun ve ısrarlı bir yolculuktu yaşadığı. Felsefeye ilgisi insana ilgisindendi. O, tüm ezilenlerin acısını yüreğinin derinliklerinde duyumsuyordu.

Devletlerin zorbalığından, iktidarların eziciliğinden ve her türlü adaletsizlikten muzdarip olan tüm halkların, kesimlerin, grupların tarihlerinin izini süren ve tüm bunların acılarını kendine katan, acıların azaltılması için de kendini bu halklara katan bir gerçeğin somutlaşmasıydı o. Katledilen Ermenilerin, Kürtlerin, Alevilerin tarihlerinin içinden, mazlumların yüreğinden seslenirdi bizlere. Filistin'in son model füzeler altındaki sokaklarından seslenirdi bizlere. Ordaki çocukların yüreğinden...

Filistin halkının acısını duyuyor ve çığlığını onların çığlığına katıyordu. Kürdistan halkının inkrlarla, katliamlarla, asimilasyonlarla ve kirli politikalarla yoğrulan tarihinden szlen acılar kadar Kürdistan'da onurun ykseliğini de duyumsuyordu. Ve kendisini tam ortasına yerleştirebiliyordu bu gerçeğin. Ezilenlerin acılarını kendine ait kılabiliyordu. Hz.Ali'nin "Zalimin meclisinde oturan da zalimdir" sözünü misal gösteriyordu. Heval Hamdi zalimin meclisinde oturmamanın, kararlı ve yılmaz bir rneği oluyordu.

Anadolu'nun batısındanandı, ama doğunun en doğusunda, batıdan uzak ama batının gölgesinde, batının silahlarının gölgesinde yaşamaya mecbur edilmiş olanların yüreğine dokunabilmişti O. zgrlk mücadelelerinin değerleri karşısında duyduğu saygısını kendi kişiliğindeki özveriyle yoğurarak mücadele ederdi. Bizden öncekilerin verdikleri ve bizim de vereceklerimizle, bizden sonrakilere zgr bir gelecek yaratılacaktı. O bunun derin bilincini yaşadı, yaşattı, bu ruhu her anına yedirdi ve bunun savaşını yakıcı bir Şekilde verdi. Şehitler karşısında sarsılmaz bir bağlılık ve saygı duyardı. Mahirlerle, Denizlerle, Hakilerle yaşar, onları yaşamının, ilişkilerinin, düşüncelerinin, bir bütün güncelin içinde arar, bulur ve kendi tarihini onlarla rerdi. Zamanı statik yaşamayanlardandı. Tarihle bugünün birlikteliğini, bütünlüğünü ve tamamlayıcılığını en iyi anlayan ve yaşamını bu gerçeğe göre ren bir duruğu, bakışı vardı.

Türkiye soluna ilişkin zmler ve eleştiriler kadar getirdiği belirlemeler ve önerilerdeki cesaret, gerçekçilik ve sonuç alıcılık, onu tüm Ortadoğu devrim mücadelelerine yakınlaştıran temel bir etmendir. Bunun temelinde her dozdan milliyetçiliğin o geriye çeken yapışkanlığından kurtulmuş olması, gerçek bir yurtsever olarak zgr yaşama çabasına her yurdun insanlarının bu hakkının olduğunu eklemesi vardır. Gerçek devrimiliğin Che'yi bilmek kadar Leyla Xalid'i bilmek, Aragon kadar Halil Cibran'ı okumak ve Saygon zindanları kadar Diyarbakır zindanlarındaki ğlıklara karışan sloganları duymak olduğunu önemle vurgulayışı onun kimlik algılayışını da ortaya koymaktadır.

Hatta bir Ortadoğulu olarak bunun bir Şart olduğunu

vurgulayışı beni gururlandırdığı kadar Ortadoğu'da halklar kucaklaşmasına inancımı arttıran bir durumdur. Bundandır, onun karşısında anlaşılmadığım hissine kapılmayışım. Biz Kürtler, Türkiye halkları tarafından tarih boyunca anlaşılammaktan, şimdilerde ise en iyisinden yanlışı anlaşılmaktan söz ettik. Artık gönlümüz rahat. Gönlümüzün rahat olmasına sebep heval Hamdi'nin bizi anlamadaki derinliği ve sadeliğidir. Kürdistan'da yürütölen özgürlük mücadelesinin Kürdistan halkı kadar Türkiye halklarını da özgürleştireceğini, kimse onun kadar sade ve kararlı ifade etmemiştir.

Bu, Önderliğimizin çıkışına ve yürütölen mücadelenin karakterine verdiği anlamın gerçekliğiyle bağlantılıydı. Önderliğimizin, İbrahim Kaypakkayaların, Mahirlerin, Denizlerin bir mirasçısı olduğunu, dört parça Kürdistan'dan arkadaşların Türkiyeli devrim önderlerini tanıdıklarını ve bu gerçeğin Kürdistan özgürlük mücadelesinin kalbine yerleştiğini bilmesi ve bunu özenle vurgulaması bizleri ne kadar doğru ve güzel anladığını göstermektedir. Çünkü o dışında değil, içindedir.

Hem de tam ortasında. Heval Hamdi, uygarlık sistemiyle birlikte, derin olan ya da olmayan devleti de çözümlemiş ve karşısında kendi özgürlük duruşunu ortaya koymuş bir cesaret örneğidir. Ve bunu dile getirmekten de hiçbir zaman çekinmemiş "Kapıkulu olmaktansa, Pir Sultan, Dadaloğlu, Celali olma tercihimiz çoktan ilan edilmiştir. Çabamız o iddiaya layık olabilmektir." diyerek devrimci kimliğini ortaya koymuştur. "Söz geri alınabilir ama eylem asla" demiş bir yazısında. O, sözünü geri almadı. Geri alınacak hiçbir söz söylemedi. Direnişi söyledi, özgürlüğü ve barışı söyledi. Ve özgürlük ve barış için direnişi yaşadı. Sömürgeciliğin yüzüne haykırmayı söyledi. Ve haykırdı yüzüne tüm sömürgecilerin.

Fidel Castro'nun bir mektubundan "Şerefle ölmek için insanın yanında başkalarının da bulunması gerekmez." cümlesini örnek veriyordu. Söylediği her sözün, her cümlenin, her belirlemenin onun hayatında belirleyici bir yeri ve anlamı olduğunu son anlarında da göstermiş oldu dost düşman herkese. Gerçek bir militan devrimciydi, inandıklarını söyledi O. Söylediklerini yaşama cesaretiyle yaşadı. Ve onurlu bir

direnifle ölümü karşıladığında da tek başınaydı. Değil mi ki, çok önceden söylemişti: “Şerefle ölmek için, insanın yanında başkalarının da bulunması gerekmez.” Bu anlatılanlar Onun gerçeğinin küçük bir parçasıdır.

Benim görebildiğim parçası en azından. Ve heval Hamdi'nin gerçeğini görmeye benim gözümün yetmeyeceğinin de bilinciyle bu satırları yazıyorum. Anadolu devrimi için bir cesaret ve onur yücelişi olan Hamdi arkadaşı, Orhan Yılmazkaya'yı, Türk, Laz, Çerkez, Arap, Fars tüm halklar, tüm kesimler tanımalı, bilmeli ve öğrenmelidir. Kendi tarihini öğrenir gibi hem de. Pir Sultan gibi, Şeyh Bedrettin gibi, Nazım gibi, Kızıldere gibi... Anısı yolumuzu aydınlatan bir top ışık olup düşüyor önümüze...

Orhan Yılmazkaya, kendisini kelimelerle tarif etmek zor o gerçek bir devrimciydi, yüreği halkların kardeşliği için çarpan, eşitlik ve özgürlük için savaşıyan davasında samimi romantik bir devrimciydi onu hiç bir zaman unutmayacağız ve her zaman saygıyla anacağız komutan Orhan Yılmazkaya ölümsüzdür

Yaşasın devrim ve sosyalizm

Yaşasın halkların kardeşliği

24 Nisan 2017

Kilyos mezarlığında bir devrimci

Ali Tekin

Yılmazkaya'nın varlığının uçları Gezi direnişine, Kürdistan kentlerine ve Rojava'ya dağılmıştır. Bu varlık yalnızca Yılmazkaya'nın bedeni değil, onun en muhteşem örneği olduğu ezilenlerin şiddete dayalı mücadele pratiğidir. Orhan Yılmazkaya hiçbir yerdedir. İstanbul'un canlı ve kalabalık merkezlerinden epey uzakta, Kilyos'tadır mezarı. Devlet onun görünürlüğünü engellemek için öylesine çaba harcamıştır ki, bedeninden ayrı düzenlenmek zorunda kalınan cenaze töreni, uzun sürecek bir tutuklama furçasının ilk dayanağı olmuştur. Devlet, başından beri Yılmazkaya ile ilgili her şeyi engellemeye karar vermiştir bir kere. Burjuva medyası, cenaze mezarlıklar müdürlüğünden alınırken kimsenin onu taşımaya yeltenmediğini yazıyor.

Cenaze namazı dahi kılınmadan, vatandaşlar yardım etmediği için tabutun polisler tarafından yüksek güvenlik önlemleri altında Kilyos Mezarlığı'na kadar taşındığı ifade ediliyor. Yazılanlara göre, ailesi onu sahiplenmemiş, bir tek dayısı çekinerek de olsa gömüldüğü yerin başındaki mezar tahtasına başka bir ismi, Haluk ismini yazmaya cesaret edebilmiş. Yılmazkaya, liberalizmin görünür olma halini yücelttiği ve bireye dair tüm öznel kategorilerin kutsandığı bir evrede, komünizmin görünmez tarihine eklenmiştir. O, şatafatlı gösterilerin ve sermaye düzeninin reklam sektöründen kopyalanmış kampanyaların veya festivallerin kahramanı

değildir. Ezilenler tarihinin isyan ve mücadele sayfalarında böyle kişiler yoktur. Onlara mezar taşı yapan pek çıkmamıştır, olanları da isimlidir. Onların yersiz ve yurtsuzluğu, komünizmin etik-politik tavrıdır. Yılmazkaya'nın Bostancı'daki görünmezliği, Kilyos mezarlığında devam etmektedir.

Onun silahı bedeni ile ortaklaşmıştır. İşte silah, taşı olmayan o mezardır şimdi! Orhan Yılmazkaya her yerdedir. Komünist devrimciliğin tarihi köyünün, fabrikasının, okulunun ve şehrinin en dibine kadar inen ve onunla harmanlanan yerel bir tarihtir. Bu tarih, her türden alınterinin toprağa düştükten sonra bıraktığı izin resmidir. Yılmazkaya birçok yerdedir: radyo programında, oynadığı bir kısa film setinde, yazdığı kitapta, çıktığı TV programında, örgütsel mücadelesinde, demokratik alanda ve gerilla sahasında... Şüphesiz onu farklı kılan en önemli neden, 27 Nisan 2009 tarihinde, Bostancı'da kısırıldığı bir evde sergilediği cesaret ve direnme yeteneğidir. Yılmazkaya yüzlerce polisin saldırısı ile saatlerce başa çıkabilmiş ve o güne kadar biriktirdiği devrimci teori ve eylem pratiğinin özetini ele geçirdiği polis telsizinden vakur, canlı ve berrak bir şekilde ifade etmiştir. Elbette devrimci ve iddialı sözler ilk defa Yılmazkaya tarafından söylenmemiştir. Ancak yaprakların dahi kımıldamağı sessizlik zamanlarında, sükutu bozan ilk fişek olmuştur. Birkaç dakikalık konuşmasına devrimci pratiğin ve teorinin tüm içeriğini sığdırabilmiştir: Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının mücadele pratiğini, Kürdistan devrimiyle yolaşmayı, sınıflı toplumlar tarihinin başlangıcından beri devam eden ezilenlerin bitimsiz isyan geleneğini ve ideolojik yerelleşmeyi... Yılmazkaya'nın sesini canlı, berrak ve vakur yapan şey, ezilenlerin kolektif ruhudur. Sömürü düzeninin başladığı andan bugünlere dek damla damla biriken ve gürül gürül akan isyan pratiğinin sesi! Orhan Yılmazkaya'nın kahramanca şehit olduğu direniş mevziisi, işte tam da karşımızda, gözümüzün rahatlıkla görebileceği bir yerdedir. İşte silah, o direniş mevziisidir şimdi! Yılmazkaya'nın sesi alınterinin toprağa düşerken çıkardığı sestir. Mavzerin tınısı işte odur! Yılmazkaya'nın sesi en darda olduğu zaman bile zafer çığlığını vakur bir tonla atabilmenin sesidir! Mitralyöz işte

odur!

O; Bedreddin'in, Mahir'in, İbrahim'in, Mazlum'un ve Agit'in ruhudur. Kürdistan dağlarının sesi işte odur! İnsan psikolojisinde şöyle bir yön var. Yaşananlar yani geçmiş, zihni yeniden ve yeniden şekillendiriyor. Yılmazkaya'nın hiç tükenmeyen mücadele azmi, bugünler için bir mihenk taşıdır. İnsanın geçmiş ile bugünü kıyaslayacağı, gelecek için kendini organize edeceği bir mihenk. Tüm kısır tartışmaların, teorinin, bitip tükenmez örgütsel mülkiyetçiliğin ötesinde sürdürülebilir, kesintisiz ve berrak bir devrimcilik hedefidir. Yılmazkaya'nın varlığının uçları Gezi direnişine, Kürdistan kentlerine ve Rojava'ya dağılmıştır. Bu varlık yalnızca Yılmazkaya'nın bedeni değil, onun en muhteşem örneği olduğu ezilenlerin şiddete dayalı mücadele pratiğidir. Orhan Yılmazkaya, hiçbir yerdeyken her yerde olabilmenin ismidir Bostancı'nın ve 27 Nisan'ın mirası işte odur!

Rojava’da Orhan Yılmazkaya anmasından Tarih hükmünü vermiştir, bahar gelecektir

“Uzun gecelerin ve buzdan ayazların mevsiminde

oldu: Bir sabah evimin bahçesindeki yasemen çiçek açtı, soğuk hava onun aromasını içine çekti; aynı gün erik ağacı da çiçek açtı ve kaplumbağalar uyandı. Bir hata oldu ve kısa sürdü. Ama bu hata sayesinde yasemin, erik ağacı ve kaplumbağalar bir gün kışın biteceğine inanabildiler.

Ben de.” (Eduardo Galeano-Yürüyen Kelimeler)

Galeano’nun bu kısa hikayesi Paris Komünü’nü düşündürür bizlere... Paris Komünü Marx tarafından erken başlamış bir devrim olarak değerlendirilir. Bahar henüz gelmemiştir. martın buza kesen soğuğu kapıdadır. Bir an güneş çıkar, yasemin çiçek açar. Bir yaseminden yayılan o koku, erik ağacını canlandırır, baharın ilk çiçeğe duran ağacıdır erik. Erik ağacı erken açmıştır. Ve bu yüzden fazla yaşayamaz Paris Komünü. Yüreklere büyük bir acı ve öfke, ama bilinçlerde geleceğin ışıltısını kısa bir an da olsa yakalamış olmanın netliği ile yolu açmıştır bir kere. Tarih hükmünü vermiştir: Mümkünü yok bahar gelecektir artık!

Bunları niye anlatıyoruz? Orhan Yılmazkaya da bizim buz kıranımızdır. Devrimci kopuşu gerçekleştirenimizdir! Kışın bir gün mutlaka sonlanacağını bize ölümü pahasına tekrar hatırlatan yasemin çiçeğimizdir. Bir yol açmış olarak baharı muştuladı. Bizlere düşen bu devrimci kopuşun süreklilik halkasını oluşturmak ve süreklilik içerisinde kopuşu örgüt-

leyerek bizim “kiraz zamanı”ımıza yürümektir. Çünkü kiraz zamanını hep seveceğiz!

Orhan Yılmazkaya, düzenin içerisinde kalınarak savunulamayandı. Çünkü düzen dışı olmanın yanı sıra tekelci kapitalist sistemin nasıl yokedilebileceğine dair tarihe iz düşendir. Çünkü o bir hata anıdır ve erik ağacının çiçek açmasına yol açan yasemin çiçeğidir ya da bir yazısında Guy Debord’un kapitalist sistem eleştirisini içeren tezlerinden oluşan Gösteri Toplumu adlı kitabındaki dokuzuncu tezden, “Gerçek anlamda altüst edilmiş bir dünyada doğru, bir yanlışlık anıdır.” sözünden hareketle tarif ettiği bir yanlışlık anıdır. Onun hakkında söz söyleyen, sahiplenen herkes terörist diye baskı ve tutuklamalarla faşist devlet tarafından sindirilmeye çalışılmış, adeta Orhan Yılmazkaya bir “unutma bahçesi”ne hapsedilmek istenmiştir. Devrim tek bir hamleden ibaret olmayan yengi ve yenilgilerin içerisinde geçilerek ilerleyecektir.

Orhan Yılmazkaya tasfiyeciliğin hüküm sürdüğü bir kesitte devrim mücadelesinde bir eşğin aşılmasını örgütlemiştir. O, burjuva devletin, sınır çizgilerini operasyon ve katliamlarla çizdiği -ve devrimci örgüt ve çevrelerin de bu sınır çizgisini aşmayı bırakalım, bu sınır çizgilerine yaklaşmayı bile aklından geçirmedeği- bir dönemde çizgiyi aşmış, bir kısa devre oluşturmuştur. Bir kez Bostancı’dan yükselen savaş naraları duyulmuş ve gösteri toplumunun yalan dünyasında perde bir anlık da olsa düşmüştür. Derler ya, her mevsimin bir kokusu vardır. Baharın da kokusu vardır. Yaşamın uyanışının yanı sıra, sınıfsal/toplumsal birçok kalkışmanın, isyanın, direnişin, devrimin kokusunu taşır. Bu coğrafyada artık bahar bir de Orhan kokar. 1 Mayıs’ın öngününde işçi sınıfı ve emekçi halkları direngenliğe, isyana, özgürlük mücadelesine çağırarak bir kokudur bu. Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız demişti ya Kartacalı komutan Hanibal; o, duruşuyla bir yol döşemiştir bizlere.

Herkes kendi tercihleriyle kendi tarihini yazar. İnsanlığın, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin tarihsel birikimiyle buluşarak kendi kurtuluşunu toplumsal kurtuluş mücadelesine bağlayarak ilerlemek de var bu tarihte, kapitalist sistemin bizi içine hapsedtiği gösteri toplumunun bir figüranı, üretici-

si olmak da. Birey tercihiyle gösteri toplumunun bir parçası değil dinamitleyeni olmayı seçtiğinde ve kendini buna tüm hücrelerini hedefe yönelten bir general gibi örgütlediğinde, kendi ölümünü ve ölümü ile birlikte kendi tarihini de yazar. Elbette hiçbir şey tarihsiz, sınıfsız, mekânız değildir. Tıp-ki Orhan Yılmazkaya'nın yaşamı ve ölümünde olduğu gibi. Onun örgütlediği yaşamı ve ölümü, aslında kendi sınıfının tarihinden, onun gerçeğinden kopuk değildir.

O bir öznedir, gösteri toplumunu dinamitlemeyi ve bunu kolektif bir özneyi inşa ederek gerçekleştirmeyi önüne koyan bir öznedir. O bu duruşuyla, tercihiyle emekçi sınıfların ve ezilenlerin tarihinin oluşum sürecinde bir özne olarak varoluşuyla iz bırakandır. Ve artık tarihselliğini adım adım örgütleyen ve son noktayı güzel koyarak bunu yüreklere ve beyinlere nakşeden Orhan, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların, devrimci genç kuşakların her özgürlüğe, devrime doğru attıkları adımın bir parçasıdır.

“Ölü mü denir şimdi onlara” demiş şair, 71 devrimci kopuşunun örgütleyicilerinden Denizlerin ardından yazdığı şiirde. Evet, ölü mü denir şimdi ona. O, açtığı yolda yürüyenlerle, yüreği devrimle atan ama henüz bunu bilinçli bir varoluş haline getirmeyen/getiremeyen herkeste önce statükolarını bozduğu için rahatsız edici bulunan ama eninde sonunda karşılık bulan sesiyle, artık sonsuzluğu kucaklayandır. Bir devrimcinin, hele de son noktasını böylesine güzel koymuş bir devrimcinin ardından konuşmak çok zordur. Gidenin adından yazılan her yazı, yapılan her konuşma ölümsüzleşenin rengini vermeli, işçi sınıfı ve ezilenlere onun özgünlüğünü taşımalıdır. Bir de bazı devrimciler vardır ki, yaptıklarıyla hiçbir söze yer bırakmaz. İnsan şunu düşünür; sadece o konuşsun yeter. İşte Orhan, böyle bir devrimci, böyle bir komutandır. Bu yüzden onu anlatmak daha da zordur. Yaşamıyla, son noktasıyla iz bırakan bir devrimci için tüm sözler kifayetsiz kalır çünkü. Açmış olduğu yoldan ilerleyerek eylem konuşmalıdır onun ardından. Devrimci mücadeleyi artık bir yanlışlık anı olmaktan çıkartacak olan mücadele perspektifimiz doğrultusunda yapacaklarımız konuşmalıdır Orhan için.

“Yeni dnyaların tm dnyada ayak seslerinin duyulmaya başlandığı bugnler de “doğru” sadece Krdistan da, Orta-doğu’da değil, ezilenlerin tm meydanlarında bir yanlışlık anı olmaktan çıkartılacaktır. Tersine çevrilmiş dnyaya, tersine çevrilecektir. Felsefe baş aşağı durmaktan kurtulacak, siyaset halklaşacak, gerçeğin sesi bnyk bir orkestra misali dnyaya yayılacak, kadın on bin yıllık kklelik zincirini kıracak, halklar kimliklerini saklamak zorunda kalmayacak, emekçiler dnyayı yeniden kuracaktır.” O, bunları uğruna yaşamını ve lmlmünü orgtleyerek yazdı. Bu yazdıkları ve son anlarında silah ve bomba seslerine inat dingin ve kararlı bir şekilde; haklı olmanın, yalnızca bir yanlışlık anı olarak kalmayacak olmasına olan inancıyla, dđřmanı yargılayan son konuşması bizim savaş manifestomuzdur.

Orhan Yılmazkaya’nın ağmış olduğu bu yanlışlık anı’nı esas almıştır. Onun bu tarihsel adımıını salt gsteri toplumundaki bir anlık kırılma, yani salt bir yanlışlık anı olmaktan çıkartıp sınıfsal/toplumsal mcadeleyi bnyterek “hakikatimiz”i inşa etmeyi, onune grev olarak koymuştur. Metaların tm toplumsal ilişkileri belirlediği ve toplumun metalaştığı bu gsteri toplumunda yanlışlık anlarını çoğaltıp dnyayı gerçek eksenleri üzerine oturttarak sınıf çatışmasını derinleştirecek ve kyreyi bulunduğumuz coğrafyadan sarsacağız!

Orhan, bilir kendi eyleminin, duruş anının gsteri toplumunda, şimdilik sadece bir yanlışlık anını oluşturduğunu. Ama değil mi ki, yol ağmaktan bahsetmişti; Tkyrie Devrimci Hareketi’ne, işçi sınıfı ve emekçi halklarına bu gsteri toplumunun nasıl dinamitleyebileceklerini esenleyici bir rnekle, mttevazi bir adımıla gstermesi gerekiyordu. Tkyrie’de hep var olan devrimci mcadele dinamiklerine bu yanlışlık anını; Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin devrimci kopuşuna bir gnderme yaparak hatırlatma zamanı gelmişti. O, bunu yaptı. Yaşamı pahasına... şimdi doğrunun bir yanlışlık anından çıkartılmasının zamanı... Tm enerjimizle, tm hcrelerimizle buna odaklandık. Bu yanlışlık anına anlam verip tarihsel onemini gormekle lanetlendik bir kere, artık -sonu ne olursa olsun!- bu yanlışlık anının açtığı yoldan ilerlemektir yazgımız. Biz lmlmszleşenlerimize, işçi sınıfı ve emekçi

halklarımıza söz veriyoruz: Daima, metalar dünyasının her yere, tüm ilişkilere nüfuz ettiği bu gösteri toplumunu temellerinden yıkacak olan devrim için, insanın tüm ihtiyaçları ve yetileriyle kendisini geliştirip zenginleştireceği, sınırsızlığın, sonsuzluğun ve özgürlüğün hüküm sürdüğü sınıfsız toplum için mücadelemizi yükseltecek ve doğruyu bir yanlışlık anı olmaktan çıkarmayı hedefleyeceğiz!

Rojava
26 Nisan 2017

Orhan Yılmazkaya
Kendi yazılarında Küçük bir derleme...

Ahmet Kaya'yı Sevmezdim

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Affınıza sığınarak kısa ama kişisel bir tarih öyküsü anlatacağım. Öyküm önemli olduğu için değil, başkalarının benzer öyküleriyle çekiştiğini hissettiğim, bu ülkenin tarihinin “bir yerinde” olduğumuzu anladığım için...

12 Eylül'ün, başka renk tanımadığımız için bizlere çok da gri gelmeyen yıllarında liseden üniversiteye geçmeye çalışırken, Ahmet Kaya'yı değil Zülfü Livaneli'yi severdim. Bir batı Anadolu kasabasında büyüdüğüm için, Türkiye'yi tek milletten, doğal olarak tek dilden, tek dinden ve tek mezhepten ibaret sanıyordum. Anlatılsa anlamayacağımdan değil, anlatılmadığından zahir...

Benim Kürt diye “birileri” olduğunu ve çok büyük bölümü solcu olduğu için onlardan da arkadaş edinebildiğimi fark ettiğim 1985 yılında Ahmet Kaya da ilk albümünü yayınlamıştı. Lisede artık kendimi solcu sayıyordum ve bir grup arkadaşımınla birlikte Nazım'ı okumak, Zülfü Livaneli'yi dinlemek için “risk alıyorduk.” Ahmet Kaya'yı o zamana kadar sadece bir kez, arkadaşımın aldığı bir kasetiyle dinlemiştim; ama beni cezbetmemişti.

“Zülfü” kentliydi, zaman zaman Türkçeyi zorlayan “gırtlak yorumları” olmadığı için daha “düzgün” söylüyordu. Bildiğim tek solcu sair Nazım'la beraber Aragon'dan, Lorca'dan birçok şarkıyı zihnimize nakşederken, 33 Kurşun'dan, Munzur'dan, Adiloş Bebe'den, mahalledeki Süryani'den, Diyarbakırlı Bahtiyar'dan bahsetmiyordu. Onun için bana daha

sıcak geliyordu. Diğerlerini bilmiyordum. Özgürlük diye haykırıyordu ama, Metris'in önünü es geçiyordu. Zaten sonra Gülhane'de bir gece, on binlerce kişiye 1 Mayıs marşının sözlerini unuttuğunu utanmazca söyleme cesaretini gösterdiği anda, Zülfü'nün imgesi bos bir çuvala dönüştü. Cesaret diyorum; çünkü bu cesaret onu Sabah'ta bir köse, TBMM'de bir sandalye sahibi yaptı.

Yılgınlığın öyküsü kendi kanalından akarken, "Türkçeyi zorlayan o gırtlak yorumlarının" nereden geldiğini ben yıllar sonra "Kamber Ateş nasılsın?" adlı öyküyü okuyunca anladım. Hani Türkçe bilmediği için cezaevindeki oğluyla saatlerce sadece "Kamber Ateş nasılsın?" cümlesiyle anlasan Kürt ananın öyküsü. Hani tüm sorularını tek cümleyle soran, tüm cevaplarını sessizlikle alan o ananın öyküsü. Siperden sipere sadece Zagreb'de ateş tokuşturulmadığını anladığımda, artık Mustafa Muğlalı'yı, Nevala Kasaba'yı, Şeyh Sait'i biliyordum. Belki taşları barbarlarca kırılmış bir mozaikti yurdum; ama kesinlikle mermer değildi.

Üniversiteye girer girmez sosyalist oldum. İstanbul'da geçirdiğim bir-iki yıl içinde ülkemin tüm gerçeklerini artık biliyorum sanıyordum. Ahmet Kaya haykırmaya devam ediyordu: "Bu yoldan dönenler oldu / mum gibi sönenler oldu." Ama ben dinlememekte ısrar ediyordum. Bu kez de yeterince sosyalist gelmiyordu bana Ahmet Kaya. Hem zaman zaman arabeske kaçıyor, hem "helada tabanca unutan devrimciyi" anlattığı için saçmaladığını düşünüyordum, hem de kırlardan dağlardan fazlaca bahsediyordu. Ahmet Kaya "eli böğründe analardan, mahpuslardan ve acılardan" bahsediyor, bunları anlattığı için eleştirenlere sık sık "cevap veriyordu". Bir yandan "barın ortasında dikilen dev aynasındaki entelektüelle" dalga geçerken, öte yandan da "şarkılarım dağlara" diyordu. Ama her ne anlatırsa anlatsın, kişisel öyküsüyle ülkesinin öyküsünün beraber anlatılmasına, kendisinin de burada hem kahraman hem anlatıcı olmasına engel olamıyordu. "Nedir bu başımdaki felaket / Kırk yıldır sefalette bu Ahmet / Kefenimi alin dikin bir zahmet / Gömün beni, gömün beni bir başıma." Mercedes'i vardı tabii ama, arkadaşlarım bir sendika gecesinde tamamı solcu bir salonun

yarısı tarafından alkışlanıp diğer yarısı tarafından yuhalandığında nasıl suçluluk psikolojisiyle herhangi bir masanın kıyısına oturup başını öne eğdiğini anlattığında o araba için ağır bir bedel ödemiş oluyordu.

Yıllar içinde benim gibi düşünenler istesek de istemesek de herkesin dilinde artık birkaç Ahmet Kaya şarkısı vardı. Hatta benim bile. Ama sonra dilimdeki şarkıların tesadüf olmadığını gördüm. Sarıkamış'taki 9. Piyade Tümeni'nin Karargâh Bölüğü'nde Diyarbakırlı koğuşçular benimle beraber yüzlerce askeri Ahmet Kaya'nın yeni kasetindeki şarkılarla uyandırdıkları sabah, Erzurumluların da, Hataylıların da, Yozgatlıların da, Denizlililer'in de bu şarkılara aşına olduklarını anladım. Ahmet Kaya bu toprakların sanatçısıydı. Sonra eski bir arkadaşım, kuzeniyle beraber sadece ve sadece Ahmet Kaya'yı dinleyerek devrimci olmaya karar verdiklerini anlattı. Aylarca dinlemişler, hayran olmuşlar, ölmüşler – bitmişler ve sonunda demişler ki, "Ahmet Kaya devrimciymiş, o zaman biz de öyle olacağız!" Gidip örgüt aramaya başlamışlar. Her satiri gerçek bir hikâye... Başka gerçeklere de tanık oldum. Ahmet Kaya'nın tüm şarkılarını ezbere bilen, hakkında olumsuz bir şey konuşulmasına izin vermeyen, patronuna kızdığı zaman "yere vurma hatırım / sana kahpe meydan kalır" diye mesaj atan kadro MHP'liyle tanıştım mesela.

Tüm bunlara rağmen bir sosyalist için oldukça geç kalmış bir zamanda uyandım. O uğursuz gecede, kafasına çatal bıçak yağarken, Ahmet Kaya'nın hangi değerleri temsil ettiğini bir kez daha anladım. Önüne sadece garsonlar siper olmuşlardı. Hangi milletten olduklarını düşünmedim bile. Ama sahneye çıkıp 10. Yıl Marşı söyleyenlerin bazılarının Diyarbakırlı olduklarını da unutmadım.

O geceden sonra ağıma gitti Ahmet Kaya'nın yaşadığı linç. Daha fazla kulak vermeye başladım söylediklerine. "Dağlarımda zulüm var lo/ Düşemem yar peşine" diyenlerin kaybetmediklerini bir kez daha Ahmet Kaya'nın şarkıları üzerinden anladım. Geçtiğimiz ay İkitelli'den geçerken, Ahmet Kaya tişörtü giyen bir genci seyrettim minibüsün camından. Ahmet Kaya göğsünden sesleniyordu: "Bir kenar

mahalleliyim / Mecburen parasızdır ceplerim / Fabrikada satılık sendika / Ağzımı açsam sokaktayım.”

Çok az şarkıcının şarkıları bu kadar kısa sürede “klasik” olmuştu ve hiç kimse bu kadar kısa sürede “efsane” olmamıştı. Onun şarkılarına, kliplerine yönetenlerin ambargosu sürüyor. Ama zaten “Top 10 listesinden” efsane çıktığı nerede görülmüş?

Ahmet Kaya imgesi, Yılmaz Güney’in, Deniz Gezmiş’in, Che’nin, Nazım’ın yanındadır bundan böyle. “Saza niye gelmedin” artık anonim bir türkü değildir. Diyarbakırlı Bahtiyar sürgün gittiği cezaevinde coplanarak öldürülmüştür. Turuncu gemiye binip giden yoldaşlar mutlaka olmuştur ve dağlara doğru kadınlar gittiye, belki sadece Ahmet Kaya’yı dinledikleri içindir.

Ne acı biz Türklere ki bir halkın dilini esir tutup, Kürtçe ninnileri Ali okullarında unutturmaya çalışmışız; ne mutlu biz Türklere ki Yılmaz Güney’i, Ahmet Kaya’yı, Ahmet Arif’i belki de sırf bu yüzden kendi dilimizde anlayabiliyoruz. Yaşam denen muamma, kavga denen gerçek. Kim neyi kazandı, kim neyi kaybetti? Hem gerçek hem züğürt tesellisi... Bir de Kamber Ateş’in anasına sormalı...

Benim bu konudaki kişisel tarihim kısaca böyle. Ahmet Kaya’ya gönül borcumu artık ödeyemem, geç kaldım. Ben Diyarbakırlı Bahtiyar’ın derdindeyim, yaralıyım. Yerdeki sazını kaldırmalıyım...

Dr. Mahir Yoldaş: Tıbbiyelinin Akıllısı

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Devrimcileşme çabamızın bir yerinde, bir dağ başında tanışmıştık Dr. Mahir yoldaşla. Şimdi şehit olmuş, yedi yoldaşıyla savaşıyor düşmüş.

Bize Kürtlüğünü sonradan nasıl keşfettiğini, ilk başlarda devrimcilere nasıl güven duymadığını, PKK hareketinin kendisinde yarattığı değişimleri samimiyetle anlatmıştı. Orta Anadolu'dan İstanbul'a Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne, oradan Şırnak'a doktorluğa giderken devrimcileşip dağa çıkmasının öyküsüydü Dr. Mahir'inki. Hem öyküsünün ilginçliği hem de onu anlatışındaki duruluk ilgimizi çekmişti.

Doktorluk sınıf atlama mesleğidir. Alt sınıflardan gelen çok sayıda parlak genç, zekâlarının verdiği olanakla çok para kazanabilir doktor olunca. Ama doktorluk gibi nitelikli eğitim gerektiren bir meslekten yetişen insanların dünyayı anlama ve değiştirme bilinçleri de için de imkânları varken, çoğu para kazanmayı, çok para kazanmayı hayal eder. Yoksullar artık para kazanmanın “aleti, sayısı, vesilesi”, Hipokrat antik Yunan'dan bir masal kahramanı oluverir.

Ama bu mekanizmayı anlayan doktorlar da yetişmiştir dünyanın her yerindeki mücadelelerde. “Tıbbiyeli'nin aptalı hekim, akıllısı ihtilalcı olur” sözü hatırlanabilir. Che'nin bir doktor olarak yaptığı motorsiklet yolculuğunun halkını tanıma ve devrimcileşmede nasıl bir rolü olduğu bilinir.

İnsanı anlama ve anlatma çabasındaki entelektüel boyutu-

nu devrimcileşmeyle, gerillacılıkla birleştirme çabasıındaydı Dr. Mahir yoldaş. Bu yüzden akıllılık edip ihtilalci olmuştu. Hem ilk yardım çantasını kaldırdı yaşamı boyunca, hem de mermi sandığını. Onunla kanı nasıl durdurabileceğimizi de konuştuk, insanoğlunun özgürlük ararışını da... Eğitim sırasında tereddüde düştüğümüzde yaptığı şakaları hiç unutmayacağız; “birinci savaşı” konusunda verdiği dersi de... Giderken okuduğumuz Zındıklar ve Mülhidler adlı kitabı da yanında götürmüştü. En büyük “zındık” Şeyh Bedreddin’i tartışmıştık.

Düzene, sömürgeciliğe, kapitalizme, emperyalizme, “zındık” olmadan nasıl yaşayabiliriz? Dr. Mahir yoldaş nasıl yaşardı?

O, “İriş Dede Sultanım iriş” dedi, başka bir şey demedi. Türk devleti için hayli uzun zamandır bir “zındık”, bizim için kardeşliği paylaştığımız bir yoldaşımız... Geç bulduğumuz, erken kaybettiğimiz yoldaşımız...

Bir yanlışlık anı...

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Fransız felsefeci Guy Debord, modern dünyayı eleştirdiği Gösteri Toplumu adlı eserinde, “Gerçek anlamda altüst edilmiş bir dünyada doğru, bir yanlışlık bir anıdır.” diyor. Kitap 1967 de yazılmıştı; kapitalizmin geniş yığınları yönetmede kullandığı “zor” ve “gönüllülük” yöntemleri hakkında keskin ve günümüzde de birçoğu geçerliliğini koruyan gözlemleri dile getiriyordu ama bir bütün olarak karamsardı.

1967’den beri dünya gerçek anlamda daha fazla altüst edildi. Sosyalist sistem çözüldü, “tarihin sonu” ilan edildi, internet icat edildi, AB kuruldu. Batınının değerleri ile ve o değerleri yaratıp yaşatan araçlarla bakarsanız, doğruya bir yanlışlık anı kadar bile yer kalmadı. CNN international hiç yanlış haber vermedi, Hz. Ali’nin “Zalimin meclisinde oturan da zalimdir.” sözünü hatırlatırcasına, zalimin gözlüğü ile bakıp doğruyu görmenin imkânı kalmadı. Murathan Mungan’ın güzel bir şarkı da olan şiirinin metaforu ile konuşursak, çemberin içi ile dışını ayıran çizgi kalınlaştı, çelikleşti. İçindekilerin tasası azaldı, dışındakiler “Zülmün artsın” diye haykırır oldu. Doğal olarak hala, ABD’de 5, Asya’da 50, Afrika’da 500 kişi ölünce ajans haberi oluyor. Gösteri toplumunun niteliğini ifşa eden açıklamalarda gösteri toplumunun parçası oluverdiler. Liberalizm hiçbir zaman batının vicdanı olamamıştı; hala da öyle. Vicdanın gereksizliği cruise füzeleleri tarafından keşfedildi. Radikal solcu gazete sayılır, ABD eşitlik ve özgürlük ararışının mantığı, güncel ve mümkün

yegâne biçimi kabul edilir, postmodernizm galip ilan edilir oldu. “Büyük anlatılar” bitmişti, her şey çok güzel olacaktı, “Kürt halkı vardı ama yanlış işler yapmaktaydı.”

Böyle bir dünyada doğruyu anlamak için, bir yanlışlık anı olarak ortaya yine de çıkabileceği durumlardan fazlasına ihtiyaç vardır. Bir yanlışlık anı olarak, Şemdinli’deki JİTEM otomobilinin bagajını kaydeden cep telefonu görüntüleri, “Gerçek gerçeğin” anlatımı olarak eksikli kalırdı. 28 Şubat darbesi ile birlikte örgütlenen ışık söndürme eylemleri gibi, Granpeace’ın çizgisi gibi... Silopi’deki DEHAP yöneticileri bu eylemlerden sonra kaçırılıp katledildi, Uğur Kaymaz da. 28 Şubat’ta bu eylemleri ordu ve büyük sermaye maniple etmişti. Silopi ve Kızıltepe infazlarını da ordu icra etti, sermaye basını görmedi...Peki o zaman, doğruyu “Bir yanlışlık anı” olmadan nasıl algılayacak insanoğlu-kızı? Ya da şöyle soralım, doğrunun yeni doğrular yaratabilen yöntem olmasına “Gösteri toplumu” ne diyecek?..

Gösteriyi sona erdiren gonga vurmadan, gösterinin perdesini indirmeden doğruyu bulamayacağız. Bulsak da 5N 1K programında sansürlü birkaç dakikadır ömrü. Musa Anter anılarında Dersim isyanından hemen sonra Hukuk Fakültesinde okurken adli tıp dersinde karşılaştığı bir olayı naklediyor: Merminin insan vücuduna etkisi konusu işlenirken bir genç, konu hocadan daha canlı anlatıyor. Hoca, bu kadar doğru ayrıntıyı nasıl bildiğini sorduğunda, “Ben Dersim isyanına yedek subay olarak katıldım, orada çok Kürt öldürdük” diyor. Doğru kendisini “Bir yanlışlık anı” olarak ifade ediyor. Ama “Sömürgeciliğin doğrusu” ortadan kaldırılmadan, bu anın ne kadar hükmü var ki?

Egemen gösterinin dili değişmeli bizim için her şeyden önce. “Piyasa”, “uluslararası toplum”, “kamuoyu”, “vatandaşlık bağı” ... benzeri kavramlar sorgulandıktan sonra, “infaz” edilmeli. Piyasada tezlerimizi destekleyen krizler olsa da uluslararası toplum “genel insanlık çıkarı” için bir küçük karar olmuş olsa da kamuoyu bizden bazı seslere “salatanın sirkesi” yer verse de cebimizde bir TC kimliği olsa da bu kavramların dili reddedilmeli mesela. Hatta bir önceki cümleme bile itiraz edilmeli! ... Neden Kürt halkı sorun olsun ki?

Sömürgeci zihniyet kaya gibi yerli yerindeyken, coğrafyamız mozaik değil mermerken....

Filistin'de İsrail askerleri "işgalci" olarak tarif etmeyen emperyalist haber ajanlarının ifadeleri bizi rahatsız etmeli. "Kürt yoktur ve sorun yaratmaktadır" biçimindeki eski devlet dilinin, "Kürt vardır ama sorun yaratmaktadır" şekline dönüşmesinin, sadece devlet ricalinin değil, genel geçer Türk basının, "Sivil toplumun", Türk Akademik sisteminin de fikri olduğu unutulmamalıdır. Pratik kabullerle zihniyet, zihniyet dönüşümü, zihniyet dönüşümü ile onu sağlayacak olan maddi durum değişiklikleri arasındaki neden-sonuç ilişkileri iyi düşünülmeli. Marks'ın çok sık tekrar edilen ama tekrar edildikçe gönümüzü daha fazla açıklayan sözü ile söylersek, "Öz ve biçim aynı olsaydı, tüm bir bilim gereksiz olurdu" sanıyorum şöyle devam etmemizde mümkündür: "Siyaset de..." Şüphesiz siyaset bir "gerçekleri açıklama kampanyasına" indirgenemez. Ama gerçekleri açıklamadan da devrimci siyaset de yapılamaz. Gerçeğin kendisi de devrimcidir ve kimse devrimciliğin saf zaferden oluştuğunu söylememiştir. Gerçeği açıklamak için, onun kendi dilini, araçlarını üretmek durumundayız.

Peki o zaman, gerçekten altüst edilmiş bir dünyada Kürt Ulusal Kurtuluş hareketinin "yanlışlık anı" hangisidir? "Yanlışlık anı", gerilladır. O kadar "yanlışlık anı"dır ki, Türk devleti 15 Ağustos Atılımı'ndan sonraki birkaç yıl gerillaya eşkıya kelimesinin Osmanlı'daki kullanımı ile "Şaki" demeyi tercih etmiştir. Gerilla ona göre, "artık yeter" deme cesaretini göstermiş bir köylüdür. Koçero'dur, Çakırcalı Memed Efedir. Bir jandarma pususunda vurulur, bir kasaba meydanında asılır, belki de önce "düze indirilip halledilir" Aradan geçen 22 yıl, gerillanın şaki olmadığını gösterirken, doğru "bir yanlışlık anı" olmaktan çıkmış, şaki kelimesi Osmanlıca-Türkçe sözlükteki sessiz yerine dönmüş, kar üzerinde "kart-kurt" diye ses çıkaranlar silahlarını bırakma ihtiyacı olmadan düze inmişlerdir. Artık meclis kapısında, büyük kentlerin meydanlarında, Türk siyasetinin caddesinde, edebiyatın, müziğin ruhi alemlerinde dolaşıp, "ka niştiman ka azadi" diye soruyorlar. Nesimi'nin türküsünde ki gibi "hoş olayım, olmayay-

yım / o yar benim kime ne?” diyorlar. Böyle bir Türkiye de Kürt halkı için doğrunun bir yanlışlık anı olmasının hiçbir önemi kalmadı. Artık Kürdistan gerçekliği var. Doğru olan odur. Kürt halkı, gelecek günler için “gökten ayet inmedi bize / onu biz kendimiz vaadettik kendimize” diyen şairin insan tasvirini haklı çıkardı. Kürt halkı için mücadelesi doğrudur ve bu doğru “bir ana” sığmıyacak kadar büyütülmüştür. Ne tecridin karanlık koridorlarında, ne Mehmet Ağar’ın tilki hesaplarında, ne de AB ile ABD’nin diplomasi masalarında harcanabilir. Artık, “körler onları görmese de yıldızlar vardır.”

Yeni dünyaların tüm dünyada ayak seslerinin duyulmaya başlandığı bugünler de, “doğru” sadece Kürdistan da, Ortadoğu’da değil, ezilenlerin tüm meydanlarında bir yanlışlık anı olmaktan çıkartılacaktır. Tersine çevrilmiş dünya, tersine çevrilecektir. Felsefe baş aşağı durmaktan kurtulacak, siyaset halklaşacak, gerçeğin sesi büyük bir orkestra misali dünyaya yayılacak, kadın on bin yıllık kölelik zincirini kıracak, halklar kimliklerini saklamak zorunda kalmayacak, emekçiler dünyayı yeniden kuracaktır.

PKK gerillası, bu yeni dünyada Kürt halk gerçekliğinin mücadele ruhudur, özüdür, cevheridir, mayasıdır, özetidir. Artık bir yanlışlık anı değil...

Hrant Dink'le Spinoza Arasında Ne Alaka Var?

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Geçtiğimiz günlerdeki bir eğitim tartışması sırasında Spinoza'nın bir önermesi gruptaki arkadaşların hararetli ilgisi-ne neden oldu: "A, B hakkında konuştuğunda, aslında B'den çok A'yı anlarız."

Tartışma kesinlikle bir mantık ya da felsefe tartışması olarak başlamamıştı; öyle de bitmedi. Konu hızla felsefenin alanına daldı, alacağını aldı ve aynı hızla orayı terk etti. Bu tarifi kendisi, mücadelenin güçlü köklerinin olduğu ve keskin şekillerde ortaya çıktığı bizim gibi ülkelerde, felsefinin ne kadar politik olduğunu da gösteriyor. Sadece felsefenin değil, toplumun da...

Bizim eğitim konumuz başkaydı. Ama yine de Hrant Dink cinayetine Türk siyasetinin egemen aktörlerinin nasıl baktığına ilişkin bir saptama, bize Hrant Dink olayından başka konularda da kanaat edinme imkanı sunacaktır. Böylece, A'nın anlattığı B'den, A'nın ne olduğunu da çıkarabiliriz. Hem biraz felsefe de yapmış oluruz. Yoksa siyaset mi demeliydik?..

Hrant Dink'in katlinin ardından, yüzlerce politik aktör binlerce söz söyledi; açıklama yaptı. Binlerce sayfa değerlendirme, binlerce saat televizyon tartışması gerçekleşti. Dikkat çekici husus şuydu: Cinayeti ısrarla büyüten, liberal sermaye kesimleriyle devletin asli kurumları arasındaki gerilimin konusunu yapan büyük medyada kimse, kont-gerilladan bahset-

medi: “Derin devlet” tartışması bu kelimeden özenle kaçınılarak yapıldı. Hrant Dink’in katilinden dehşete düşen liberal solcular ve sol görünümündeki liberaller, faşizm kelimesini ağızlarına almadan, faşizmin yarattığı sonucu eleştirmeye kalktılar. Tanzimat Fermanı’ndan, “artık gavura gavur denmeyeceğini” anlayan Osmanlı sokağından bir hayli sonra, liberal Türk aydını faşiste faşist demeden Hrant Dink cinayetini tartışmaya çalıştı. Türkiye Cumhuriyeti sokağı hala “gavura” gavur demektedir çünkü...

Hrant Dink cinayeti, “kont-gerilla”, “faşizm”, “Özel Harp Dairesi”, “Gladio” kelimeleri telaffuz edilmeden tartışılmaz. Tartışılrsa dahi anlaşılabilir. Onun için anlaşılabilir. Anladığını sanan, samimi olarak anlamaya çalışanlar bile kavrayamadı. Hrant Dink cinayeti, “derin devletin” eylemi olarak AKP politikalarına darbe vurduğu, Türkiye’yi Avrupa’ya rezil ettiği için mi kötü olmuştu; yoksa faşizmin yeni (belki de eski demeliydik) açılımlarına işaret etmesi, kontr-gerillanın varlığının ortalarda dolaşan bir hayaletten daha fazla “gerçek” olduğunu göstermesi bakımından mı kötü olmuştu? Vurulup yerde yatan bir Ermeni olduğu halde, herkesin “bu kurşun Türkiye’ye, Türk insanına sıkılmıştır” lakırdısını tekrarlayıp durması aynı nedenle kimseyi rahatsız etmedi. Cinayeti kınarken bunu söyleyenlerin cinayetten ciddi olarak rahatsız olamayacakları gerçeği böylece güme gitti.

Faşizmin ne olduğunu anlamadan ve anlatmadan, Ermeni soykırımını tartışmadan, “Türk toplumu yüzlerce yıl tüm azınlıklarla barış-kardeşlik içinde yaşamıştır” yalanını teşhir etmeden, Dersim’i, Ağrı’yı, Koçgiri’yi, Maraş’ı, Çorum’u, 16 Mart İstanbul Üniversitesi Katliamı’nı, Sivas’ı, Şemdinli’yi ve artık burada sayamadığımız binlerce tarihi vakayı anlamadan Hrant Dink cinayeti çözümlenemez. Hrant Dink, Ermeni olduğu için, aydın olduğu için, gazeteci olduğu için öldürülmedi. Türk devletinin bugünkü varlığının temeli olan tarih-siyaset eksenine, Ermeni sorunu tartışmasında uymayacağını, bu konuda ısrarlı olduğunu kanıtlaştığı için öldürüldü. Dersim isyanında Kürt halkının üzerine bomba yağdıran “dünyanın ilk kadın savaş pilotu”, Mustafa Kemal’in evlatlığı Sabiha Gökçe’nin soykırımında ailesi öldürülmüş bir

Ermeni çocuğu olduğunu kanıtladığı için öldürüldü. Burada Mustafa Kemal'in yüce gönüllüğü değil, Ermeni ve Kürt katliamları ortaya saçılıyordu. Diğer tüm konularda İttihat ve Terakki yönetimini mahkûm eden, hain ilan eden Kemalizm, konu 1915'teki soykırıma gelince aynı ekibi sonuna kadar sahipleniyor. Milliyetçiliğin doğası bu. Başka milliyetçiliklerle kavga etmeden kendini var edemiyor. Milliyetçilik, Talat, Cemal ve Enver Paşa'lardan daha önemli addediliyor.

A, B'yi anlattığında, B'den çok A'yı anlıyoruz yani...

Cinayete "politik değil, adli olay" diyen İstanbul Emniyet Müdürü Cerrah'ın sözünün dil sürçmesi olduğunu sanarak, Oğun Samast posteri hazırlayan Jandarma'nın hatıra fotoğrafı çektirirken kadraj hatası yaptığını düşünerek, Trabzon Emniyet Müdürü Reşat Altay'ın kişisel tarihini hatırlamadan, 90'lı yıllarda Gladio skandalı nedeniyle Avrupadaki neredeyse tüm NATO üyesi ülkelerde yargılamalar olduğu halde, Türkiye'de eski hamamda eski tasın kullanılmakta olduğunu bilmeden bu cinayet anlaşılmaz. Olay dönüp dolaşıp Trabzon'daki "zavallı" birkaç faşistin üzerine mi kalacak yani? Ayıp değil mi bu çocuklara?

A ve B meselesinde bir de eski ama nükseden "derin devlet" tartışması var tabii... Aslında tartışmayı birkaç yıl önce Süleyman Demirel, "Derin devlet, devletin kendisidir" diyerek bitirmişti. şimdiki politikacılar "üstadın" yanında hafif kalıyor haliyle! Ama derin devlet "durumdan vazife çıkarmaya", "demokrasiye balans ayarı yapmaya" devam ettiği için, tartışma da kapanmıyor. Hrant Dink cinayetinden sonra Mehmet Ağar, "Derin devlet, bir daha toprak kaybetmeme iradesidir" diyerek, "ovada siyaset" sorunuyla yaptığı açının büyük olmadığını derin devlete beyan etti. Tayyip Erdoğan, "Derin devlet vardır; hep var olmuştur. Osmanlıda da var olmuştur. Kolaysa siz ortaya çıkartın" diyerek meseleye tasavvufi bir yorum getirdi: "Bir ben vardır bende, benden içeri". Yani hem vardır hem olmamalıdır; hem iyidir, hem kötüdür; hem mücadele edilmelidir, hem mücadele edilemez. Sözleri siyasi konumuna uygundur. Deniz Baykal, "Derin devlet yok, sahipsiz devlet var" diyerek, halk değil, devlet-Genelkurmay partisi olduğunu bir kez daha teyit etti.

Erkan Mumcu, “Derin devlet yok, sığ siyaset var” diyerek, gelmekte olan seçimler için hem derin, hem de görünür devlete güvence verdi. Derin devletin kontr-gerilla, faşizm, Özel Harp Dairesi olduğunu sadece Kürt Özgürlük Hareketi ve Türkiye devrimciler söyledi.

Derin devletten bahsederken, böylelikle kimin devletten, kimin devrimden bahsettiğini anladık...

Bir de “Hepimiz Ermeni’yiz” sloganı var tabii. Mazlumla özdeşlik kurmak, katile meydan okumak için söylenmiş bu söz, faşizmi rahatsız etti. Bu sloganın arkasında yürüyenlerin Ermeni’ye dönüşmeyeceğini, böylelikle Türk sayısının eksilmeyeceğinin bildikleri halde rahatsız oldular. BBP, “Hepimiz Türk’üz, hepimiz Mehmediz” toplantıları düzenledi. Bu tepki, algıladıkları sorunun, bazılarının Ermeni olarak doğmuş olması olmadığını gösterdi. Kürt Memo’yu Mehmetçik yapma iradesinin, Türk faşizmi açısından Hrant’ı da Mehmetçik yapma şeklinde güncel olarak devam ettiği görüldü. Esat Oktay Yıldırım’ın en karanlık günlerinde Diyarbakır Cezaevi’nde sadece Kürt tutsaklara değil, hasbelkader içeriye düşmüş Arap, Fars, İngiliz tutuklulara da Türk olduklarını söyletmeye çalıştığını unutmamak. Esat Oktay Yıldırım ARGK militanları tarafından cezalandırıldıktan sonra, Genelkurmay’ın “O, yasa ve yönetmeliklerin gereklerini yerine getirdi” açıklamasını da... Bu, faşizmin ve devletin çizgisidir. Ama arsız, ama utangaç... Halkların katili milliyetçilik ideolojisinin çizgisidir. Batı uygarlığı karşısında aşağılık kompleksle başını eğen ve bu durumdayken herkesi Türk sayar. Onun için Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, hala büyük bir rahatlıkla “Türkiye Cumhuriyeti’ne vatandaşlık bağıyla bağlı herkes Türk’tür” diyebilmektedir. BBP ve MHP’den bir farkı var mı?

Bu çizgi yenilenecektir, bu çizgi kaybedecektir. Sorunumuz, halklarımıza daha fazla kaybettirmeden bunu başara-bilmemizdir.

Şüphesiz Spinoza gibi materyalizme katkılarda bulunmuş bir felsefeci bile, soyutlamasının buralara uzanabileceğinin tahmin edemezdi. Peki, faşizm ve “derin devlet” halkların birbirine girmesinin nasıl sonuçları olabileceğini biliyor mu?

Bilip bilmediklerini bilmiyoruz; onlar biliyor...

Sosyalist Mücadele ve Demokrasi Mücadelesi

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Türkiye’de devrimci hareket, verili siyasetin içindeki başka akımlarda bu kadar yoğun yaşanmayan bir tartışma içinde. Solun, devrimci hareketin iç tartışmalarına dair söz söyleyen hemen herkes, haklı olarak bu duruma dikkat çekiyor.

Olmadan yığınların bilgeliği Nasıl kurulur yeni düzen, Bulamaz çoğunluğa uyan yolu Kendinden kopamayan

Bertolt Brecht

Bir Strateji, Bir Taktik: Sosyalist Mücadele ve Demokrasi Mücadelesi

Türkiye’de devrimci hareket, verili siyasetin içindeki başka akımlarda bu kadar yoğun yaşanmayan bir tartışma içinde.

Solun içindeki bu tartışma ve ayrılma eğiliminin, devrimci hareket üzerinde büyük bir baskı oluşturduğunu görüyoruz. Bu baskıya, „demokrasi açmazı“ da denebilir. „Demokrasi Açmazı“nın ne anlama geldiğini açıklamaya çalışmadan önce, sol hareketi ve devrimci hareketi kavram olarak ayırarak bir analiz yapmanın önemli bir avantaj; bunu yapmanın ise, sözünü edilen „demokrasi Açmazı“nın unsurlarından birisine dönüştüğünü ifade etmek gerekiyor. Burası önemli, çünkü devrimci hareket, tanımı gereği bir parçası olduğu sol hareketin ağırlığını oluşturan liberal ve ulusal kanatları tarafından sosyalist mücadele programının dışına çekil-meye çalışılıyor; liberal-burjuva ya da ulusal-devletçi kanadın bir aleti yapılmak isteniyor.

Lafı hiç dolaştırmadan, devrimci hareket üzerinde baskı oluşturan „demokrasi Açmazı“nı açıklamaya, temelinin ne olduğunu ortaya koymaya çalışalım: Türkiye'nin düzen siyasetinde yaşanan tartışmalar ve kamplaşmalar, devrimci hareketi, tanımı gereği iki ayrı mücadele ve program şeklinde yürütmesi gereken sosyalist mücadele ile demokrasi mücadelesini bir ve aynı şey olarak algılama ve ona göre tutum almaya, strateji aleyhine ama „demokratik taktik“ lehine çubuk bükmesi için baskı yapıyor. Bu durum, var olan kamplaşmada devrimci olduğundan ötürü, devletle, ulusal solla tutum ihtimaline karşı şerbetli bulunan akımları etkiliyor. Maalesef devrimci hareketin tüm kısımlarının, liberal sağcılarla, liberal solcularla, Batı yanlılarıyla, AB taraftarlarıyla, „burjuva demokrasisiyle“ bir müttefiklik ilişkisine girme konusunda savunma mekanizması güçlü değil. Bunun tarihsel nedenleri var. Tartışma bu yüzden, hafife alınamayacak, geçiştirilemeyecek, üzeri kapatılamayacak kadar önemli.

Devrimciler, sosyalist devrim programlarıyla burjuva demokratlarından tarihsel olarak ayrılırlar. „Sosyalist devrim programı“ ifadesini burada, Türkiye'de çok yapılmış Milli Demokratik Devrim-Sosyalist Devrim tartışmalarındaki anlamı dışında kullanıyorum. Devrim programı, taktik olarak içinde nelerin yer alıp almadığından bağımsız olarak, sermaye düzenini ortadan kaldırarak, onun devletaygıtını ve toplumsal dayanaklarını yıkarak ilerlemenin adıdır. Devrim programı içinde çeşitli demokratik ve sosyalist önlemler bulunur ve bunlar ülkeye ve mücadele biçimlerine, zamana ve ittifak ilişkilerine göre değişiklik gösterir. Ama değişmeyen öz, düzenin yıkılmasıdır. Bunun alamet-i farikası ise, sermaye ve devletin zor aygıtlarına karşı alınan tutumdur.

Devrimciler yine aynı şekilde, sınıf mücadelesini sürdürdükleri zeminde kaçınılmaz olarak demokrasi mücadelesi de verirler. Temsil ettikleri sınıfların, kesimlerin ve bizzat kendilerinin haklarını talep ederler. Bunları programları ve eylemleriyle savunurlar. Bu iki mücadele, gerçek hayatta birbirinin içine geçmiş süreçler olarak cereyan eder. Ama buraya dikkat etmek gerekir ki, ayrıldıkları nokta, devrimin programını, kadrolarını ve en önemlisi siyasetini var ettiği

noktadır. Ayrıla-madığı an ise, devrimin su ya da bu şekilde başaramadığı yer olarak kayda geçecektir.

Söyle örnelemek mümkün: 2. Enternasyonal partilerinin çoğunluğunun savaş yanlısı tutumuna karşı, Lenin'in 1915'de Zimmerwald Konferansı'nı örgütleyerek savaş karşıtı bir tutum alması, demokrasi mücadelesi başlığında değerlendirilebilir. Yanlışta değildir. Ama yine biliyoruz ki, burası uluslararası planda Bolşevizm'in doğum yeridir ve bu politika ulusal planda da Rusya'da devrimin önünü açan bir çizgiye dönüşmüştür. Somut olarak söylersek, demokratik taktik bu şekilde sosyalist stratejinin önemli bir parçasına dönüşmüştür.

Sosyalist mücadele strateji, demokrasi mücadelesi ise taktiktir. İçerisinde anlaştıktan sonra, iki ayrı taktik olarak tarif etmekte de bir sakınca yoktur. Sosyalistler her zaman demokrasi mücadelesi vermişler, bunun ön saflarında yer almışlar ve yine öyle yapmaya devam edeceklerdir. Bunu yapmaktan kaçındıkları örnekler bulmak mümkün olmadığı gibi, sınıf mücadelesinin tanımına da aykırıdır. Ama sosyalistlerin demokrasi mücadelelerini bağlayacakları, tabi kılacakları, asil programları, devrim için vermekte oldukları sosyalizm mücadelesidir.

Bu söylediklerimiz çok genel geçer, çok kitabi, onun için de aslında hiç tartışma götürmeyecek kesinlikler gibi görünebilir. Ama devrimci hareketin tarihi, bu tartışmanın devrimciler arasında hemen her zaman çok güncel olduğunun somut kanıtıdır. 1917'de Rusya'ya geldikten sonra, „sosyalist devrim günceldir“ dediği için parti kamuoyunda azınlıkta kalan, üzerine şüpheli nazarlar yöneltilen Lenin'in, Nisan Tezleri'yle giriştiği mücadeleyi kazanması akla ilk gelen örneklerden birisidir. Yine Bolşevizm'in kendisini Legal Marksizm'den kopararak var ettiğini, Lenin'in 1917'de Devlet ve Devrim'i yaparak burjuva demokrasisini aştığını ve tüm bu tartışmaların çok netameli geçtiğini bilmek durumundayız.

Devrimciler demokrasiyi savunmazlar; demokrasi mücadelesi verirler... Demokrasi, Fransız devriminden beri büyük sermayenin programıdır. Düzenin stabilizasyonu doğal eğilim, kriz istisna olduğu için tarihin birçok anında büyük

sermaye, liberal demokratik bir politik program talep eder. Bu yüzden faşizm genellikle, büyük sermayenin etki alanının daraldığı küçük üretici, esnaf ve emekçi yığınlar arasında güçlenir, sonra kendisini büyük sermayeye kabul ettirir. Ülkemizde de TOSIAD'ın çizdiği liberal demokrasi programıdır; onun için sık sık MHP'yle karşı karşıya gelir.

Burjuva demokrasisi hiçbir zaman tamamlanmaz; hep eksik kalır. Onun için de demokrasi mücadelesi hiç bitmez. Bitirmek devrimcilerin ismi değildir. Bu, felsefi anlamda sınıf mücadelesinin bitmesi, liberal politik ütopyanın gerçekleşmesi demektir ki; hem mümkün değildir, hem bu durumun sınıfsal temeli ekonomik liberalizmdir. Devrim zaten onun karşıtıdır. O yüzden Marx'ın yazınında „burjuva egemenliğinin genişlenesinin adı olarak tanımlanan“ „sivil toplum“ teriminin günümüzde bu kadar yaygınlaşması tesadüf değildir. Demokrasinin gelişimi sivil toplumun, yani burjuva egemenliğini gelişimi demektir. Bunun olduğu yer de su anda emperyalist ülkelerdir. Böyle bir gelişim çizgisini savunur görünmek, „orası gibi olalım“ demektir ki, bunu ülkemizde Marksizm adına savunanların sayısı hiç de az değildir. Biz onlardan değiliz; alamayız...

Devrimciler, demokrasi mücadelesi verirler; demokrasiyi savunmazlar... Devrimciler, demokrasiyi ve „legaliteyi istismar“ ederler; demokrasinin sınırlarını politik etkilerini genişletecek şekilde ihlal ederler; demokrasiye karşı „hile“ yapma hakları vardır, çünkü demokrasi hep hile yapar, sonra da bunu „halk egemenliği“ diye yutturmaya kalkar; sosyalist, „en tutarlı demokrasinin adı“ değildir; devrimciler devrim programını gerçekleştirmek için „gerekten her şeyi“ yaparlar; meclise girerler, dağa çıkarlar, yasal parti kurarlar, yasadışı mücadele ederler... Amaçları „tam demokrasi“ değil, „eksik gedik“ bile olsa devrimdir.

Devrimciler için demokrasi mücadelesi ne kadar mümkün, gerçek ve gerekliyse, demokrasinin sosyalist eleştirisi de o kadar zorunludur. Devrim ve sosyalizm, burjuva demokrasisinin programatik ve politik inkarından doğar. İkisini karşı karşıya koymak yanlıştır ama bugün devrimci hareket içinde bir eğilim, „politik taktik gereği“ buna yatkın bir çizgi

izlemektedir. Devrimciler, liberal demokrasinin açmazlarını onu düzeltmek için, ona akıl vermek için, akıl alarak emekçilere karşı doğru tutum alması gerektiği için eleştirmezler. Onun tutarsızlıklarının, açmazlarının, sınıfsal imkânsızlıklarının emekçiler için yarattığı imkanları yine emekçilere ve başka politik güçlere anlatmak için eleştirirler.

Devrimciler için demokrasi mücadelesinin, kendi paradigmasıyla yaracağı yerden çok, süreci ve devrimci hareket için yarattığı fırsatlar önemlidir. Sosyalistlerin demokrasi tanımları, daha önemlisi bu dinamiği yaratacak mücadele tavrileriyle, her boydan demokratın tanımlarına benzemez değil, ısrarla söylemeye çalıştığımız gibi tarihsel ve güncel olarak birbirinin zıddıdır. Hemen örneklemeye çalışalım: Verili durumda, biz de darbeye karşıyız, AKP de Ertuğrul Özkök de CHP de. Onlar „darbe olmasın“ diyebilirler. Biz, „darbeye karışan kuvvet komutanları görevden alınsın, tutuklansın, ceza alsın“ deriz; gücümüz varsa tutuklarız, imkânımız varsa gösteri yaparız...

„Demokrasi Açmazı“nın en somut bir başka görünümü ise, sosyalizmi ve devrimci mücadeleyi, demokrasinin „sonraki aşaması“, „mantıki sonucu“, „türevi“ olarak görme eğilimidir. Bu, temel bir çarpıklıktır. Böyle bir sema yoktur. Bu şemaya inanmak kolaydır; çünkü burjuva ideolojisi bunu dayatır ve her boydan reformizm düşüncesi, her mücadele anında devrimci hareketi kuşatarak bu yönden baskı yapar. Kimi zaman kötü niyetten, kimi zaman kendine güvensizlikten, kimi zaman işçi sınıfına güvensizlikten, kimi zaman da bilmezlikten bazı devrimciler buna yatar. Marksizm'den „saf demokrat“ elde etmek mümkündür, çok olmuştur. Ülkemiz de şimdilerde bile, Marksizmin eski dönem yol arkadaşlarının çoğunu ulusal sol kamptan ziyade liberal kampta görmek kimseyi şaşırtmaz.

Marksizmin „demokrasi Aşaması“nı (!) geçemediği, birkaç samimi denemenin de boğulup gittiği tüm bir 20. yüzyıl Avrupa mücadele tarihinden elimizde kalan, Gramsci, Rosa Lüksemburg birkaç onurlu devrimci, İspanya ve Yunan iç savaşları gibi pratiklerdir. Onun ötesi „Avrupa Komünizmi“dir ki, herhalde devrimci hareketin tarihi için hayırla yad edile-

cek durumda değildir. Devrimciler bu kıtada, demokrasiyi ilerletmeye çalıştıkları zamanlarda hiç yol alamamışlar, devrimi denediklerinde en azından namuslu bir devrimci tarih bırakmışlardır. Aynı kötü tablo, SBKP'nin bizim gibi ülkelere önerdiği „ileri demokrasi“ pratiklerinde de yaşanmış; genellikle demokrasiyi ilerletmeye çalışan devrimciler ciddi hiçbir sonuç elde edemezken, Sovyet çizgisi dışındaki kişi, grup ve partiler, niteliklerini tartışmak ayrı bir konu olsa da ciddi devrimci denemelere girişmişlerdir.

Bugünlerde bizim bu tartışmaları yine AB ekseninde de sürdürüyor oluşumuz bu yüzden kesinlikle tesadüf değil, burjuva fikir egemenliğinin Avrupa tarihi üzerinden kendisini yeniden tekrar etme temayülünün göstergesidir. Avrupa bir kez daha, kendi demokrasisinin, dolayısıyla kendi düzeninin kutsanmasını, bizim de faşistlere, darbecilere karşı „her hal ve şart altında“ kayıtsızca kendisine tabi olmamız gerektiğini, başka sansımızın olmadığını, tarihsel devrimci programımızı unutmamız ya da „belirsiz bir geleceğe ertelememiz gerektiğini“ söylemektedir. Ayrıca unutmayalım, tüm bunları, proletaryanın öncülüğünün tartışıldığı, sınıf örgütlenmelerinin geçersiz ilan edildiği, Marksizm'in dünyayı açıklama ve değiştirme gücünün zayıfladığının belirtildiği, sınıf mücadelesinin, insan hakları, çevre, kadın hakları, hayvan hakları, azınlık hakları gibi mücadelelerle hiyerarşik olarak eşitlendiği bir uğrakta tartışıyoruz. Tartışmamız afaki değildir yani...

Türkiye'de günümüzde adında sosyalist olan bazı parti genel başkanları, Çatı Partisi'nin temel misyonunu „AKP'yi demokrasi yönünde hareket geçirmek“ olarak tanımlayabiliyorlar. Yine adında „sosyalist“ olan dergilerde, yönetsel olarak ideolojiyle politika arasındaki açık tehlikeli şekilde genişletilerek söyle yazılabiliyor örneğin: „Günümüz Türkiye'sinde ister sol jargonla, isterse sağjargonla olsun, üretilen her türden anti-demokratizmin kendisini darbecilikten ve darbecilerden ayıra-bilmesi mümkün değildir“.

Bu ve benzeri tespitler, demokrasinin sosyalist eleştirisini ortadan kaldırmaktadır. Bu durum, „sosyalizm programımızın“ tarihsel bir silahını elinden almak, taktik gereği stratejik

hedefimizi karartmak, devrim programının ne olduğu konusunda şüphe yaratmak olacaktır. Tam da paragrafta dile getirilen görüsün aksine, dikkat edilsin „ulusal solcuların lehine“ demiyorum, bu çizginin devrimciler için başarılması gerekmektedir. Bunu yapamazsak, „darbecilikle aramıza mesafe koyalım“ derken, kendimizi burjuva düzeninin yanında bulmamız içten bile değildir. Yani, demokrasi mücadelesini verirken, AB'nin, liberallerin, sol liberallerin, AKP'nin yanına düşmeden bir düzen eleştirisi yapmak mümkündür ve yapılmalıdır. Düzen eleştirisi dediğimiz şey, yani soyut anlamda „devrimin programı“ darbeciliğe karşı olmanın, demokrasiyi savunmanın, „ulusal sol“dan hazetmemenin, Kürt halkının yanında olmanın heybesine sığmaz. Politik olarak da ideolojik olarak da bunlardan öte bir şeydir.

Demokrasi fikrini eleştiren herkes bu yüzden Kızılmacı olmaz. Yöntemsel hatayı vurgulamak için söyle bir örnek verilebilir: Demokrasiye her daim uzak duran anarşistlerin Kızılmacı olduklarını söyleyebilir miyiz? Kızılmacılık için politik programdaki öğeler belirleyicidir. Darbeyi ve generalleri savunmak ya da mazeret bulmak, PKK ve Kürt düşmanlığı yapmak, faşistlerle iş birlikleri içine girmek, devrimcilerle arayı açmak, burada sayılanların hepsini ya da bazılarını yapmak gerekir.

Solun liberal ve ulusalcı bölünmüşlüğü vakıa. Ama zaten devrimcilerin görevi de tam olarak bu: Bu ikilemin dışında bir devrimci kimlikler üretmek. Nesnel durumun olumsuz olduğu tarifi üzerinden buna girişmemek iradesizlik oluyor. Ama şu sıralar bunu gerçekleştirmenin önündeki esas tehlike, devrimci hareketin liberal solla yakın durmasının yaratacağı sıkıntılar oluyor. Taktik sıkıntılar burada başlıyor. Zaten taktik sıkıntılarının olduğu bir yerde, stratejik avantajları da kolayca elden düşürmek mümkün görünmüyor.

TKP teorisyenlerinden Metin Çulhaoglu, „demokrasinin kendi içinde çelişik karakteri yüzünden asılacağı“ söylerken hâkli. Ama burada Metin Çulhaoglu haklılığını sadece, Marx ve Lenin'in siyaset teorisini ve pratiklerini özetlemişolmak-tan alıyor. Dünya yine zaten, demokrasinin asılacağı bir kavşağa doğru gidiyor. Devrimci mücadelenin somut politik

etkileri dışında başka dinamikler de burjuva demokrasisini aşındırıyor ve otoriter siyaset biçimlerinin önü açılıyor. İçine girmekte olduğumuz dönem, devrimlerin ve karşı devrimlerin çarpışmasına sahne olacak. Karşı devrim burada, sadece sosyalizmin karşısına çıkmak gibi dar bir anlamda değil, burjuva düzenin otoriter restorasyonu olarak anlaşılması gereken geniş bir anlamda kullanılıyor.

Çulhaoglu'na dönersek, onu hâksiz olduğu yer, MK üyesi olduğu TKP'nin aldığı politik pozisyon. Çulhaoglu'nun ve bu çizginin, „sol jargonla ürettiği anti-demokratizmin kendisini darbecilikten ve darbecilerden ayırabilmesi mümkün değil“; çünkü o parti zaten kendisini ayırmak istemiyor, ayırmamayı tercih ediyor. Aramızdaki politik fark bu...

Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş, kendilerini Doğan Avcıoğlu ve İlhan Selçuk'tan akla ilk gelen örnekler olarak ayırmayı başarmışlardı. Lenin'in pratiği de demokrasinin inkârı ve yeni kavramlarla kurulması olarak da okunabilir. Bir Batılı yazar, Devlet Devrimin „Batı'nın politik geleneğinin sözlük ve gramerini camdan dışarı attığını“ yazmıştı. Türkiyeli devrimciler açısından da ayırım mümkün. Hem sade mümkün değil, çok gerekli...

Önümüzdeki dönemde, demokrasi mücadelesini sürdürürken, devrimi planlamalarımızda ileri sıçramalar yaparken, „demokrasi açmazı“ üzerine de çok tartışmamız gerekiyor.

Türban Meselesinde Devrimciler Ne Diyor?

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

I -“Din, bütün yaşamı boyunca çalışan ve yokluk çekenlere, bu dünyada azla yetinmeyi, kismete boyun eğmeyi, sabırlı olmayı ve öteki dünyada bir cennet umudunu sürdürmeyi öğretir. Oysa yine din, başkalarının emeğinin sırtından geçinenlere bu dünyada hayırseverlik yapmayı öğreterek, sömürücü varlıklarının ceremesini pek ucuza ödemek kolaylığını gösterir ve cennette de rahat yaşamaları için ehven fiyatlı bilet satmaya bakar.“ Lenin, Sosyalizm ve Din.

II -“9. yüzyılın iki ünlü tasavvuf bilgini İbrahim Ethemle öğrencisi Sakiki Belhii bir gün konuşuyorlarmış. Belhii Sakik, İbrahim Ethem’e sormuş: ‚Sizin yasama ilkeniz nedir?..‘ İbrahim Ethem, ‚bulunca şükrederiz; bulamayınca sabrederiz‘ demiş. Sakiki Belhii bunun üzerine, ‚onu bizim Horasan’ın köpekleri de yapar. Bulamayınca şükretmeli, bulunca dağıtmalı‘ demiş.“

III -“Bütün yaratıklar, sudaki balığa, havadaki kusa, yerdeki bitkiye kadar, cümle yaratık mülk haline geldi. Tanrının yaratıkları bile özgürlüğe muhtaç halde...“ Thomas Münzer’den Martin Luther’e...

Devrimciler, ülke gündemini işgal eden önemli politik sorunlar söz konusu olduğunda tutum alıp ilan etmek zorundadırlar. Bu sınıfa giren konular hakkında tutum almak kadar, almamak da aslında bir tür tutum almaktır.

Meseleleri etüt edip tutum belirlemenin iki boyutu vardır. Birincisi, o tutumun hangi tarihsel, siyasal, güncel, teorik, ideolojik gerekçelerle, ne amaçla, nasıl üretildiği; ikinci boyut ise, bu tutumun nasıl bir „politika“ olarak şekilleneceği...

Birinci kısım daha çok devrimciler arasındaki tartışmalar açısından ve o politikanın doğruluğunu ve gerçekliğini tüm boyutlarıyla kanıtlamak açısından; ikinci kısım ise, o politikanın ne olduğunun sarih olarak tarifi ve uygulanması açısından önemlidir. Devrimci örgütler politika yaparken, o politikanın nesnesi olan sınıflar, kitleler, halklar, taraftarlar veya üyelerin tamamı açısından ve tüm boyutlarıyla, meselelerin birinci kısmı ilgi alanı dışında kalabilir, anlaşılabilir. Politikanın asli amacı açısından buna gerek de olmayabilir. Ancak bazen, aynen su anda olduğu gibi, meseleye bakışta farklı boyutlar olduğunun, bunlar ayrıştırıldıktan sonra birleştirilip tek bir politika oluşturulması gerekliliği anlaşılması öne çıkabilir.

Aynı gerekçelerden farklı tutumlar üretilebildiği gibi, aynı tutuma farklı gerekçeler üzerinden ulaşmak da mümkündür. Gerekçelerin nitelikleri, tarihsel akışları, değerleri, o tutumun üretilmesinde gerekli olup olmadıkları da doğal olarak tartışma konusu olabilir.

Türkiye’de devrimciler açısından türban meselesi, iste böyle yöntemsel açıklamalarla belirlenmek zorundadır. Aksi durumda, yani meselelerin „türbana karşı mısın, taraftar mısın“ şeklinde konulmasına verdiğimiz yanıt bizi, İslamcı ağırlıklı liberal kanadın yanında ya da Kemalist devlet kanadının yanında konumlandırabilir. Her tür stratejik veya taktik açılımın ötesinde, 2008 Türkiye’sinde devrimci politika açısından ikisi de son derece yanlış olacaktır. Türban meselesini asacak şekilde, devrimci hareket açısından bağımsız politika yapılması gerekliliğinin önemsenmemesi, devrimci hareketin güçsüz olduğu su koşullarda hayati önemdedir.

Bizler türban sorusuna, sahiplerinin ya da karşıtlarının sorduğu şekilde, onların istediği gibi yanıt vermek zorunda değiliz. Ama türban konusundaki görüşlerimizi açıklayıp sonunda da bir tutum belirlememiz kaçınılmazdır. Neden „Kongar mı, Barlas mı“ ikilemine düşmek zorunda olalım?

Tutumumuza açıklamak ihtiyacına binaen, bazı gerçekleri ve politik doğruları ilan ettikten sonra, meseleye bakışımızı net olarak koymak durumundayız. Her sorunun cevabi sandığı kadar basit olmayabilir. Ama yasamda ve politikada

mutlaka her sorunun birisi uzun, öteki kısa iki cevabi olduğunu da bilmek durumundayız.

Devrimciler türbanı kesinlikle sadece bir „kişisel hak ve özgürlük, demokrasi“ sorunu sınırlarında tartışamaz. Bundan çok daha geniş tarif edilmiş durumundadır. Devrimcilerin verili anda, „üniversitede kıyafet serbestliği olsun“ şeklindeki özgürlük talebine sahip çıktıkları için, türbanın takılmasını da savunuyor olmaları bu durumu değiştirmez. Devrimcilerin kişisel hak ve özgürlükleri, kendi politik kesimlerinin „hak ve özgürlükleri“ dışında da savunmaları bir istisna değil, normaldir. Devrimciler bu konuda hep tutarlı davranmışlardır. Ancak bir devrimci, her türlü özgürlük tartışmasının altında sürüp gitmekte olan sınıf mücadelesinin görünümü olduğunu bilmezlik edemez. Buradaki „sınıf mücadelesi“ tanımı, dar anlamıyla proletaryanın sermayeye verdiği mücadele olarak değil, toplumsal yapının özünü oluşturan her türlü politik gerilimin ana zemini olarak algılanmalıdır. Sınıf mücadelesinin var olduğu gerçeği değişmeden sürüp gittiği, özgürlük istemi bu mücadelenin en evrensel politik taleplerinden birisi olduğu, ancak coğrafi, tarihsel farklılıklar sınıf mücadelesinin varlığını ve temel kurgusunu değiştiremeden farklılık göstermekte olduğu için, özgürlüğün anlamı değişir.

Ne islamcılar özgürlükçüdürler ne de Kemalist laikler. Özgürlükleri Maraş'ta, Sivas'ta katliam yapanlardan da, „Marksizm'in bilim aleyhtarı bir din“ olduğunu söyleyen kitap yazar, askerlerle telefonda konuşurken bile esas duruşa geçen, Harp Akademileri'nin açılış dersini verecek kadar „akredite“ olan İTÜ'lü Profesör Celal Sengör'den de öğrenecek.

En fazla sahip çıkılan politik sloganlardan olduğu için, felsefe ve politika tarihi açısından „özgürlük“ herkesin diline doladığı nakarattır. Oysa özgürlüğün ne olduğuna karar verilmesi tarihsel ve politik bir süreçtir. Söyle de söylesek yanlış olmayacaktır: „Özgürlük yoktur; özgürlüğe yönelen eylemler vardır.“ Özgürlük bu eylemlerin var olması durumudur. Bu nedenle güncel olan, politik yapıların özgürlük olarak talep ettiklerine karşı başka yapıların politik tutumlarıdır.

Böyle konunca, devrimcilerin, komünistlerin özgürlük anlayışıyla, dincilerin ve Kemalistlerin özgürlük anlayışı arasında kapatılamaz uçurumlar olduğu, bizim insanın özgürleşmesinin tarihsel ve güncel taleplerini savunduğumuz, öte taraftaki kayıkçı kavgasının ise biçimsel olarak sahtekarlık, içerik olarak gerici mülk sahibi sınıfların çıkarları olduğu görülecektir.

Bu bahisten ilerlersek, İslam'ın diğer tek tanrılı dinlerle birlikte, insanlığın köleci ve feodal aşamalarının devrimci ideolojileri olarak ortaya çıktığını, ancak iktidar olur olmaz kaçınılmaz sonların' yasayarak gerileştiklerini tespit etmek durumundayız.

Burada bir saniye durup, sürmekte olan yazımızın mantığının' bir cümlecikle bilince çıkartma= gerekiyor. Görüldüğü gibi türban tartışması, bizi kaçınılmaz olarak genel olarak din fikrini, İslami, sınıf mücadelesinin tarihsel akışını tartışmaya itiyor. Türban tartışmasının aslında bir sınıf mücadelesi nesnesi olduğunu tespit ettiğimize göre, bu normaldir. Ama bu tartışmayı günümüzde sürdürmekte olan birçok İslamcı, Müslüman ya da liberal bizim bu sulara girmemizden rahatsız olacaktır. İşte basta ifade ettiğimiz, „onların sorularına, onların istediği gibi yanıt vermek zorunda değiliz“ cümlesinin anlamı budur.

Devamla, bir üstyapı kurumu olan dinler, yaygınlaşıp iktidar olduktan sonra, soyut tek tanrıcılığı da formülleştirmiş olmalarının verdiği avantajla, sadece „bir“ üstyapı kurumu olarak kalmamışlar, üstyapının önemli bir bölümüne denk gelmeye başlamışlardır. Bu nedenle, tarih boyunca birçok felsefe, mantık, siyaset, edebiyat gerilimi kaçınılmaz olarak ya doğrudan din tartışması olarak sürüp gitmiş ya da onun eteklerinde cereyan etmiştir. Böyle olduğu için, dini suçlamaya hakkımız yoktur. Başka türlü olamazdı. Suçlanacak olan köleci, feodal ve kapitalist egemenlik düzenleridir. Çünkü bu düzenler dini kullanmışlar ve kullanmaya devam etmektedirler. Ama dinle ilgili tüm fikrimizi bu gerçeğin belirlemesine de imkân yoktur. Bu gerçeklik anlaşılamazsa, „dini olan her şeyin genci, dinsel olmayan, laik olan her şeyin de ilericisi“ olduğu seklindeki aydınlanmacı-burjuva görüşe saplanıp

kalmak kaçınılmazdır. Bu görüş, maalesef sol hareketimizin saflarında ciddi bir problem olarak durmaktadır. Tarihin Marksist yorumunun dışındaki bu yöntem, ne Marks'ın en çok alıntılanan eserlerinde birisi olan Hegel'in Hukuk Felsefesini Eleştiriye Katkı makalesindeki o ünlü anlatımı kavrayabilir, ne de sonucunda kaçınılmaz olarak burjuva dünya görüşünün sol kanadı olmaktan kendisini kurtarabilir. Marx bilindiği gibi, „Dinsel acı, aynı zamanda gerçek acının da, gerçek acıya karşı protestonun da ifadesidir.

Din, ezilen yaratığın iç çekisi, kalpsiz bir dünyanın kalbidir; tıpkı ruhsuz bir durumun ruhu gibi. O, halkın afyonudur.“ diye yazmıştı. Bu alıntının „din halkın afyonudur“ kısmının her boydan dinci tarafından tekrarlanarak Marks'a saldırılmasının, ancak paragrafa ruhunu veren bölümün atlanmasının nedenini her devrimci düşünmek zorundadır. Burada anlatılmak istenen, dinin basitçe ve sadece bir illüzyon nesnesi olmadığı, pratikte bir isyanın da dile getirilmesi olduğudur. Bu anlaşılannazsa, neden çağlar boyunca materyalist, komünist fikirlerin de her dinin kılıfı altında kendisine nasıl yer bulduğu anlaşılamadığı gibi, bu fikirlerin tarihsel ileriliciliklerinin idealizm konusunda aldıkları tutum tarafından değil, toplumsal eşitsizlikler meselesinin neresinde durduklarına göre belirlenmesi gerçeği de ıskalanmış olur.

Hıristiyanlık henüz muhalefetteyken, Romalılar tarafından „kölelerin ve kadınların dini“ olarak aşağılanıyordu. Bu durum, Hıristiyanlar'ın çağlar boyunca kölecilik yapmalarını ve Papalık'ın dini kadın düşmanlığıyla da tanımlamasına engel olmadı. Engels, ilkel Hıristiyanlığın Tarihine Katkı adlı makalesinde bu durumu şöyle anlatmıştı: „İlk Hıristiyanlık tarihinin modern işçi sınıfı hareketiyle dikkate değer benzerlik noktaları vardır. Her ikisine de baskı uygulanmış ve zulmedilmiş, taraftarları hor görülmüş ve birinciler insanlık düşmanı olarak, sonuncular ise devlet düşmanı, dinin, ailenin, toplumsal düzenin düşmanı olarak özel yasalara tâbi tutulmuştur. Ve tüm bu baskılara karşın, hatta bunların teşvik etmesiyle, onlar muzaffer bir şekilde ağır ağır ilerlerler.“

1381 İngiliz köylü ayaklanmasına öncülük eden „Düşkün

Rahipler“ hareketinin önderler‘, komünist fikirlerini İncil’e atıfta bulunarak, „Adem toprağı beller, Havva ip eğirirken, soylu diye biri mi vardı?“ sorusuyla dile getiriyorlardı. Papalık buna rağmen Çağlar boyunca, en büyük toprak sahibi, cennet tapusu satıcısı, sömürgecilik savunucusu, devrimci düşmanı olmaya devam etti. Bugün de öyledir. Şimdiki Alman Papa Ratzinger, 1980li yıllarda Güney Amerika’da çalışırken, Papalık tarafından görevlendirilerek, devrimcilerle çalışan, içinden şehit düşmüş gerilla papazlar çıkartan Katolik Kurtuluş Teolojisi’nin yanlışlığın’ anlatan teorik bir çalışmaya imza atmıştı. Karşı devrimci, anti-komünist olunmadan Papa olunamaz. Ama bu gerçek, Alman köylü devrimcisi Thomas Münzer’i görmemizi de engellemez. Bilindiği gibi Marx ve Engels, ilk dönem Hıristiyanlık fikirleriyle devrimci-sosyalist fikirler arasında paralellik kuran teorik çalışmalar imza atmışlar; Münzer’i uzun uzun edinmişlerdir. Şüphesiz eğer varlığından haberdar olsalardı Şeyh Bedreddin’e de, Karmatiler’e de, Babek’e de, Mazdek’e de büyük değer verirdi. Selçuklu İmparatorluğu’nun „direği“ Nizamülmülk Siyasetname’de söyle anlatmak-tadır: „Mazdek, mal insanlar arasında ortaktır, diyordu. Çünkü insanlar, tanrının kulları ve Adem’in çocuklarıdır. Her biri ihtiyacına göre yekdiğerinin malını kullan-malı ve hiç kimse bu haktan yoksun kalmamalıdır. Herkes malca eşit olmalıdır. Mazdek’in bu sözleri üzerine herkes malini ortaklığa koymuştu... Mazdek öldürül-dükten sonra karisi Hürrem Binti Kade, iki adamıyla birlikte Medayin’den kaçtı. Rey kasabasına giderek halkı kocasının yoluna çağırdı. Peşine takılanlara Hürrem Din adı verildi. Hürrem

Dinliler her yana dağıldılar ve her kentte başka bir ad aldılar ve her yerde de sürekli olarak bas kaldırdılar...“ Tarih böyle akıp giderken, bu Müslüman devrimci önderler‘, „Niye Komünist Manifesto’yu yazmadılar“ diye suçlamak ya da bu yüzden yok saymak hiç aklımıza geliyor mu?

Soyuttan somuta giderek derdimizi anlatmak istersek, Dr. Hikmet Kıvılcımlının fikirlerine doktriner şekilde bağlı olduğunu ifade eden, Kıvılcımlının neredeyse Türkiye’nin tüm ideolojik, politik meselelerini yazıp aslında çözüme

kavuşturduğunu savunun HKP (Halkın Kurtuluş Partisi), Kemalistlerin Ankara'da düzenlediği türban eylemine „Şeriat Ortaçağ'dır“ pankartıyla katılmış. Doğru mu, doğru. Bizim de yukarıda ifade ettiğimiz teorik belirlememize uygun mu, uygun... Peki, şeriat ortaçağ'dır da, siz bu pankart, bu siyaset dizgesi ve bu konumlanmayla Yeniçağ'ın yanında konumlanmış olmuyor musunuz? Devrimciler Ortaçağ'a karşı Yeniçağ'ın mücadelesini verenlerin yanında mı olmalıydılar; yoksa „yepyeni bir çağın“, Yeniçağ'ın sınıfsal dayanaklarının yıkılacağı bir dünyanın müjdecisi mi sayılmalıydılar? Birincisi olunca, dediğimiz gibi burjuva ideolojisinin sol kanadı olursunuz. Biz, ikincisini tercih ediyoruz. HKP'nin yaptığı, teorik Kıvılcımlı'nın karşısına kendilerin-ce politik Kıvılcımlı'yı koymaktır. Bu çelişki Kıvılcımlı'nın düşüncesinde hiç olmamış değildir. Lakin Kıvılcımlı'nın kendisi hiç bu kadar rezil duruma düşmemiştir. Doğrudur, ordudan beklentileri olmuştur Doktor'un ama 1971'in politik iklimi ve ordusuyla, 2008'in ordusu arasında çok fark vardır. Bunu görmek için Doktor kadar teorik emek harcamaya da gerek yoktur. Göremediğinizin saptırmak için de Kıvılcımlı'nın arkasına saklanmak bu arkadaşları kurtarmaz.

Laiklik bilindiği gibi, kapitalizmin boy verdiği Avrupa'nın 18-19. yüzyıllarının sınıf mücadelelerinin, esas olarak da Fransız devriminin eseridir ve sınıf mücadelesinin aldığı boyutlara göre, kapitalizmin içinde farklılıklar arz ederek kendisini var ettiği gibi, farklı dinlerde de yine değişik şekillerde tezahür etmiştir. Burjuva devrimlerinin hemen hepsinde, toprak sahibi olan, kralların ve kurulu düzenin değerlerinin savunucusu kiliseye karşı hareketler olmuş, ancak tüm restorasyon ve karşı devrim süreçlerinde kilise yeniden kendisini düzenlemiştir. Üstyapı kurumları, ekonomik ve siyasi kurumlar kadar hızlı değişmezler. Tanımı gereği böyledir. Din bu kurumlar içinde en direngen olanıdır. Laiklikle şekillenen burjuva devrimleri, dinsizlikle şekillenen sosyalist devrimlerin bugüne kadar gelen mücadele dinamikleri bu gerçeğin somut kanıtıdır. Troçki bu durumu şöyle anlatıyor: „Dinsel fikirler, gerçekte diğer tüm fikirler gibi, hayatın maddi koşullarının toprağında ve hepsinden öte sınıfsal çelişkilerin

toprağında doğarlar ve ancak yavaş yavaş kaybolurlar. Tutuculuğun gücüyle, onları doğuran ihtiyaçlardan daha uzun yasarlar ve ancak ciddi sosyal şokların ve krizlerin etkisiyle tamamen yok olurlar.“ Lenin de katkısını şöyle koyuyor: „Kitleler dinin kaynak bulduğu toplumsal olgulara karşı birleşik, disiplinli, planlı ve bilinçli bir tarzda mücadele etmeyi öğrenene kadar, kapitalist egemenliğin tüm biçimlerine karşı mücadele etmeyi öğrenene kadar, hiçbir eğitsel kitap yığınlarının bilincinden dini sökülüp atamaz“.

Marksistler açısından, „işçilerin 2008 Türkiye’sinde daha fazla ücret almaları gerektiğini“ söylemenin, „işçilerin eziliyor, sömürülüyor, ücretlerinin yetmiyor olması“ dışında tarihsel gerekçeleri olması gibi, günümüzde Türkiye’de bazı kadınların türban takıyor olmasının ve bu şekilde üniversiteye de girmek istemelerinin bir altyapısı, bugünü ve geleceği vardır. Tüm bu düzeylerle sınıf mücadelesinin bir ilgisi vardır. Bu ilgiyi kopartarak, aslında Marksizm’in tarih yorumunu abra kadabrayla ortadan kaldırmak isteyen bir gerici ya da liberal meseleyi kişisel bir sorun olarak koymaya cüret edebilir. Bu bahiste bir gericiyle liberalin niyetleri arasında fark yoktur. Birisi dünyayı değiştirmenin tanrının emirlerine aykırı olduğunu düşünür; öteki pozitivist aklının... Bizler ise, dünyayı bütünsel kavrayıp ve Asya’daki çıplak açla, Kaliforniya’daki obez arasında bir ilişkiyi dert etmeye devam ettiğimizden, türbanla kafaların ve siyasetlerin arasındaki ilişkiyi, hoş gitse de gitmese de kurarız.

Biz devrimcilerin farkı sudur: Her kuşu karga, her sakallıyı dedemiz sanmadığımız gibi, bilimden de vicdandan da nasibimizi almışızdır. Bunun için, ne üniversite kürsüsüne ihtiyacımız vardır, ne Ayet el Kürsi’ye. Farkımız odur ki, her türbanlıyı ya da başörtülüyü gördüğümüzde, „yasam biçiminizin bozulacağını, cumhuriyetin elden gideceğini, Atatürk’ün mezarda ters döneceğini, dincilerin bizi kıştır kıştır keseceğini“ düşünmeyiz. Bu cumhuriyetten de, Atatürk’ten de hiçbir beklentimiz yoktur. Yasam biçimleri de öyle kolay kolay değişmez; değiştiği kadarıyla da kapitalizmin rezilliklerini tarif etmede biz, hacı tüccarla ya da Vakko eşarplı cipli „ha-nim“ patronla, İsviçre’de kayaktan sonra Viyana kafele-

rinde oturmaktan haz duyan „gusto sahibi“ arasında bir fark görmüyoruz. İkisi de rezildir ve birisinin dağıttığı kurban eti ve öğrenci yurdu ile ötekinin kapıcısına verdiği eski kıyafetlerinin tümü halkımızı köpekleştirme çabasıdır. Sahibinin Kâbe’si çok önemli değildir; sonuçta hepsinin Kâbe’si paradır.

Türk ve Kürt halkının kadınlarının çoğunluğunun giyinme tarzının, Kemalist orta ve üst sınıfın temsilcileri tarafından „itici“ bulunması bizim açımızdan kabul edilemez. Bu tutum, sadece basit bir yaşam tarzı seçiminin ilanı değil, aynı zamanda alt sınıflara duyulan nefretin de bir parçasıdır. Devrimcilerin buna cevaz vermesi, bu duyguyu paylaşması mümkün değildir. Devrimciler halkçıdırlar, halktandırlar ve bu halkla beraber, kendilerini ve halkı değiştirme kavgası vermektedirler. Sadece annemizin başörtüsü değil, genç kızların türbanı da bizi kişisel olarak rahatsız etmez, ondan öğrenmeyiz. Biz „kafaların içiyle“ ilgiliiyiz ve bu bahiste annemizin dahi kafasında olsaydık, devrimci olmamız mümkün değildi. Hepimizin annesi bu yolun yol olmadığını hepimize söyledi.

Söylenmeye çalışılan odur ki, bu üst sınıf tavrı, Türk ve Kürt emekçi sınıflarda hâkli olarak ezilmişlik duygusu yaratmaktadır. Bu tavrı sahipleriyle yan yana gelmemiz mümkün değildir. Anılan tavrı ister Batıcı sermaye sahipleri, ister eğitimli orta sınıf devlet görevlileri, ister sol görünümü aydınlar savunsun bizim için sonuç değişmez. „Liberal aydınlanmacılık“ adına da „solcu aydınlanmacılık“ adına bunu savunmamız olanak dışıdır. Devrimcilerin bazılarının bu bakışla duygudaşlık hali varsa da asılmalıdır. Bu bahiste, CHP, DSP, SHP, İP, TKP, HKP arasında hiçbir fark yoktur, ruh aynıdır. Birisi araya Mustafa Kemal dolgusu yapar; öteki Fransız devrimi. En trajik olan da HKP’nin Lenin ve Mustafa Kemal fotoğrafı‘ pankartla yürümesidir. İkisini yan yana koymak, Mustafa Kemal’i Lenin’e değil, Lenin’i Mustafa Kemal’e yaklaştırır ki, bunu kabul etmemiz mümkün değildir. Zaten Kemalistlerin de kabul etmesi mümkün değildir, etmemişlerdir. Çünkü o kesim açısından devrimci ve sosyalizm düşmanlığı en az dinci düşmanlığı kadar nettir.

İnanmayan 15'lere ve 22,5 yıl hapis yatan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya sorsun.

İlgilenmeye çalıştığımız' kafaların içi konusunda türbanlıların önemli bir kısmı elbette dinine bağlı Müslüman ve politik olarak sağ partilere oy veren insanlardır. Ancak çok somut olgu bile Kemalistlerin sandığı kadar kesinlik içermez. Her türbanlı mutlaka yasam biçimi olarak onların anladığı anlamıyla „gerici“ değildir. Daha muhafazakâr olduğu kesindir ama bu olgular zamanla ve iktisadi gelişmelerle değişir. Her muhafazakârlık mutlaka Kennalizm'in karşısı olmadığı gibi, ona karşı savaşacağıının garantisi de yoktur. Türbanlılar AKP'ye oy veriyorlar da, başı açıklar devrimcileri mi destekliyorlar? Devrimciler açısından ölçü bu değildir ve olmamalıdır. TC'nin tüm tarihi bir yandan simdi de sürmekte olan laik-dinci gerilimiyle geçerken, öte yandan bu muhafazakâr taban, rejimin asli unsuru olmaya devam etmiştir. Ayrıca bu aşk karşılıklıdır. Bir yanda Komünizmle Mücadele Dernekleri, Mehmet Şevket Eygiler, Fethullah Gülenler, Hizbullahlar vardır; öte yanda ABD kaynaklı Yeşil Kuşak operasyonları, Rabıta skandalları, 12 Eylül'de çokça açılan imam hatipler, devrimcilere karşı Kenan Evren'in meydanlarda okuduğu ayetler, Dolmabahçe Sarayı görüşmesinde ABD tarafından öpüştürüldükten sonra, Kürt gerillasının üstüne bomba yağdıran laik ve dinci işbirlikleri vardır. Fethullah Hocayı memlekete sokmayan Genelkurmay, şimdi ABD planı olarak Fethulahçılar'ın Kürdistan'a kurban bayramında et dağıtmasına ya da sağlık taraması yapmasına niye ses çıkarmıyor acaba? Mecbur da ondan. Kürt halkı da, Türk halkının çoğunluğu gibi köpekleştirilmeye çalışılıyor.

Bunları generaller bilmiyorlar mı? ABD İrak'da 1 milyon Müslünnanı öldürmüş de, Müslüman AKP mi itiraz etmiştir? Bu isler bu düzende böyle yürütülür. Bağlantı noktasına „altı kere gidip, yedi kere gelmiş“ Demirel'i de koyduğunuzda; iste size Türkiye'nin son 60 yılının tarihi. Bu kadar büyük hesap ve kapitalist-emperyalist rant varken biraz itişip kapışma olması normaldir tabii... Mesele, sermaye gruplarının kapışmasına giydirilmiş farklı tarihsel, politik ve ideolojik akımlar arasındadır. „ABDnin BOP açılımında Fethullahçı-

lık'ın oynadığı emperyalist rolü“ sol Kemalistlerden dinlemeye karnimiz toktur. Onu biz de biliyoruz. Bundan türban takan tüm insanlar sorumlu değildir. Türban takanların bir kısmına bu gerçeği anlatamazsak sonumuz zaten ağlak laikler gibi olur. Anlattığımızda da, kimin türban taktığının hiç ama hiç önemi yoktur. Malum yapılan bütün araştırmalara göre, Türk ve Kürt kadınlarının yarısından fazlası başını su ya da bu şekilde örtmektedir.

Kemalist laik kesim, sola da sızmış şekilde halkını, İslam'ı, Doğu'yu, tarihi bir karanlıklar geçmişi olarak algılamaya devam ediyor. Karanlığın üstüne doğan güneş de Mustafa Kemal... Bizim bu denklemle hesabımız var. Öyle bir hesap ki, hangi alanlarda hesabın olduğunu söyleyip ayrıntıya girmesek bile yazımızın sınırlarını çok aşmış konuyu dağıtmış oluruz. Zaten konu geniş olduğu için dağılmaya müsaittir. Hesap, üniversitelerdeki kıyafet meselesinden önemli bizim için. Onun için Kemalistler, üniversiteyi dincilerden, Marksist öğretim üyelerinden, devrimci ve Kürt öğrencilerden arındırmak için durmadan çalışıyorlar. Üniversite paralı hale getirilecek, büyük sermayeye,

Batılı sosyal bilimlere teslim edilecek. Tek derileri bu. İslamcılar da üniversiteyi ayetlerin ve „diyalogcu“ imamların yönetmesine istiyorlar. Her ikisi de politik güçleri oranında mümkündür ve her ikisi de bizim için tehditler.

Bizim bu kavgada dolgu malzemesi olmamız mümkün değildir. Hiçbir gerekçeyle generallerin arkasında sıraya girmedik, girmeyiz. AKP BOP projesi de, Tayyip'i ABD destekliyor da, generaller mi devrimci? ABD, Genelkurmay ve AKP Kürt halkına karşı birleşmediler mi? Onun için türban meselesinin en azından ilk hamlesinde Kemalistler ordudan yana hayal kırıklıklarını dile getirmiyorlar mı? ABD'nin emriyle bir sürü darbe yapmadılar mı?

27 Mayıs da bile Albay Alpaslan Türkeş'in ağzından ilk açıklamaları „NATO'ya ve CENTO'ya bağlıyız“ olmadı mı? Adnan Menderes Türk ordusunu Kore'ye gönderdi de generaller mi itiraz etti. İran-Kürdistan pazarlığı bugünlerde tam boy sürmüyor mu? İsrail ordusu ile çok sıcak iş birlikleri onların değil mi? Filistin halkının tepesine bomba yağdıran

İsrail pilotları Konya ovasında eğitim almıyorlar mı? Türk Genelkurmay yetkilileri İsrail Ortadoğu'daki tek nükleer silah sahibi ülke olarak dururken, „İran'ın nükleer silah sahibi olması bizim için de tehdittir“ diye değerlendirmeler yapmıyorlar mı? Bu adamlar değil mi Pentagon'dan çıkmayan? Daha biz ne diyelim? Herkes istediğine inansın ama sağcılığı, sosyal şovenizmi, halkına yabancılaşmayı, düzenin sol kanadı olmayı da devrimcilik diye yutturmaya kalkmasın. öyle devrimciliği Lenin'in fotoğrafı değil, kendisi bile kurtarmaz. Kurtarmak mümkün olsaydı, İnönü Menderes'i kurtarırdı. HKP'nin ve TKP'nin siyaseten durumu o kadar kötüdür yani...

Kemalist laikler, türbanın kadını köleleştirdiğini söylüyorlar. Tabii ki doğrudur; türban kadını köleleştirir. Türban kadını köleleştirir de, başını açan her kadın öz-gürleşmiş midir? Tabii ki hayır... özgürlük büyük bir davadır ve insan özgürleşecekse, dini bağları kadar başka tarihsel ve sınıfsal bağlardan da kurtulmalıdır. Devletten mesela... Laiklerin açmazı buradadır. Tüm dinlerin insani köleleştirmesi, tüm ücretli emek ilişkilerinin insanları köleleştirmesi gibidir. Ancak bu tarihsel bir sömürü ilişkisidir; karmaşık bir gelişimi vardır ve ancak devrimin insanların yaşamına egemen olmasından sonra da sürecek uzun mücadeleler sonrasında bu köleliklerle beraber tasfiye olacaktır. İnsanlar dillerini, uluslarını daha kolay unutabilirler. Ama dinlerini uzun süre korurlar.

Alan M. Woods bu bahiste şöyle diyor: „Burada erkekten bahsediyoruz; çünkü yazılı tarihin büyük bir kısmında, topluma erkekler egemen olmuş, kadınlarsa kölelerin köleleri rolüne indirgenmiştir. Bu yüzden erkek, lordunun, kralının ve tanrısının uşağı olmak, kadınsa kocasının —onun lordu ve efendisi— uşağı olmak zorundadır. Birçok kadın için din avuntusu, kendi köleliğinden kaynaklanan yoğun ıstıraptan kurtulmanın tek yoludur. Bu, pek çok toplumda kadınların dine niye böylesine bağlandığını açıklıyor. Din olmadan hayatları büsbütün çekilmez olurdu. Din, duyuları uyuşturan ve onları acıya karşı dayanıklı kılan bir uyuşturucu gibidir. Fakat acının nedenini ortadan kaldırmaz veya kadınların

kaderini değiştirmemez.“ İlk günahı kadının üzerinden almanın yolu, bütün günahları kaldırmaktır. Ancak bu olduğunda başarılı olunabilir. Bu programa sahip tek politik akim Marksizmdir. Yoksa Mustafa Kemal şapka kanunun çıkardı da ne oldu? 85 sene sonra ne kimse yasayla şapka takıyor, ne de o günlerde fes takanların fikirleri ortadan kalktı. Bir şeyin adi değişince kendisi değişmez. Biz devrimciler şeylerin adını değil, kendilerini değiştirmek zorundayız.

Marksizm’in ustaları dinle ilgili olarak, „devlete ilişkin olarak din, bütünüyle kişisel bir sorundur“ diye yazıyorlardı. Lenin de 1905’de söyle ekliyordu: „Devlet dinle ilgilenmemelidir; dinsel kurumlar devlete bağlı olmamalıdır. Herkes istediği dini savunmakta ya da dinsiz, yani genelde her sosyalist gibi ateist olduğunu açıkla-makta zgr olmalıdır.“ Yine Lenin, devrimcilerin işçilerin dinsel inançlarına karşı yapılan en küçük hakaretin dahi kesinlikle karşısında olduklarını ilan ediyordu. Bu tutumların bir tür laiklik olduğunu bilmek ve öyle adlandırmak ayrı şeydir; laik olduklarını iddia ettikleri şeyin peşinden gitmemizi isteyen Kemalistlerin ardına takılmak ayrı şeydir.

Bizim solumuz, çatışmada şehit dsen Latin Amerikalı gerilla papaza şaşırız da, trbaniyla gazete satısı yapan Kızıl Bayrak taraftarı herkese garip gelir. zgrlk kavgasına sahip çıkan yoldaşımızın dini inanışlarının bizi sadece bir tartışma konusu olarak ilgilendirmesi gerektiğini Türkiyeli devrimciler çoktan unuttular. Çünkü uzun süreden beri taretat gibi yaşıyorlar. Bu yüzden de, devrim kavgasının sadece tarihsel materyalizme imanlı militanlar tarafından verildiğini sanıyorlar. Dünyanın hiçbir devrimi böyle yapılmadı. Eğer devrimin olması için tüm emekçilerin bizim gibi ateist olması gerektiğini bekleyecek olsaydık, dünyada hiçbir devrim olmazdı. Devrimler olduğuna ve olmaya devam edeceğine göre, emekçilerin dini inanışlarını kişisel tercih seviyesine indirmeye çalışıp, dini tartışmaları politik mücadelenin nesnesi olmaktan çıkartmak en doğru taktiktir. „Dini politikaya alet ediyor“ diye Tayyip’i şikayet etmek değil.

Türkiye Cumhuriyeti bizim bildiğimiz ve devrimciler olarak savunduğumuz anlamda laik değildir; hiçbir zaman

da olmamıştır. Kemalist cumhuriyetin modeli, Osmanlı'nın devamıdır. Devlet, Sünni İslam'ı düzenin bekası için kullanmış; bunun için büyük bir din teşkilatı örgütlemiş; binlerce memur yetiştirmiş; Alevileri bu yapı-dan dışlamış; İslam'ı kendi fikirleri doğrultusunda yorumlamıştır. Gelinen noktada, bu modelin tutan ve tutmayan tarafları vardır. Ama o değerlendirme ne olursa olsun, devlet laik değildir. Eğer laik olsaydı Diyanet İşleri Başkanlığı olmazdı; laik olsaydı, bize göre yanlış ama en azından orada Aleviler de temsil edilirdi. Baksanıza Diyanet'in ki öyle bir İslam anlayışı ki, „türbanın İslam'ın kesin şartı olmadığını“ söylerken devlet ağzıyla, „Alevilere Diyanet'ten pay verilmemesi, cem evlerinin ibadet yeri olmadığını“ söylerken Sünni ağzıyla konuşuyor. Bu çelişkiden kaç kişi rahatsız oluyor dersiniz? Laikliği „din ve vicdan özgürlüğü“ olarak tanımlayan Tayip Erdoğan kafası mı, „dincilerin gelişiminden rahatsız olan Ordu veya CHP' mi? Gerçek laiklik genel merkezde aşure kaynatmakla olmuyor tabii. Gerçekten laik olacaksınız, Kemalist cumhuriyetin kuruluş felsefesiyle de hesaplaşmanız gerekir... Bu da doğrudan söylersek, devrim sorunudur...

Devrimciler de laiktirler; ama Kemalistler gibi değil. Lenin bunu çok güzel özetlemiştir: „Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler, din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz.

Ancak, Partimiz açısından dini kişisel bir sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmî belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. Kiliseye ve dinsel kurumlara hiç bir devlet yardımı yapılmamalı, hiç bir ödenek verilmemelidir. Bunlar, devletten tamamen

bağımsız, aynı düşüncedeki kişilerin oluşturduğu kurumlar niteliğinde olmalıdır. Ancak bu isteklerin kesinlikle yerine gelmesi halinde, kilisenin devlete Rus vatandaşların ise kiliseye feodal bağımlılıklarının sürdüğü, (bugüne kadar ceza yasalarımızda ve hukuk kitaplarımızda yer alan) engizisyon yasalarının var olduğu ve uygulandığı, insanları inançları ya da inançsızlıkları nedeniyle cezalandırdığı, insanların vicdan özgürlüğünü baltaladığı ve kilisenin su ya da bu afyonlamasıyla hükümetten gelir ya da mevki sağladığı utanç verici geçmişe son verilebilir. Sosyalist proletaryanın modern devlet ve modern kiliseden istediği, kilise ile devletin birbirinden kesinlikle ayrılmasıdır.“

Şimdi hepsini okuyunca, yazdıklarımızla ortaya çıkan tutumumuzun karışık gibi görüldüğü duygusu uyanabilir. En başta söylemiştik, „bu is zaten biraz karışık“ ve biz devrimciler her iki taraf gibi düşünmüyoruz.

Oynanan, çadır tiyatrosudur. Ahırda bunlar tepişirken, halkımızın ekmek derdi, samimi inanç derdi, özgürlük derdi, kardeşlik derdi yerlerdedir. Ama o değerler altındır, çamurdan kararmaz. Devrimcinin görevi, altının üzerindeki çamuru temizlemektir.

Siyaseti bölen Japon kılıcı

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Jon kılıçlar' efsanesini bilmemek mümkün değil. Bunu konu edinen ya da bir tema olarak kullanan yüzlerce film yapıldı. En ilgisiz olanımız bile birkaç tanesini seyretmişizdir. Binlerce yıllık bir gelenek olarak Japon kılıçlarının yapımındaki maharet, ustasının her birini yaparken demirini binlerce kez dövüp katlaması, sonra yine dövüp uzattıktan sonra su verip yine katlayarak dövmeye devam etmesiymiş. Japon adalarının demir cevheri bakımından zengin olmasından; ustalar eldeki malzemeyi iyi kullanmak zorunluluğu nedeniyle iyi kılıçlar yapar olmuşlar. Bu şekilde yapımı çok uzun süren, yoğun emek isteyen Japon kılıçlar', 12. ve 17. yüzyıllar arasında süren uzun feodal iç savaşlar dönemindeki kanlı ve kıyıcı savaş kültürünün bir sembolü olarak dünya folklorundaki yerini almış. Savaşın çok olduğu çağların neredeyse temel silahı olan Japon kılıcı, bu şekilde çatışmada çok etkili olması, vurduğu nesneyi ezmekten çok hızla kesmesiyle tanınır olmuş.

Şelaleye / Düşmüştür / Zeytinin dalı; / Celaliyim / Celalisin / Celali / Kahvede subay yok, / Bu nasıl iştir! (Cemal Süreya)

Bizim de politik meselelerimize Japon kılıcı benzetmesiyle başlamak için mazeretimiz var.

Türk siyaseti öyle bir kırılma yasamaya başladı ki; tüm sektörleri geniş ağızlı bir Japon kılıcının darbesiyle bastan aşağıya kesilmiş gibi duruyor. Buna Türk solu da dahil... O zaman, „ne gerek var bu Japon kılıcı teşbihlerine, sen suna ‚eşekten düşmüş Diyarbakır karpuzu gibi ortadan yarıldık‘

desene“ gibi bir itiraz yöneltirse, boynumuz kıldan ince...

Aklimizin erdiği kadarıyla, meseleye bir bakış çabasına girişmeden önce, bir terim tercihini vurgulamak önemli diye düşünüyorum. Bizim cenahı resmetme çabası içindeki tüm tartışmalarda, „sol hareketle“ „devrimci hareketi“ terim olarak ayırmanın doğru ve gerekli olduğunu düşündüğümünden, ben de bu yazıda öyle yapacağım. Bu tercih doğrudur; çünkü her ikisi, modern sınıf mücadeleleri ortaya çıktığından beri ayrı kümeler olarak var olmuştur ve hala da öyle devam etmektedirler. Bu durum ayrıca gereklidir; çünkü kimi zaman özensizlikten, kimi zaman da bilinçli olarak, politik tercihlerimizin geçerliliğini kanıtlama gibi bir asli isi kolaylaştırdığından ötürü, hem sol hareket saflarında, hem de devrimci hareket saflarındaki bazı yazarlar ve politikacılar ikisini bir-biri yerine kullanmaya meyilli olarak yanlış yapmaktadırlar.

Bu uyarı kesinlikle sadece bir biçim ya da bilimsel titizlik sorunu değil, aynı zamanda aşağıda tartışacağımız siyaset sorunuyla, yani içerikle de ilgilidir...

Tartışma başlığımızla ilgili bir diğer uyarı, bu tartışmanın devrimci hareketin kadroları tarafından, devrimci hareketin kadroları için yapılmakta olduğu ve buna şiddetle gerek olduğu gerçeğidir. Yoksa bu tartışmalarımızdan çıkardığımız bazı sonuçların siyasi karşılıklarıyla, bu tartışmamızın kendisi bir ve aynı şey olmayabilir.

Bunda bir sakınca yoktur; devrimciler ikisini de yapar; ihtiyaç vardır. önemli olan, ikisini karıştırmanın getireceği gereksiz tartışmaların farkında olup, bundan kaçınmaktır.

Engels'in Uyarısı

Madem Marksist'iz, o zaman „bismillah“ gibi, Marxla başlamakta fayda var. Marx'ın 1850'de yazdığı Fransa'da Sınıf Savaşmaları adlı eserine Engels'in 1895'te yazdığı giriş bölümünde yaptığı bir yöntem uyarısını burada hatırlamak yerinde olacaktır. Engels, bir dönemin ekonomik tarihine toplu bir bakisin, günlük değerlendirmeler yapanların içinde bulunduğu an için hiçbir zaman mümkün olmayabileceğini belirttikten sonra şöyle devam ediyor: „Şurası apaçıktır ki, ekonomik durumdaki, yani incelenecek bütün olayların temelindeki çağdaş değişikliklerin kaçınılmaz olarak dikkate

alınmaması, ancak bir yanlış kaynağı olabilir. Ama gözle-
rimizin önünde geçen bir tarih hakkında, yapılacak toplu
bir açıklamanın bütün koşulları, kaçınılmaz olarak, yanlış
kaynakları taşırlar; oysa bu, gene de hiç kimseyi şimdiki za-
manın tarihini yazmaktan alıkoymaz.“

Türkiye devrimci hareketi olaylar karşısında şimdi buradadır; dikkat etmemiz gereken yer de tam burasıdır. Şimdiki zamanın tarihini yazarken, şimdinin ne olduğuna, „şimdinin Kavramları“yla bakmak yanlış sonuçlara götürmektedir.

Engels'in uyarısından benim aldığım ders, sınıfların genel pozisyonlarındaki kayma ve değişiklik eğilimlerinin günlük siyaseti nasıl etkilediğini tespit etmenin en önemli ve birincil düzey olduğudur. Marksizm'e, „ekonomik altyapının toplumsal-tarihsel süreçleri beklediği“ şeklindeki temel önermesi üzerinden yapılan saldırıların sosyal bilimlerde bu kadar yaygın olduğu bir çağda, „an-süreç“ analizlerinin sınıf dışı politik çözüm önerileri ürettiğine tanık olduğumuz günümüzde, devrimci hareketin güçsüz olduğu ve kadrolarının „kendini güçsüz hissetmeyi“ doğal saydığı bir uğrakta, Engels'in önerisi önemlidir. Engels demektedir ki, „içinden geçilen anın siyasetlerini analiz ederken, meselenin ekonomik altyapısında neler yattığını gözden kavrırsanız, hata yaparsınız...“

Şimdi bu yöntemsel uyarıyla, 21. yüzyıl başlarının dünyasına kaba çizgilerle baktığımızda elimizde neler var...

Dünya kesinlikle bir yeniden paylaşım dönemine girmiştir. 1989'da Berlin duvarının yıkılmasıyla 2001 İkiz Kuleler saldırı arasındaki yıllarda tepe yapan uluslararası gericilik dönemi kapanmıştır. Şimdi bir ara dönemdeyiz. Daha bu dönemde dahi sosyalizm ufku dünya üzerinde görülmüştür.

Adi konan yeniden paylaşım döneminin belirtileri söyle tarif edilebilir: Emperyalizmin iktisadi merkezlerinde talep fazlalığından-sermayenin değersizleşmesinden kaynaklanan kriz belirtileri, bunun bilince çıkmış haliyle egemen dilin konusu haline gelmesi, emperyalizmin halk düşmanı azgın neo-liberal politikalarının tüm dünyada emekçilere dayatılıyor olması, emekçilerin buna karşı kıpırdama belirtileri gösteriyor oluşları, ABD ekonomisinin kırılğan yapısının üzeri-

ne aldığı emperyal yükü ne kadar taşıyabileceğinin bilinemez olusu, politik-askeri güç ve iktisadi etki alanları üzerindeki emperyalist hakların yeniden tartışma konusu olması, iktisadi ve siyasi olarak korumacı-içe kapanmacı-milliyetçi reflekslerin ve yönetimlerin güç kazanması, bu devlet ya da öbeklerin benzerleriyle işbirliği imkânlarını arıyor oluşları, Rusya'nın SSCB'nin dağılması sonrasındaki dağınıklığından uzaklaşarak kendisini önemli bir politik ve askeri aktör olarak yeniden tanımlama çabası, Cinin tartışılmaz ve istikrarlı ekonomik gelişme eğilimi, ABD emperyalizminin

Ortadoğu ve Orta Asya'da şiddetli savaşımlara girmesi ve hemen hepsinde silahlı direnişle karşılaşarak yenilemez olmadığı görülmüş, İran'ın ABD ve İsrail tarafından açık hedef olarak tarif ediliyorsa, uluslararası sorunların çözümünde taktik nükleer silah kullanımının gerekliliğinin emperyalist askeri yetkililer tarafından zikredilmeye başlanması, emperyalist dünya ile „üçüncü dünya“ arasındaki sınıfsal farklılıkların giderek artmasının her düzeyde gerilim yaratması, ideolojik düzeyde bu gerilimin kendisini en çok Batı-Islam karşıtlığı şeklinde göstermesi, genel bir eğilim olarak İslam coğrafyasında ABD karşıtı parti ve örgütlerin sokaklarda ve meclislerde güç kazanıyor olması, Filistin sorununda 1993 Oslo Antlaşması'yla başlayan statükocu eğiliminin sone erip sürecin tamamen tersine dönmesi, Kürdistan sorununun hem kuzey, hem de Güney Kürdistan'daki gelişmeler itibarıyla uluslararası politik bir sorun olarak anlaşılması eğiliminin artmakta olması, sosyalizmin Latin Amerika'da tüm mezhepleriyle güçlü iktidar ve muhalefet dayanakları yaratarak yeniden halklaşması, yine Latin Amerika'da devrimci ve ulusal sol iktidarların ABD ekonomik ve siyasi sistemine karşı ortak tutum alma çabaları...

Her bir cümlecik için uzun uzun analizlere girmek mümkün. Ama konumuz bunları analiz etmek değil, bu tablonun Türk siyasetindeki etkilerini çeşitli boyutlarıyla ortaya koymak.

Dünyadaki yeniden paylaşım kavgasının, Türkiye'deki kadim politik güç dengele-rinde hiç değişikliğe yol açmayacağını düşünmek ya da bu kavganın uluslararası verili halinin

Türkiye'ye bileşik kaplar kanunu gibi etki edeceğini sanmak politik körlük olacaktır. Devrimci hareketimizin saflarındaki politik-psikolojik verili durum düşünüldüğünde, Türkiye'deki politik güç ilişkilerin kolay kolay değişmeyeceğine, solun makus talihinin artık yenilemeyeceğine dair bir inanç veri kabul edilmektedir. Devrimci hareketimizin kadro yapısı, yıllardır sürmekte olan likidasyon, liberalizm, başarısızlık, inancsızlık ortamı sayesinde hem kendisine hem de tarihsel materyalizmin bilgisine olan güvenini kaybetmiştir. Dünya ve Türkiye'de sürmekte olan uzun gericilik yılları, iktisadi ve politik krizlerin olabirliğine dair ciddi kuşkuları devrimci saflarımızda barındırmaktadır. Kriz dinamiklerine inanan, tarihsel gelişimin doğasını anlayamayan, devrimin krizin çocuğu olduğunu algılayamayan, düzenin süreç, devrimin an sorunu olduğunu anlamaktan aciz olan devrimci kadro, sonunda „bizim halkımız adam olmaz“ cümlesinden başkasını kuramaz. Bunun için ise Marksist ve devrimci olmaya gerek yoktur.

Türkiye, yeniden paylaşım gerilimlerinin tam ortasındadır. Türkiye'nin Ortadoğu'daki önemli ağırlığı, AKP iktidarının İslam dünyasıyla Batı uygarlığı arasında artan gerilimde emperyalizm tarafından bir model koçbaşı olarak sunulması, bu duruma ulusalcı-devletçi burjuva kanat tarafından verilen her boydan tepkilerle birlikte cumhuriyetin kadim devlet çatışmalarından olan laiklik-İslamcılık ekseninin bir kez daha güçlü şekilde kurulması, AKP'nin emperyalizmin ekonomik programını emekçi halka dayatmada zıvanadan çıkması, emekçi halkımızın yoksullaşma sürecinin hızlanarak devam etmesi, olası İran operasyonunda ABD'nin Türkiye'nin desteğine muhtaç olması, ekonominin kırılğan yapısının her geçen gün açığa çıkması, bir kısım düzen güçleri ve geniş emekçi yığınlar açısından AB ufkunun giderek kaybolması, sömürgeciliğin Kürt sorununa dair tek çözümünün Kürt halkının varlığının ve ulusal haklarının inkârıyla gerilimin ortadan kaldırılması olduğunun güçlü bir şekilde bir kez daha görülmesi, bu kararlılığın faşist sokak hâkimiyetine dökülüyor olmasının yarattığı çatışma potansiyelleri, generallerin ve AKP'nin Kürt sorununa yaklaşımına ABD'nin ve

AB'nin aktif politik ve askeri destek vermesi gibi somut ve güncel olgular, Türkiye'nin önümüzdeki yakın yıllarının da ivmesi artan krizlere gebe olacağının göstergeleridir. Türkiye'nin iktisadi ve politik krizlerinin olası bir uluslararası ekonomik-politik gerilimle çakışması durumunda, Türkiye'nin toplumsal, politik ve iktisadi yapısının bu ağırlığı taşıması mümkün değildir. Bu çakışma ihtimali her geçen gün artmaktadır. Türkiye ekonomisi 2001 krizine göre bugünlerde çok daha kırılan bir yapıya sahiptir.

Türkiye Siyasetinde Neler Oluyor?

Sık sık söyleniyor ki, kesinlikle doğru olduğunu tespit etmek durumundayız: Türkiye'de toplumsal düzeyde hızla artan bir politikleşme ve saflaşma eğilimi var. Politikleşmeyle ilgili bildiğimiz tarihsel gerçekler, politikleşmenin bizimkine benzer seyir izlediğini gösteriyor. Bunda olağanüstü olan, „bize özgü olan“ stratejik uğraklar yok. Var olan kimi taktik farklılıklar, geleneksel yapıların tarihsel pozisyonları gibi olguların, bizleri genel sınıf mücadelesinin temel kavramlarından uzaklaştıracak şekilde yorumlanması yanlış olacaktır.

Devrimciler politikleşmeden endişe etmezler. Politikleşme, „daha fazla sayıda emekçinin bizim devrimci fikirlerimiz çevresine toplanması“ tamlamasının eşanlamlı ısı değildir; öyle görülmemelidir. Politikleşme, daha çok sayıda emekçinin, sınıfsal kesimin politikayla ilgilenmesi demektir ki bu, halkın yönetimle ilgili dertleri olduğu anlamına gelir. „12 Eylül=depolitizasyon“ şeklindeki yaygın ve doğru sol formül yüzünden, siyaset biliminin temel kavramlarının yanlış yorumlandığı bir sol algı oluşmuştur. Politizasyon, sola ilgili, sola dair bir gelişme olarak sanılmaktadır. Öyle değildir, olmak zorunda da değildir. Politizasyon, elbette bir önceki dönemin siyasal ve örgütsel birikimleri üzerinden gelişecektir. Bundan daha doğal bir eğilim olamaz. Bu bahiste, hem sol hareketin, hem de devrimci hareketin siyasal ve örgütsel birikimi güdük ve hastalıklıdır. Politizasyon da önemli olan, güdük ve hastalıklı yapıları dahi „tedavi“ imkanı sunuyor olması, güçlenme zemini sağlamasıdır. Ama aynı uğrak, devrimci hareketimizin krizini derinleştirip, sıkıntılı gücünü daha da ezme ihtimali de taşımaktadır. Bu politik-

leşmenin doğasındandır ve bu durumu devrimci hareketin, „ölmüş eşeğin kurttan korkusu olmaz“ ya da „zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şeyimiz yoktur“ şeklinde karşılması akla uygundur. Bazılarımıza bu yaklaşım akıl dışı gelebilir ama ben örgütsel ve siyasal önlemlerimizi almak kaydıyla, değişik pratikler sergileme ihtimalleri bulunan faşizm ihtimallerinin hiç birisinin Türkiye devrimci hareketine büyük zararlar veremeyeceğini düşünüyorum. Bir saldırı yapmayacağından değil, tam tersine saldırıya direnebilecek çizgilerin tarihsel imkanlarını artıracığına duyduğum inanç yüzünden. Ama unutulmasın, önlemlerden bahsettim ve „direnme“ dediğim çizginin de kendine ait görevleri ve riskleri vardır. Ama en azından bu yazı için, bu konu gündemimiz dışındadır. Öyleyse geçebiliriz.

Türkiye siyasetinde artan bir ivmeyle, kapitalizmin yeniden düzenleme savaşı verilmektedir. Meselenin, „demokrasi“ güçleriyle, „otoriter“ güçler arasında bir savaş olduğunu söylemek, kesinlikle bir tarafın açıklamasına inanmak ya da en azından ona göre pozisyon almak demektir. Demokrasi tartışmasına aşağıda geleceğiz ama öncelikle kapitalizmin yeniden düzenleme savaşının hangi unsurlardan oluştuğunu, bu savaşın hangi güçlerle verildiğini tespit etmeye çalışalım.

Artık bir dünya sistemi olan emperyalizm, bir yandan müdahale imkânlarını ve müdahalesinin devir hızını artırırken, öte yandan hiyerarşik bir dünya tarifi de yapmaktadır. Daha doğrusu, tüm bunları bir yandan yaparken, bir yandan da karşılaştığı sıkıntılarla boğuşmaktadır. Alınan tepkilere göre yeniden ve yeniden tanımlama ve müdahale olanakları yaratılmaktadır. Biz devrimciler, hem süreci dinamik, hareketli bir olgu olarak tarif etme, hem bu dinamik yapıya müdahale etme gibi zor bir görevi yüklenmek durumundayız. Bu ikili görev, ulusal koşullarımız da düşünüldüğünde taktiklerimizin neler olması gerektiği konusunda kimi devrimcilerin kafasına karıştırılabilmektedir.

Emperyalizmin kültürel ve siyasi zorlamalarının arttığı, emekçi sınıfların ekonomik haklarına dönük saldırıların hızlandığı, emperyalist askeri hücumların yeni-sömürgeci-

lik örneklerinin ötesine geçtiği bir dönemden bahsediyoruz. Kapitalizmin yeniden düzenleme savaşı temel olarak bu üç başlıkta, daha doğrusu üç cephede yürütülmektedir. Bu saldırının güncel görünümüne dair sayılabilecek onlarca biçim ve yüzlerce örneğin her birisi kanımca mutlaka bu üç başlıktan birisine girmektedir.

Tartıştığımız, kapitalizmin ve emperyalizmin „ne kadar kötü olduğunu“ ispat olmadığından, meselemizi buradan ilerletmeden ve hiç dağıtmadan, yine yönetsel bir hatırlatmada bulunalım: Emperyalizmin yeniden dağılımla ilgili siyasi ve ekonomik çabaları, ulusal ölçekte yaşanmakta olan sınıf mücadelelerinin ne tek başına nedenidir ne de sonucu olacaktır. Emperyalizmin bir dünya sistemi olması, farklı uçraklarda, farklı müdahale biçimlerini getirmektedir. Ancak bu müdahalelerin karmaşık etkileriyle beraber, her ülkede temel olan bir sınıf mücadelesi sürüp gitmektedir.

Karışık durumu söyle örnekleme mümkündür: AKP, ABD'nin stratejik ve taktik Ortadoğu politikalarına uygun bir siyasi yapı olarak dizayn edilmiştir. Ama bu tespitten, AKP'nin Türkiye toprağında hiçbir gerçek dinamiğe oturmadığını, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin kadim saflaşmalarından da üremiş bir güç olmadığını söylemek kesinlikle mümkün değildir. Buradan ilerlersek, AKP Kürt meselesinde, ABD'nin Ortadoğu'daki önemli ayağı olarak tespit ettiği Barzani ve Talabani'nin pozisyonunu güçlendirecek bir politika izleyecektir. Terside doğrudur. Şüphesiz, Kürt sorunu hem Güney hem de Kuzey Kürdistan'da ABD tarafından kullanılmak istenmektedir. Bu bir vakıdır. Ancak buradan yararlanarak, Türkiye'nin sömürgeci politikalarından kaynaklanan Kürt sorunumuzu yok varsaymak, onu bir „yabancı diyayını“ olarak tarif etmek bizi Kemalist devlet bakışını yanına götürür. Bu şekilde, AKP'nin Kürt politikasında yapacakları da sömürgeci Kemalist „devletli“ dinamiklerle „açı yapacak“; ama bu parti, karşı karşıya gelişin nihai çözücüsü olmayı tarihsel ve güncel olarak kesinlikle başaramayacaktır. Böyle bir niyeti de yoktur. Kürt halkının özgürlüğü bu „ağı“dan çıkmayacaktır.

Emperyalizmin dünyayı yeniden düzenleme politikasında

Türkiye'nin payına, emekçilerin yoksullaştırılması, Türkiye'nin bir ilimli İslam ülkesi haline getirilerek emperyalist politikalara tamamen tabi kılınması düşüyor. Kısaca resmedilen bu çizgiye karşı, dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi Türkiye siyasetinde de sınıfsal, siyasal dirençler oluşmuş durumda. Böyle bakınca, bu dirençlerin kesinlikle sadece Türkiye'ye özgü olmadığını, milliyetçi ve sosyalist direnç öbeklerinin emperyalizmin andığımız yeniden düzenleme politikalarına karşı mücadele etmekte olduklarını göreceğiz. Ancak, bu direniş öbeklerini ayrı bir başlıkta ele alacağımızı belirttikten sonra, yeniden Türkiye'ye dönelim.

Hemen ve bastan söylemek gerekiyor ki, emperyalizmin belirttiğimiz politikalarını veri almayan, ona göre strateji çizmeyen hiçbir devrimci taktik açılım doğru olmayacaktır.

Buraya kadar mesele yok gibi görünüyor. Ama asil mesele zaten buradan sonra başlıyor; devrimci harekete de vurulmuş Japon kılıcının izini buradan takip etmeye başlıyoruz. Devrimci ve sol hareketimiz içindeki bir eğilim, devrimci hareketimizin güçsüz olduğu, demokrasi mücadelesinin güncel tek taktik çizgi olduğu, Kürt özgürlük hareketinin demokrasi mücadelesi içindeki en önemli bileşen olarak zaten demokrasi mücadelesini stratejik bir çizgiye yükseltmiş olduğu, taktik olarak demokrasi mücadelesi yerine sosyalist mücadeleyi öne çıkartmanın politikasızlık olacağı, günün demokrasi görevlerinin basında Kemalist devlet aygıtına karşı verilecek mücadelenin yazılması gerektiği, AB müktesebatının kabulünün devrimci hareket açısından iyi olacağı gibi gerekçelerden yola çıkarak, mızrağın sivri ucunun devletin Kemalist çekirdeğine yöneltilmesini doğru olacağını belirtiyor, ona uygun politikaları savunuyor.

Kanımcı, bu görüşte olan devrimcilerin ve solcuların en önemli yanılışı, En-gelsin belirttiği tuzağa düşerek, bizim irademiz dışında siyasette ve toplumsal yaşamda sürüp gitmekte olan mücadelenin tarifini daraltıp, demokrasi-diktatörlük ekseninde yapılacak bir açıklamayı yeterli görmeleridir. Bu durum, kaçınılmaz olarak devrimci hareketi liberallerin, liberal solcuların yanına götürmektedir. Devrimci hareket içinde bazılarımız, bunu normal ve doğru gö-

rürken; bazılarımız için ise bu, devrimcilikle reformizmin ayrıldığı sınırın dibinde olduğumuz anlamına gelmektedir.

Söyle açıklamaya çalışalım: Devrimci hareket, uzunca bir süreden beri kendi bağımsız parametrelerini ülke siyasetine dayatma iradesini ve gücünü yitirmiştir. Bu nesnel durum birçok yapıyı düzen içi pozisyona itmiştir. Liberal solun, devrimci hareketin sağ kanadı olarak yorumlanması gereken bir denklem tersinden kurularak, devrimci hareketi liberal solun sol kanadı haline getirmiştir. Böylelikle, liberal solun ve liberal sağın çarpıtmalarına tabi bir sol hareket kaçınılmaz olmaktadır. Bu denklemi kuran, siyasal hayatın kendisi ve biz devrimcilerin güçsüzlüğüdür. Ama bunu değiştirecek olan da yine biz devrimcileriz. Bazı devrimcilerin bundan rahatsız olmadığı, bunun üzerine taktik kurmaya çalıştıkları bir iklim müdahaleye müsaade etmez.

Tarih boyunca burjuvazinin en büyük politik başarısı, kendi politik çıkarlarını halkın genelinin politik çıkarları gibi göstermesi olmuştur. Bu dersi bugün unutmamız trajik sonuçlara yol açacaktır. Kavga, egemenlik düzeninin nasıl sürdürüleceği kavgasıdır. Bunu görmeyen hiçbir üstyapı analizi meseleye Marksist bakış olarak adlandırılmaz. Post modernizmin „söylem analizine“ değer veren, sınıflara ve onların üzerine savaştıkları ekonomik altyapıya değerlendirmesi içinde yer vermeyen bir bakış, kaçınılmaz olarak reformizm üretir.

„İleri Demokrasi“ mi?..

Türkiye devrimci hareketi açısından bu makûs talih yeniden ve yeniden tekrar ediyor. Aynısı 1970'lerde de olmuştu. 1970li yıllarda devrimci hareketin bir kanadı, özellikle TKP çizgisi üzerinden düzen içi sol çözümlere eklemlenmiş, bu politika kendisini güçlü bir şekilde gerçekleştirirken, sonuçta sadece ve sadece devrimci yapıları güçsüzleştirmiş, örneğin CHP'lilerle işbirliği yaparak devrimcileri DİSK'ten büyük ölçüde tasfiye etmiş, „Ulusal Demokratik Cephe (UDC)“, „İleri demokrasi“, „anti-tekel mücadele“ gibi başlıklarla sağcı bir programı hayata geçirmiş, devrimci hareketi genel olarak CHP çizgisine tabi kılmak için çok emek harcamıştır. TKP'nin 1978 programı bu politikanın ibretlik bir

tarihi belgesi olarak yeniden okunabilir. Bu çizgi, 12 Eylül darbesinde bile yalpalamış, cuntanın niteliğini faşizm olarak tarif etmekten kaçınmış, ordu içindeki hayali „ilerici“ ayırımlarla oyalanmış, kendisini ve kadrolarını cuntanın saldırıları karşısında donanımsız, savunmasız, silahsız bırakmış, sonunda yanına TIP, TSIP, TDKP, Devrimci Yol, Kurtuluş, TKEP ve başka çevreleri de alarak tamamen legalleşmenin yolunu açmıştır. Anılan çizginin hareket noktası, „önce demokrasi, sonra sosyalizmdir.“ Tüm öteki yanlışlıkları, bu temel yanlışlıktan hareket ettiği içindir. Bu temel yanlışlık da bilindiği gibi, SBKP'nin bizim gibi ülkeler için önerdiği devrim modelinin yanlışlığındandır. SSCB'nin emperyalizmle „barış içinde bir arada yasama“ şeklindeki yanlış temel tezinin türevi olan bu politika, bizim gibi birçok ülkenin devrimcisi için artık bir devrim programı değil, „ileri demokrasi“ programına dönüşmüştür. Dünyanın her yerinde, bu uğursuz denklemi bozmaya çalışan devrimciler olmuş; kimisi başarmış, kimisi ise yaşamları pahasına giriştikleri bu yolda politik bir başarı değil, sadece onurlu bir devrimci tarih bırakabilmişlerdir. Cephe hükümetinde „kültür bakanı“ ya da akademik dünyada „sosyalist profesör“ olmaya göre bin kere tercih edilebilecek bir son... Başarısız bile olsa, en azından devrimci.

Devrimci hareketimiz bir kez daha, bu sefer çok daha güçsüz koşullarda, bu ayı kapanına girmekten kaçınmalıdır.

Devrimciler, yeni bir dünya kurma hedeflerinin üzerine, sınıfsal bakışlarının üzerine demokrasi şalinın örtülmesine izin veremezler. Demokrasi mücadelesinden vazgeçmeden bunu yapmak mümkündür ve yapılmalıdır. Tartıştığımız söylem değil, program, strateji ve taktik tartışmasıdır elbette. Liberalizmle, sol liberalizmle aynı hedefe yönelmiş gibi görünen devrimci hareketin „gizli hedefinin“ „sosyalizm ve devrim“ olduğunu söylemek zevahiri kurtarmaya yetmez. Bu eleştirilerimize karşı, „bizim kendi programımız var“ itirazı yetersizdir. Bizim tabii ki kendi programımız var ama kendi taktiklerimizin kendi programımızın gerçekleşme şansını engellediği örnekler, siyaset yapma biçimleri de var. „Taktik yaratıcılık“ yapalım derken, stratejimizin gözden kaçtığı bir

siyasete imza atmak çok mümkündür ve dünya devrimci hareketinin tarihi böyle örneklerle doludur. Allende'nin inancına yaşamını onurluca koymuş olması nedeniyle bu hata-dan azade olduğunu söylemek mümkün müdür örneğin?

Açıktan söyleyelim, devrimci hareketin bir kısmı açısından, demokrasi programı devrim programına göre daha güncel ve gerçekçidir. İttifaklar buna göre kurulmaktadır. Oysa unutmayalım, sanılanın aksine, ittifak bir gönüllü iş birliği değil, zorunluluk eseridir. İttifak yapan güçler, su ya da bu düzeyde birbirlerine ihtiyaçları olduğunu düşünmektedirler. Doğal olarak bu işbirliği, stratejik düzeyde programın bir kısmının geri plana itilmesi, unutulması, ertelenmesi gibi doğal sonuçlara yol açacaktır. İttifakın doğası budur; bunda kızılacak, kınanacak bir durum yoktur. Devrimciler açısından da öyle olmaktadır. Bizim tartıştığımız da zaten bunun içeriğidir.

içinden geçilmekte olan uğrakta, HKP, TKP, İP, Türk Solu gibi yapılar, sol ve hatta devrimcilik adına şovenizm, Kürt düşmanlığı yapmakta, hem Kürt sorununda hem de AKP'ye ve dinci harekete karşı alınacak tutum konusunda devlet yanlısı bir tutum izlemektedirler. Lenin fotoğrafı yanına Mustafa Kemal'i koymalar, Kemalist bir Deniz Gezmiş portresi çizmeler, PKK'nin mücadelesini ABD'nin Ortadoğu programıyla eşitleyerek sahte bir anti-emperyalizm üzerinden Kürt özgürlük çizgisine düşmanlık yapmalar, ordudan açık ya da gizli medet ummalar bu çizginin alameti-i farikası durumundadır. Bu yapıların aynı dönemdeki en belirgin işlerinden birisi de devrimci hareketle kavgalı olmaları, açık açık çatışmalara girmeleri ya da birlikte iş yapmaktan imtina etmeleridir. Ancak konumları ne olursa olsun, genel algı itibarıyla sol hareket içinde sayılmaktadırlar. Ayrıca bu yapıların etki alanı dışında da andığımız tartışmalar yapılmakta, devrimci yapıların içlerinde ve tüm sol toplumsal kesimlerde de benzer tartışmalar sürüp gitmektedir.

Bu çizgiyle mücadele edilmesi kesinlikle devrimci hareketin gündemindedir ve öyle devam etmelidir. Ancak anılan sol cenahın politik olarak zavallı konumu, devrimcilerin iç

tartışmalarını ortadan kaldırmaz.

Aras unsurlar bir yana, AKP'nin, liberallerin, sol liberalerin politik saflaşmadaki yerine yakın duran, böyle ifade etmese de nesnel olarak oraya düşen, bu blokla arasındaki farkı sadece „AKP'nin daha az demokrat olması“ ya da „samimi demokrat olmaması“ olarak ifade eden, bu eksikliği tamamlama konusunda çağrı yapan ya da bu aralıktaki boşluğa oynayarak politika yapan bir solculuk, devrimcilik anlayışının da olduğunu kabul etmek durumundayız. Bu akimin atlayarak yanlış yaptığı temel mesele, bu gerici bloğun (bu blok gericidir; aynen karşısındaki devletçi, laikçi, orducu, Kemalist, sosyal demokrat blok gibi) „demokrasi programının“ hiçbir şekilde bizim olası ve reel demokrasi programımızla bir ve aynı şey olamayacağı, öyle görüldüğü yerlerde bile bu benzerliğe işaret etmenin değil, tam tersine ayrılıkları ortaya dökmenin devrimciler açısından doğru politika olduğudur. Burası atlanırsa, devrimci politika açıktan kullanılır. Çünkü asil kavga tarafı, en azından görünüşte biz değiliz. Biz kendi savaşımızı açana kadar, bu savaşın bu seklinde yedek kuvvetyiz.

Bu savaşı açmış öncü müfrezeler bugün Türkiye devrimci hareketinde mevcuttur...

TKP, HKP, Türk Solu, IP gibi yapılar nasıl devletin, Kemalist ideolojinin, milliyetçi akimin yedek kuveti olurlarsa; AKP'yi demokrasi kavgasının müttefiki olarak gören, bu partinin sınıf kimliğini deşifre etmeyen, ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi programına yazsa bile gündemine yeterince almayan, İsrail'i hedeflemeyen, AB karşıtlığını hiç dolandırmadan anlatmayan bir devrimcilik çizgisi de, emperyalist programın, AKP'nin, büyük sermayenin yedek kuvveti olmaktan kendisini kurtaramaz. Buna karşılık, „tabii öyle değiliz ama bu dönemde politikasız mı kalalım“ sorusu bir tuzaktır ve tuzağa nasıl düşmeyeceğimizin cevabı, bu saflaşmada devrimcilik yapıp yapamayacağımızın tek ölçütü, politikada üçüncü bir saf oluşturup oluşturamayacağımıza bağlı olduğudur.

Egemen sermaye ve devlet kesimleri arasında şiddeti artarak süren ve bir süre daha öyle devam edeceği anlaşılan kav-

gada bizim gündemimiz, devrimin programıdır. Bu programı emekçi halka, başka devrimcilere, Kürt halkına anlatma derdidir.

Hem Hirant Dink'in cenazesine katılıp, hem de AB'ye karşı olmak mümkündür. ABD'nin Ortadoğu projelerine karşı çıkarken, Arap halklarının yanında olurken, Kürt halkıyla birlikte davranmak mümkündür. Anti-semitizm yapmadan, Filistin'in „biz“ olduğunu anlatmak, Siyonizm'e saldırmak olasıdır. işkenceye karşı olmayı savunurken, Cemil Çiçek'in neyi temsil ettiğini söylemenin aynı zamanda bu devletin geleneğine karşı olmak olduğunu anlatabilmek gerçekleştirilmelidir. Ergene-kon'un pislikleri ortaya serilirken, kontr-gerilladan bahsetmemek, yıllarca devrimcilerin attığı „Kahrolsun MIT, CIA, kontrgerilla“ sloganını unutmak mümkün değildir. Kendimizi İlhan Selçuk'a, Veli Küçük'e uzak hissederken; bir anda Eser Karakaşla, Fethullah Gülen'le, Oli Rehnle aynı saftaymış gibi görünmek kabul edilebilir bir şey değildir. Darbeye ve parti kapatmalarına karşıyken, kendimizi liberalizmin „çağdaş demokrasi“ tarifi içinde Batı uygarlığının politik ufkunu takdis ederken bulmak doğru değildir.

Sonuçta ülkemizde darbecilerin, devletin tehditleri nasıl yıkılması gereken politik engellerse, emperyalizmin, Batılı düşünme tarzlarının, sermaye egemenliğinin ideolojik hakimiyetleri de yıkılması gereken önemli barikatlardır. Biz bu barikatları yıkmadan kesinlikle devrim yapamayız. Sol içinde söyle bir illüzyon var ki açıktan teshir etmeliyiz: Emperyalizmin bütün „kötülükleri“ ABD'ye havale ediliyor; AB ise Türkiye'de işkence yapılmasını istemeyen açıklamalarıyla, Kürt meselesinin demokratik yollardan çözümünü isteyen kararlarıyla, Ergenekonculara karşı olanlara destek veren tavırlarıyla hatırlanıyor. Bu denklem kesinlikle bozulmalıdır. AB, emperyalist bir güçtür. Devrimciler AB'ye taktik olarak da, stratejik olarak da karşı çıkmaktadırlar, çıkacaklardır. AB yanlılığını devrimcilik, sosyalistlik ve hatta solculuk olarak savunanların iler tutar tarafları yoktur. İçinden geçmekte olduğumuz uğrak, Türkiye'nin emekçi kesimlerindeki AB karşıtı eğilimi güçlendirecektir. Halkımızın güçlü bir sol muha-

lefet yokluğundan ötürü AB'den medet umduğunu söylemek yerine, bu bağımsız devrimci halk hareketini oluşturmak yolunda çaba harcamalıyız ki, bunun ilk adımı, devrimci hareketi liberal solun sultasından kurtarıp, Marksizm'in bağımsız çizgisini yaşam içinde hâkim kılmak için çabalamaktır.

Düzen içi kavganın bir önceki aşamasında biliyoruz ki, AKP'yle liberal aydınlar ittifakının bozulup bozulmadığı tartışılmaktaydı. Liberal aydınlar, AKP'yi AB tipi demokrasinin gereklerini yerine getirmek konusunda istekli olmamakla, Erdoğan'ı geleneksel muhafazakâr söyleme yaklaşmakla eleştirmişlerdi. Şimdi bu aşamada da krizden çıkışının tek mantıklı yolu olarak yine orayı gösteriyorlar.

Oysa AKP'nin bu tutumu son derece mantıklıdır ve devletçi yapıyla giriştiği kavgada kendisinin, sanıldığı ve propagandası yapıldığı kadar „devlet düşmanı“ olmadığını karşı kampın bazı unsurlarına, özellikle de orduyu kanıtlama çabası içindedir. Dolmabahçe Mutabakatı, 5 Kasım Beyaz Saray görüşmesi bu çizginin adidir. AKP kapatma davasında Cemil Çiçek'e siyasi yasak istenmemesi bu çizginin devamı olarak okunmalıdır. Bizim konumuz açısından bu durum, bir „cephe yapısı olan AKP“nin aslında taktik olarak dahi sanıldığı kadar da demokrat olmadığını kanıttır. Yani AKP'nin, liberal bloğun tarif ettiği bir büyük politik kopuşma isteme, buna cesaret etme, girişme ihtimali yoktur. Bazı solcularımızın Taraf gazetesi okuyarak gaza gelmemesinde sonsuz fayda vardır. Emperyalizmin programı yıllarca devlet eliyle uygulanmıştır; yine öyle uygulanması dışında bir ihtimal yoktur. AKP'nin kapatılamaması bunun en önemli kanıtıdır. Sermaye ege-menliğiyle devlet egemenliğini, öncesinde ya da son tahlilde ayırarak meselelere bakmaya çalışan bir solculuk, Marksizm-Leninizm'in verdiği tarih derslerinin en önemlisi olan „devlet dersinden“ çakmış demektir.

AKP'ye tamamen destek veren bu liberal aydınların bir kısmının dahi, AB uyum yasaları konusunda bu partiyi „kendine Müslüman“ benzetmesiyle nitelediği bir uğrakta, devrimcilerin demokrasi mücadelesinde AKP'yle, ona destek veren liberal solla yan yana duruyor gibi algılanması hayra alamet değildir. AKP sadece kendine Müslüman değil,

kendine demokrat ve bu aralar kendine Kürt'tür.

Devrimciler ve Demokrasi...

Sosyalist demokrasinin taktik demokrasi programı dahi, eğer bir devrim tarifi yapıyorsak, burjuva demokrasisinin her boydan pratiğinin zıddıdır, inkârıdır ve ona karşı şekillenir. Tek benzerlik belki de adından geldiği için, o adı da değiştirmek doğru olacaktır. Onun için biz, „proletarya diktatörlüğü“, „halk demokrasisi“ ya da aynı anlama gelmek üzere „sosyalist demokrasi“ deriz. Burjuvalar sadece „demokrasi“ derler. Liberal sol politik algı demokrasiyi, „genel halkoyu“, „seçilmişlerin egemenliği“, „parlamento“, „insan hakları“, „anayasa“ gibi kavramlarla tarif eder. Biz devrimciler ise, adı ne olursa halkın örgütlendiği yerel ve merkezî organların varlığıyla, sermaye devletinin politik egemenliğini kıracak her türlü girişimin meşru olmasıyla, silahlı halk örgütlenmesiyle, sermaye yanlışı ve faşist örgütlenmelere karşı halkın öz savunmasını gerçekleştirmesiyle, parti öncülüğüyle tanımlarız. Demokrasi ve mücadelesi, ders kitaplarından alınmış ideal fotoğrafın tarifi değil; dinamik sınıf mücadelesinin eseridir bize göre. Demokrasi, devrimci sınıflarla egemen sınıflar arasındaki sert ve uzun mücadelelerden doğar. Demokrasi devrimciler açısından bir ideal sonuç değil, mücadelemizin ara çıktısıdır. Biz, demokrasinin stabil hale gelmesinden değil, düzenin yönetemez hale gelmesinden, onun kurumlarının yıpranmasından, emekçilerin yönetilmeyi istememesinden, tüm bunlara bir ekonomik krizin eşlik etmesinden medet umabiliriz. Hedefimiz devrim-se eğer, demokrasinin Batı uygarlık tarifini asacak bir mücadeleye zemin hazırlaması lazımdır. Türkiye’de aktüel demokrasi tartışmasının özü de, biçimi de böyle bir sonucu hizmet etmiyor. Bunu görmek lazımdır. Bunun hakkını verecek durumumuz olmadığı öngörüsünden hareketle, bunu çok istememek, bizim zaten yenildiğimiz yeri kabul etmemiz anlamına gelir ki, o durumda, „bu savaşa hiç girmeyelim daha iyi“ bile demeye şansına sahip değilizdir. Çünkü kriz ve ondan sonra, eğer olacaksa, devrim anları devrimcilerin iradesi ile ortaya çıkmaz. Tarih devrimcilere soru sormaz; onlardan yanıt bekler.

Verip veremeyeceğimiz de hiç umurun-da olmaz...

Devrimci hareket içinde demokrasi tartışması her daim yapıldı; yeni bir tartışma değildir. Özetlemesi bile sayfalar sürer. Ama biz konumuz açısından bir noktayı vurgulayalım: Komünist Manifesto 1848'de genel oy hakkını, ücretsiz eğitimi, herkese sağlık hizmetini, emeklilik hizmetlerini, çocuk emeğine sınırlamayı ısrarla savunmaktaydı. Bugün bu taleplerin tamamı, Batılı demokrasilerin standardı içindedir. Ama Manifesto'nun esas katkısı bu değil, „egemen sınıfların devrim korkusuyla titretmesine“ neden olan diğer devrimci talepleridir: „Toprak mülkiyetinin ilgası, miras hakkının reddi, bankacılığın ulusallaştırılması, haberleşme ve ulaşım araçlarının devletleştirilmesi...“ Avrupa'da komünizmin hayaletini dolaştıran bu taleplerdi. Manifesto'nun çığır açıcılığı, demokratik talepleri de içermesi değil, yeni bir dünyanın kaçınılmazlığını güçlü şekilde anlatmasıydı. Ama unutamayalım, bu broşürün yayınlandığı yılın haziran ayında Paris işçileri, kaderlerini krallığı karşı mücadele eden burjuvaların kaderlerinden tarihte ilk defa olmak üzere ayrıarak isyan etmeyi başaramasaldı, Komünist Manifesto'nun bir siyasal edebiyat metni olarak algılanması ihtimali de vardı. Ustaların büyüklüğü, bu gelişimi görmüş ve ona inanmış olmalarıdır. Bu bağlamda Devlet ve Devrimle birlikte Lenin'in katkısının da, burjuva devletin tam olarak demokratikleştirilemezliği, bu yüzden de ortadan kaldırılması gerektiği olduğunu hatırlatmakta fayda vardır. Bir yorumcunun değişikle, Devlet Devrimle birlikte „Batı'nın politik geleneğinin sözlük ve grameri camdan dışarı atıldı“.

Bu tartışmalar sadece bize özgü de değildir kesinlikle. Dünyanın her yerinde devrimciler, Marksistler, liberal demokrasinin ideolojik ve politik baskısı altındalar. Bu durum, devrimci Marksizm'in iktidar fikrinden uzaklaşmış olmasının, özgüvenin' kaybetmiş olmasının doğal sonucudur.

Sloven Marksist felsefeci Slavoj Zizek, 2003'te yayınlanan Lenin Üzerine adlı eserinde durumu su satırlarla tarif ederek itiraz yöneltiyor: „Bugün genel olarak (hala) egemen liberal-demokratik konsensüsü kiran, yavaş yavaş şimdiye değin dışlanmış konuları (faşizmin kısmen gerekçelendirilmesi,

etnik kimlik adına soyut yurttaşlığı koruma gereksinimi, vs.) gündeme getiren radikal popülist sağdır. Halbuki egemen liberal demokrasi bu gerçeği solcu radikallere şantaj yapmak için kullanıyor: ‚Ateşle oynamayalım, yeni sağ saldırıya karşı her zamankinden daha çok demokratik konsensüste diretmeliyiz, ona karşı her eleştiri kaçınılmaz olarak yeni sağın isme yarıyor!‘ Can alıcı ayırım burada: Bu şantaj reddedilmeli, bizzat demokrasi kavramının kendisinin sorgulanmasına kadar, liberal konsensüsü bozma riskine girilmelidir.“

Görüldüğü gibi, bizim yaptığı tartışma evrensel ve günceldir.

Demokrasinin bitmeye başladığı yerde, devrimin ve karşı devrimin tarlasına girilmiş olunur. Zizek’in „risk“ dediği alan burasıdır. Biz devrimciler, dünyada ve Türkiye’de siyasetin bu sulara girmeye başladığını analiz edip, bu riskleri alabilecek miyiz; yoksa en genel olarak rahatımızı bozmaya-
cak bir politikanın savunucusu mu olacağız?

Bati uygarlığının politik ve kültürel paradigmasını yıkmayı hedeflemeyen bir devrimciliğin, bizim gibi Doğulu toplumlarda başarılı olma şansı yoktur. Zaten Batı’da da devrimciliğe kapı açan bir demokrasi zeminin şansı yoktur. Öyleyse, her iki politik coğrafyada da esas mücadele, bu değerleri tahrip etmeye yönelmek olmalıdır. Strateji buyken, taktiğin Batılı tarz bir „demokrasi Mücadelesi‘ne indirgenmesi ölümcül yanlışlık olacaktır.

Kısaca söylemek istediğim, „taktik ve güncel bir yaklaşım olarak demokrasi mücadelesi“ başlığının ötesinde, stratejik duruş olarak devrimciliği nasıl gördüğümüzle ilgili bir tartışmaya ihtiyacımızın da olduğudur. Bildiğimiz tüm devrimler, böyle tartışmaları tüketerek devrimci olmuşlardır. Yoksa „iyi bir devrimci program yazarak, onun çevresinde parti kurarak“ devrim yapılmaz. Ve unutmayalım, devrim her zaman günceldir; çünkü devrimciler buradadır... Bu, sanılanın aksine, bir „edebiyat“ değil strateji olarak anlaşılacak zorundadır...

Ülkemizdeki en dinamik demokrasi gücü hiç şüphesiz Kürt özgürlük hareketidir. Ama unutmayalım, ülkemizdeki en dinamik devrim gücü de aynı zamanda Kürt özgür-

lük hareketidir. Kürt özgürlük hareketinin hangisine doğru everileceği, kendisini de asan başka faktörlerin de etkisiyle belirlenecektir. Kürt hareketine karşı alınan tutum bu demokrasi tartışmamızın nirengi noktası gibi görünmektedir. AKP-liberal bloğu, Kürt halkının ve meselesinin en azından adinin konmasında devrimci harekete yakın bir pozisyonadadır. Buradan yola çıkarak, devrimciler, Kürt özgürlük hareketi ve bu bloğun, Kemalist-sömürgeci-devletçi bloğun karşısında olmaya göre aynı ya da yakın yerde durduğu kabulü üzerinden bir topografya tarifi yapmak ölümcül sonuçlara götürür. Bizim buradaki demokrasi anlayışımız, Kürt halkının öz örgütlenmesinden kalkan, bunu gerillanın yarattığını bilen, muhatabın gerilla olduğunu her fırsatta haykıran bir çizgiyken, bu blok görünürde Kürt dostu, esasta PKK ve Öcalan düşmanıdır. Demek ki, „Kürt sorunu vardır, hepimiz kardeşiz, siz şu eti ve kömürü alıp şükredin“ çizgisi bir demokrasi çizgisi değil; Kürt halkını düzene bağlamanın, askeri saldırıyla beraber artık görünürdeki tek biçimidir. Zaten Dolmabahçe Mutabakatı da bu çaresizliği dayanmıyor mu? Bizim demokrasimiz başkadır, düzenin demokrasisi başkadır. AKP'yle devletin anılan çekirdek yapısı arasında sürüp gitmekte olan „demokrasi“, „güçler ayrılığı“, „anayasal kriz“, „hukuk“ tartışmaları, devrimcilerin taktik demokrasi talepleriyle AKP'nin bu kavgasını aynı kefiye sığdırmaya yetmez.

AKP-liberal-Batıcı kanadın demokrasi meselesine nasıl baktığının turnusol kâğıtlarından en önemlisi Ergenekon meselesidir. Ergenekon meselesi olası hukuki sonuçları itibariyle abartılmıştır ve murat edilen politik yıpratma dışında davadan ciddi bir sonuç çıkması mümkün değildir. Susurluk'tan ne çıkmıştı; Sedat Bucak'a, Mehmet Agar'a dokunulabildi mi? Hayır, çünkü en son yargılaması sırasında Sedat Bucak, „Çok üstüme gelerseniz, çantayı açarım“ dedi ve mesele kapatıldı. Bu mesele de öyle olacaktır. Onun için Ergenekon üzerine medyada ve bu kanatta yapılan yaygara eklenmek yerine, derin devleti, kontr-gerillayı hedef alan, bu yapının (Ergenekon'un değil) devletin arızası değil, kendisi olduğunu anlatan, özel Harp Dairesi'nin Genelkurmay birimi olduğunu ifade eden, devrimcilere ve halka kar-

şı isledikleri suçları propaganda eden, AKP'nin bu kayıkçı kavgasından bir şey çıkartmasının mümkün olamayacağını, önünde sonunda anlaşacaklarını vurgulayan bir politik hat izlenmelidir. Hatırlanacaktır, birkaç yıl önceki „derin devlet“ tartışmalarında Süleyman Demirel, „Derin devlet, devletin kendisidir“; Mehmet Ağar, „Derin devlet, bir daha toprak kaybetmeme iradesidir“; Deniz Baykal, „Derin devlet yok, sahipsiz devlet var“; Tayyip Erdoğan ise, „Derin devlet vardır; hep var olmuştur. Osmanlı'da da var olmuştur. Kolaysa siz ortaya çıkartın“ demişti. Devrimciler dışında kimse için ortaya çıkartmak kolay değildir; zaten kimse de böyle bir şeyi yapmak istememektedir. Derin devlet, bu devlet için artık ancak devrimle mahiyeti anlaşılacak bir yapılanmadır.

Eski bir subay olan gazeteci Erol Mütercimler, 12 Mart'ın ünlü işkenceci orgenerali müteveffa Memdug Tagmaç'ın kendisine yıllar önce tesadüf eseri anlattıkları için bile „benimle mezara gidecekler“ diyor. Kontr-gerillanın 40 sene önceki pratiği bile bugün konuşulamıyor. Ergenekon operasyonu orduyla yapılan anlaşmanın bir bileşenidir; onun için içinde bir tek bile muvazaf subay yoktur; hukuki olarak da ciddi bir sonuç yaratmasını beklemek hayal kırıklığından başka bir şey anlamına gelmez.

Demokrasi meselesinde solcularımızın ve kimi devrimcilerimizin kafa karışıklığının gidermede belki Tayyip Erdoğan'ın sosyal güvenlik yasa tasarısı tartışmaları sırasında solcuları suçlaması öğretici olmuştur. Bu partinin halk düşmanı emperyalist vizyonunun önemli bileşenlerinde olan emekçilere saldırı söz konusu olduğunda, başbakan „demokrasi ittifakını“ hiç önemsememekte, ağzından köpükler saçmaktadır. İşte o zaman insanın aklına, paralı eğitimi savunan Murat Belge, „ezber bozucu“ Baskın Oran gibi sol ve sosyalist aydınların konumu gelmektedir. Bilindiği gibi bir kısım öğrencisi Murat Belgeye eleştirel bir mektup yazarak, „sosyalist dünyayla ilgili hayallerinin bir ampule sığmayacağını“ veciz şekilde dile getirdi. İnsan devrimden vazgeçince, hayalleri bir toplu iğnenin ucuna bile sigar. Murat Belgenin tarihsel misyonu zaten hep devrimden vazgeçirmek olmamış mıydı?..

Devrimi tarif etmeden demokrasıcılık yapmak, „demokrasiyi istismar etmemek“ doğru Leninist politika değildir. Sol hareket içinde, „devrimci hareket güçsüz, reel politika yapamıyor, bu nedenle ideolojik tutumlardan kaçınan bir ittifaklar politikası tarif etmek doğru tutum olmaktadır“ savunması ya ağıktan yapıyor ya da bu kabul üzerinden burjuvazinin sol kanadı olan bir politika izleniyor. Somut örnek sosyal güvenlik tartışmaları sürerken gözlendi. AKP'ye kapatma davası açıldıktan sonraki ilk bir hafta içinde süren karışıklık ve restleşmeyi gidermek amacıyla TOBB, MÜ-SIAD, ITO, Türk-İş, Hak-İş gibi yapılanmaların ortada kalan „herkes bir adım geri atsın“ çağrısına DISK'in katılmaması üzerine, yine bu çağrının içinde yer almayan TÜSIAD hemen Süleyman Çelebi'yle görüştü ve ortak bir açıklama yapıldı. Açıklama Hürriyet, Milliyet gibi gazetelere birinci sayfadan girdi. Sol yapı, DISK üzerinden bir kez büyük sermayenin yedeği oldu. Aynı DISK, Devrimci Karargâh örgütünün AKP İstanbul İl Başkanlığı'na yaptığı bombalı saldırıyı da olaydan birkaç saat sonra İsrail Başbakanı Ehud Olmert ile kınarken pek aceleliydi. Yani AKP yanlısı gibi görünen bir politika izlense de, düzen içi bu kapışmada bu çizgiye daha mesafeli durulsa da, sonuç değişmiyor: Hep üzerinden politika yapılan bir sol kültür üretiliyor.

Kabul etmemiz gerekir ki, düzenin iki kanadı arasında gerçekleşmekte olan ve giderek sertleşme eğilimi gösteren kapışmada hem devrimci hareket hem de emekçi halk hareketi, sınıf hareketi belirleyici bir etken değildir. Devrimciler arasında bu çok sık duyduğumuz cümleyi ben, genel geçer algının neredeyse tam tersi bir anlamda kullanma eğilimindeyim: Biz su anda önemli bir aktör değiliz, çünkü Marx'ın şaşmaz dersinden öğrendiğimiz kadarıyla, „Yeni bir devrim, ancak bunalımın ardından gelebilir.“ O zaman denmek istenen, bizim katkımız olmadan da bu kavganın süreceği, bizim nedenlerden çok, yapabilirsek sonuçlar üzerinden etkin olabileceğimizdir. Yani, kavganın mantık dizgesini değiştirecek durumlar ortaya çıkana, biz devrimciler bu şartları olgunlaştırana kadar, demokrasi bahsinde, egemen devlet kurumlarının yıpranması bahsinde, bu kurumların kendi aralarından

daki gerginlik bahsinde, laiklik üzerinden sürekli kendisini üreten toplumsal, siyasal, anayasal krizler bahsinde, Kürt meselesinin bu mantıkla çözümsüzlüğü bahsinde kaçırduğumuz bir fırsat yoktur. Çünkü bunlar verili durumdur. Bunlara dair tutum almak kesinlikle gereklidir; ancak bu „büyük politika“ tutkusunun devrimciler için bu şekilde için büyük politik sonuçlar yaratma şansı yoktur. Örneğin, olası bir askeri müdahaleyi karşı Ahmet Altan ya da Osman Kavala'yla birlikte olmanın hiçbir faydası olmayacaktır. Buna karşılık, böyle bir darbeye devrimci kişi ve grupların Kürt özgürlük hareketiyle ortak tutum alabilmesi için çalışmak hem daha doğru olacaktır, hem de gerçekçi olan odur.

Liberal Solun ince Taktikleri...

Tam da burada, liberal hareketin kanaat önderlerinin, solu ve yapabildikleri kadar devrimciliği yedeklemeye çalışırken nasıl bir sark kurnazlığı yapmaya çalıştığını sergilemek gerekiyor. Liberal bir platform olan www.kuoyerel.com adlı internet sitesinde yaz aylarında yayınlanan „Kemalizm'in Entelektüel Proleterleşmesi“ adlı ilgi çekici yazı bu konuya güzel bir örnek. Sabancı Üniversitesi Tarih Bölümü doktora öğrencisi Doğan Gürpınar tarafından kaleme alınmış bu yazı, yöntem olarak „gerçek hayati değil, söylemi, akademiye inceleme“ gibi bir hatayla malul olduğundan ve dediğimiz gibi kötü niyetinden, „sol talepler ve yönelimlerin Kemalizm'e hiç bir şekilde çatışmadığını“ iddia ederek, „Türkiye'de yaşanan 68'in muhteva açısından ABD ve Avrupa'daki 1968'lerden çok farklı nitelikte olduğu ve Batı 68'i gibi modern topluma ve onun konformizmine reaksiyon değil, üçüncü dünyacı bir kalkınmacı öngördüğünden, Türkiye akademisinin sola kayması büyük ölçüde Türk Kemalizm'inin sola kaymasından ibaret kaldı“ diyor.

Yazı görünürde Kemalizm'e hücum ederken, arada bel altından Marksizm'e, devrimciliğe vuruyor. Bunu da Marksizm'i ve devrimciliği anmadan, yok sayarak yapıyor. Yazı yapmıyor ama, dile getirdiği tezi kanıtlamak için en sık dile getirilen argümanlardan birisi, bilindiği gibi Deniz Gezmişin Kemalizm'e ilişkin hoşgörülü görüşleridir. Ama ironik olan, tam da bu yazının yazıldığı günlerde bir televizyon

kanalında Deniz Gezmiş'in idam sahnesinin gösterildiği bölümde, Deniz'in son sözlerinden, „Marksizm-Leninizm“, „ABD emperyalizmi“ ve „Kürt halkı“ ifadelerinin sansür edilmesidir. Bu durum, yukarıda andığımız Erol Mütercimler'in sansürüyle birlikte bir çizgidir ve düzenin kendisidir. Bu çizgi, yazımızın başında belirttiğimiz gibi, solla devrimciliği eşitleyip, sola liberal demokrasi dışında bir imkân bırakmama çabasıdır. Şüphesiz, solun tarihi boyunca bir kısım solcu cuntacı olmuş, Kemalizm'e hayırhah tutumla bakmış, „asker-sivil aydın zümre“den medet ummuştur. Ama devrimcilik, bir halkalaşma ve devletle savaşma çizgisi olarak bu kesimle mücadelelerden de doğmuştur. Bunu bilip de söylemeyen cahil olamayacağını göre, alçağın tekidir.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı, daha 1935'de Kemalizm'le hesaplaşan, Kürdistan'ın sömürge olduğunu söyleyen eserler verdiği için yoldaşlarının sansürüne, yok saymasına uğramadı mı? İbrahim Kaypakkaya Kemalizm'in düzen içi sınıfsal ve siyasal pozisyonunu 1970'lerin başında yazmadı mı? Deniz Gezmiş mi daha Kemalist'ti, yoksa Baki Tuğ mu? Mahir Çayan'la İlhan Selçuk'un ikisi de 12 Mart mağdurudur diye ideolojik ve politik olarak ikisinin de aynı yerde durduğunu söylemek akılsızlık olmaz mı? Sadece Türkiye devrimci hareketinin değil, bütün olarak Türk siyasetinin ve toplumunun 1980'lerde Kemalizm'le hesaplaşma yapmasına neden olan tartışmaları başlatan PKK'nin temelleri SBF' de atılmadı mı? Öcalan hala, „Biz hareket olarak Mahir Çayan'ın, Deniz Gezmişin geleneğinden geliyoruz“ demiyor mu? Liberal Prof. Atilla Yaylılar Kemalizm'in, devletin gadrine uğramış olarak televizyon televizyon geziyor da, Prof. Fikret Başkaya-lar, Haluk Gergerler neden Haymana Cezaevi'nden dışarıya zor çıkıyorlar?

Bilmeyenler olabilir, unutmuş olanlar olabilir, önemseme-yenler olabilir; ama daha aklımız başımızda ve bu uyanıklıklarla devrimci hareketin karalanmasına kimse müsaade edemez. Biz solcu değil, devrimciyiz...

Mesele, liberalleri kötülemek değil elbette. Mesele, liberal-demokrat-Baticı-AKP bloğuyla aramızda hiçbir ilişki olamayacağını dostlarımıza anlatmak...

Liberalizm, o dönem öyle Batılılaşma yolunu seçen, bu dönem ise onu reddederek başka türlü Batılılaşma yolunu seçen bir akim olarak Kemalizm'i eleştirilmektedir. Bu liberal akim, günümüzde Kemalizm'i en çok, „Bati düşmanı, AB, ABD düşmanı“ olmakla eleştirmektedir. Söylenen açıkça, Batı'yla öyle değil, böyle birleşmemiz gerektiğidir... Ulusalçılıkla devrimcilerin en önemli ayrımı da zaten burada ortaya çıkmaktadır. CHP, MHP, DSP ulusal akim içindedirler ama hiç birisi esastan AB'ye, ABD'ye, NATO'ya karşı değildirler. Sadece bazı politikalarından rahatsızdırlar.

Ancak burada, devrimcilerin de söyle bir dilemması bulunduğu tartışmak durumundayız: Batıya, AB'ye, ABD'ye karşı olmak konusunda ulusal sol akımlar ve kurumlar net ve atak durumdadırlar. Bu temalar üzerinden toplumsal yaşamda taraftar bulmaktadırlar. Çünkü politik yaşamın „darbe mi-demokrasi mi“ dışında eksenleri vardır ve bunlar da gerçekliklerdir. Burada ulusal solun eli siyaset yaparken rahat, ama devleti yönetirken sıkıntılıdır. Tüm muvazzaflık yaşamı boyunca Pentagon'a, Brüksel'deki NATO karargâhına selam duran generallerin neredeyse tamamı emekli olunca „anti-emperyalist“ oluvermektedirler. Bu çelişki, ulusal sol tarafından „siyaseten“ giderilmeye çalışılmakta, ama ne kadar manevra yapılırsa yapılsın, aynı zamanda ordu ve devlet yapısı üzerinde yıpratıcı bir basınç da oluşturmaktadır. 2008 başındaki Zap operasyonu bunun en somut göstergesi olmuştur.

Devrimci siyasetin dilemması, anti-emperyalizmin, AB karşıtlığının ulusal solun elinde gerici ve şoven biçimler almış olmasının bu temaların sahipliğinde çekiniklik yaratıyor olmasıdır. Bu dilemmadan kaçınmanın yolu üzerine üzerine gitmektir.

Başka yolu yoktur; „sakınılan göze çöp batar“. Anti-emperyalizm konusunda Kürt özgürlük hareketiyle ilgili bir kaygıya da bence yer yoktur. PKK bu konuda rahattır; çünkü Türkiyeli devrimcilerle kendi hareketinin farklı olduğunu bilecek, buna uygun davranacak kadar politik tecrübesi vardır. Kürt halkının haklı mücadelesiyle yan yana duran politik devrimci çizgilerin de rahat olması gerekiyor. Dura-

mayanlar için tehlikeli sular başlamaktadır ve bazı çizgiler o sularda zaten dolaşmaktadırlar.

Sınıf mücadelesinin ilerleyen zamanlarında AB ve ABD düşmanlığı önemli bileşenler olacaktır ve olmak zorundadır. Herkes hesabını buna göre yapmalıdır.

„Avrasya Emperyalizmi“

Tam da burada, „Avrasya emperyalizmi“ meselesine gelebiliriz. Yazımızın başında, dünya ekonomi politiğini kabaca resmedip, emperyalizmin yeniden paylaşım kavgasının, iktisadi ve siyasi olarak korumacı-içe kapanmacı-milliyetçi reflekslerin ve yönetimlerin güç kazanmasına yol açtığını ve bu devlet ya da öbeklerin benzerleriyle iş birliği imkânlarını arıyor oluşlarına dikkat çekmiştik. Bu çok belirgin bir eğilimdir ve dünyadaki politik-askeri kriz başlıklarının önde gelen ögesi, ABD, AB ve Japonya'dan oluşan bildik emperyalist öbeğin de önemli bas belasıdır.

Rusya ve Çin biz devrimcilere göre artık sosyalist ülkeler olmadıklarına ama güçlü ve daha da güçlenmekte olan kadim devletler olduklarına göre, bu ülkelerin emperyal hedeflere sahip olmak için yeterli nedenleri, birikimleri mevcuttur. Onlar da her ulusal iktidar gibi bunun için uğraşmaktadırlar. Milliyetçilik bunu yapar.

AB ve ABD, sosyalist bloğun coğrafi olarak Avrupa'da ya da oraya yakın ve nispeten küçük devletlerini kolayca dizayn etmiş, değişik modellerle içermiştir. Doğu Almanya, Polonya, Bulgaristan, Arnavutluk, Yugoslavya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Estonya, Letonya, Litvanya... Ve daha bazı ülkeler bu sınıfa girer. Bir dizi ülke için ve bu ülkeler içinde mücadele sürmektedir. Gürcistan, Beyaz Rusya, Ukrayna, Azerbaycan, Tacikistan, Kazakistan, Türkmenistan... Ve daha bazı ülke-ler bu sınıfa girer. Bir de Rusya ve Çin'den oluşan sosyalizmin „kurucu babaları“ vardır ki, buralarda emperyalizmin hesapları tutmamış, daha doğrusu evdeki hesap çarşıya uymamıştır. Bu iki devlet ne tam olarak Batı kampına çevrilebilmiş, ne de tam olarak denetim altına alınabilmiştir. Sosyalizmin çözülmesiyle zafer kazanan emperyalizm, içinde bulunduğumuz uğrakta, güçlü ulusal ve eskinin devamı-

nı andıran müdahaleci devletlerle karşılaşmıştır. Şimdiye kadar diplomaside ve askeri pozisyonda çok sertleşmeyen, ama kimsenin birbirine sırtını dönmediği ve sonunda karşı karşıya gelişlerin kaçınılmaz olduğunu herkesin bildiği bir dönem sürmektedir. Şanghay İş birliği Örgütü'nün varlığı, İran politikası, Çin'in ekonomik yükselişi, Rusya'nın kendisini Putin döneminde toparlayarak güç olduğunu yeniden hissettirmeye başlaması, yine bu ülkenin füze savunma sistemine karşı tepkisi... Gibi ilk elde sayılabilecek, ancak yine yazımızın eksenini olmadığı için derinleştirilmesi tercih edilmeyen, başka bir dizi öge buradaki karşılıklı sıkıntıları anlatmaktadır.

Bu tabloya bir başka faktörü de eklemek gerekmektedir. Bir başka öbek de, yek-pare bir yapı sergilemese de, bu iki devletin ulusal politikalarının yanına doğru yaklaşmakta, genel olarak emperyalizme ve ABD politikalarına karşı işbirliği imkânlarını yaratmak için önemli merhaleler almaya devam etmektedirler. Bu ülkelerin başında, İran ve Venezüella gelmekle beraber, Küba, Kuzey Kore, Suriye, Sudan, Hindistan, Brezilya, Arjantin, Bolivya, Ekvador'u da bu tabloya eklemek resmin bütünü görmemizi kolaylaştıracaktır. Küba ve Kuzey Kore sosyalist ülkelerdir. Venezüella ve Bolivya sosyalizme gidişe dair kıpırdanmalar yaşıyor olmalarına rağmen, sosyalizmin bu öbekleşmelerde belirleyici bir rolü olduğunu Avrasya coğrafyası için söyleyemeyiz. Bunun tartışılabileceği tek yer Latin Amerika'dır; ama o da „Avrasya emperyalizmi“ tartışmamız açısından konu dışıdır.

Buraya kadar vurguladığımız ulusal konumlar, yazımızın başından beri anlatmaya çalıştığımız, emperyalist yeniden paylaşım meselesinin somut görünümünden başka bir şey değildir ve kendisini anlatmaktadır. Emperyalist askeri, siyasi, ekonomik öbek bastırdıkça, her boydan ve soydan direniş potansiyeli dinamiğe çıkmaktadır ve daha da çıkacaktır. Bu çok doğaldır ve devrimcilerin rahatsız olacağı bir durum yoktur. Nerede hareket, orada bereket...

Dünyanın bu yüzyılın] da aynen bir önceki yüzyıl gibi, üç temel ideolojik akım ve bunların çeşitli mezhepleri belirleyecektir: Marksizm, milliyetçilik ve liberalizm... Tablo bir kez

daha buna işaret etmektedir. Türkiye'den değil de, dünyadan ve tarih bilinci ekseninden bakınca, görünen resim devrimciler açısından son derece umut vericidir.

Emperyalizme karşı ortaya çıkan ve çok aktif politika izleyen ulusal direniş öbekle-ri, birbirleriyle Türkiye kamuoyunda çok da algılanmayan bir iş birliği içindedirler. Venezüella'nın Rusya'dan giderek artmakta olan silah ithalatı, Kalaşnikov fabrikası kurulması için lisans anlaşması yapılmış olması, İran-Venezüella petrol işbirlikleri ve OPEC içindeki manevraları, Venezüella'da İran otomobillerinin satışa sunulması, yine geçtiğimiz aylarda Venezüella-Ekvador-Kolombiya arasında FARC gerillalarının infazıyla patlak veren kriz, kanla Rusya'nın nükleer çalışmalarda ısrarla süren işbirlikleri, Arap dünyasında Chavez'e duyulan sempati, Suriye-Kuzey Kore arasında şimdilik istihbarat bilgisi olarak da kalsa yapıldığı öne sürülen füze çalışmaları, İran devletinin Latin Amerikalı solcu iktidar ve örgütlerle çok somut ilişkileri, Rusya'nın son NATO zirvesinde Gürcistan ve Ukrayna'nın üyeliğini engellemiş olması, Güney Osetya savaşı, Çin'in Afrika petrol sahalarındaki manevraları, El Cezire televizyonu ile Telesur'un işbirliği gibi hemen sayılabilecek bir dizi olgu, bu öbekleşmeleri ciddiyetini anlatmaya yeter de artar bile.

Bir cümleyle, ABD'nin Ortadoğu'da hepsi Müslüman bir dizi ülkeye karşı gerçekleştirdiği ve daha da gerçekleştirmeyi istediğini açıkça beyan ettiği saldırganlığının İslam coğrafyasında yarattığı muazzam nefreti ve karşı güç oluşturma çabasına da bu resme eklemek gerekmektedir.

Emperyalizme karşı direniş meşrudur. Hangi direnişin bizim açımızdan doğru ve dost görüldüğü, hangisiyle iş birliği imkanlarının yaratılacağı ise bizim politik tartışmalarımızın ayrı bir konusudur. Ancak buradan yola çıkarak, ABD'ye karşı direniş gösteren ulusal ideolojilerin tümüne emperyalist demek, dolayısıyla bu ülkelerle mesela Rusya ve Çin'le, ABD ve AB'yi eşitlemek, en az Mao'nun „Üç Dünya Teorisi“ kadar yanlış bir tespit olmaktadır ve Türkiye'de devrimci hareketini en az onun kadar yanlış ittifak önerilerine götürür.

„Avrasya Emperyalizni“nden bu kadar kolay bahseder-

seniz, açık düşerseniz. Türkiye’de biz devrimcilerin tuzu kurudur. Yönetmemiz gereken ülkeler, ekmek vermemiz gereken milyonlar, dikkat etmemiz gereken diplomatik hassasiyetler yoktur. Oysa bu endişeleri olan devrimciler reel davranarak doğru yapmaktadırlar. Emperyalizmin ağır saldırısı altındaki devrimci iktidarların, Rusya, Çin, İran gibi Avrasya ülkeleriyle iş birliği yapmaları o zaman bu analize göre „emperyalizmle iş birliği“ yapmak olur ki, bu tespitin iler tutar tarafı yoktur.

Güçlülerin arka bahçesi olur. Bunda sıkıntı yoktur. Bizim açımızdan, güçlünün ve arka bahçenin kim olduğu önemlidir. ABD’nin 130 küsur ülkede askeri varlığı bulunurken, Çin ve Rusya’nın bu ülkenin daha fazla diplerine yaklaşmaması için yaptıkları ulusal hamleler, bu ülkeleri emperyalist yapmaz. Tabii ki oraya gitmek istemektedirler, ama oraya ulaşmış değildirlere ve biz devrimcilerin onlar için „önerisi“, emperyalist olmamaları değil, sosyalist olmalarıdır. Bu da ancak bir iç mücadele sonucu gerçekleşebilir ve bunu yapacak olanlar o ülkelerin komünistleri olacaktır.

Tarih bize göstermiştir ki, sömürgeciye, emperyaliste, işgalciye karşı ulusal mücadeleler değişik tarihsel uğraklarda devrimci gelenekler yaratmışlardır. Bu anlamıyla, ulusal tepkiyle devrimci tepki arasında akrabalık ilişkisi olan çok örnek sayılabilir. Devrimcilik, bu uzak akrabalık bağıını kendi lehine kopartarak, kendi programıyla yürüyenlerin isi olmuştur. Mao, Ho Şi Minh, Fidel Castro sayabileceğimiz bilinen örneklerdir. Asya coğrafyasında bu işlerin nasıl yürüyeceği konusunda buradan ahkâm kesmek çok mümkün olmayabilir. Ama tersinden hiçbir örnek saymak mümkün değildir. Yani, ulusalcılığa karşı liberal burjuva akımdan devrimcilik türemesi mümkün değildir. En fazla „ileri demokrasi“ üretmek mümkündür.

Ulusalcılıkla emperyalizm arasındaki gerilim konusunda devrimcilerin alması gereken pozisyona, 1960’lardaki Bağlantısızlar Hareketiyle sosyalist kamp arasındaki ilişki örnek teşkil edecektir. Bağlantısızlar, açıkça kendisini her iki bloğa da yakın görmediklerini ifade ediyorlardı ama politikaları emperyalizmle de mesafe koymak anlamında sosyalist

kampın elini güçlendiriyordu. Başka bir örnek Arap Baas hareketiyle yine Sovyet bloğu arasındaki ilişkiden de verilebilir. Baas pratikleri, İngiliz ve Fransız sömürgeciliklerinin 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası askeri olarak çekilirken kurdukları krallıkların otoriteleriyle karşı karşıya kaldıkları her an, Bati, İngiliz, Fransız, ABD düşmanlığı ürettiler, bu ülkelerle çatışmalara girdiler. Nasır'ın 1956'da Mısır'da İngiliz-Fransız-İsrail ortak güçleriyle çarpışması onu Arap dünyasında bir daha tekrarlanamaz bir otorite durumuna getirerek sosyalizme yakınlaştırdı. Che'nin Mısır seyahati her iki lider için bu yüzden önemliydi.

Dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi politik görüşten birisinin, bir partinin, hareketin, toplumsal tepkinin, ABD'nin, Bati uygarlığının görünümüne karşı durması olumlu bir gelişme olarak kaydedilmelidir. Bu, Moskova'da bir fasist; Endonezya'da bir şeriatçı; Afrika'da bir kabile reisi olabilir. Karşı olmasına karşı çıkma şansımız da, hakkımız da yoktur. İşbirliği yapma imkânlarımızı araştırırız, uygun görürsek ortak düşmanımıza karşı işbirliği yapabiliriz. Bu tamamen politik bir tercihtir ve biz devrimcilere bağlıdır. ABD düşmanlığı bizi aynı politik hatta getirmez; sadece bunun için güçlü bir zemin hazırlar. Ama faşistler, dinciler anti-emperyalist tutumlar alıyor diye de kendimizden endişe etmeyiz. HAMAS İslamcı diye İsrail mi hâkli oluyor? Pireye kızıp yorgan yakılmaz... Bu durum, emperyalizmin azgınlaştığını gösterir ki, durum tam da böyle tarif edilebilir. Ayrıca kendimizi Batı'ya yakın gördüğümüz kadar Asya steplerindeki, Hindistan'ın verimli ovalarındaki emekçilere, ezilenlere, köylülere yakın görmemiz, hepimiz Batılı formasyonlardan yetişmiş Marksistler olduğumuz için bize zenginlik ve yeni dünyalar katar. Bizim yenedünyamız, Londra'dan, Brüksel'den Paris'ten değil, Ortadoğu, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yoksulluğundan ve sefaletinden doğacaktır ki, oralara daha demokrasi gitmemiştir. Devrimciler devrimi getirene kadar da gitmeyecektir.

Buraya kadar olan kısım, meselenin uluslararası boyutuydu. Bir de ulusal olan kısmı var. Ülkemizde ulusal solun çoğu gücü, kendisini ABD ve AB karşıtı olarak tanımlıyor. Bu an-

layışlar, bir „Avrasya Birliğinin peşinde koşuyorlar. „Avrasya Birliği“ su anda bu adla bir hayali proje. Ama İran, Rusya, Çin’le somut ilişkiler tarifi bilindiği gibi ordunun üst kademesinde bile, güçlü olmasa da dillendirilmiş durumda. Bir sosyal demokrat, sakayla karışık söyle bir söz bile söylemişti yakın geçmişte: „Biz hep, ‚Türkiye İran olmayacak‘ diyoruz ama ABD’ye karşı takındığı onurlu tutum düşünüldüğünde aslında biraz İran olmakta sakınca yok galiba...“ Bu bir reel politiktir ve ısrarla anlatmaya çalıştığımız gibi, emperyalizmin yarattığı bir merkezkaç etkisi anlamına geliyor. Meseleye bakışta, „genel bir ideolojik tutum olarak“ Avrasyacılık’ın yanlış olmadığını belirtmekte hiç bir mahzur bulunmadığını yukarıda anlatma çalışmıştım.

Bu ülkede, Avrupa Sol Partisi’ne katılmak, Avrupa’nın bilmem hangi ülkesindeki komünist partilerle temaslara girmek, oradan konuşmacılar dinlemek normal oluyor da; İran’ı tanımaya çalışmak, Rus komünistleriyle temaslarda bulunmak, Kuzey Kore halkına sempati duymak, Çin’in gelişimine takip etmek, Nepal’daki hareketin başarısına sevinmek, Hindistan’daki güçlü devrimci hareketi izlemek neden „Avrasya emperyalizmi“ başlığında tartışılıyor; anlamak güç. Yarın iktidara gelsek, acaba AB’yle müzakere sürecini mi hızlandıracamız, yoksa İrandan ucuz doğalgaz almaya mı çalışacağız? Sizce Ahmedinejafla Chavez’in neredeyse üç ayda bir tekrarlanan sıcak kucaklaşmaları acaba birbirlerinin dünya görüşleri konusundaki cahilliklerinden mi kaynaklanıyor; yoksa sadece petrol zenginliği gibi bir ortak paydaya sahip olmanın mı ileri geliyor? ikisi de değil tabii... Bu işler böyledir ve tekrar edelim, bu reel politiktir. Bu reel politik aleyhimize değil, lehimizedir.

Ayrıca bir noktayı daha belirtmeliyiz ki, ABD ve AB emperyalizmi ödediğimiz borçlarla, Hazine Müsteşarlığı’ndaki odalarıyla, binlerce şirketiyle, okuluyla, televizyonuyla, 1MKB’deki varlığıyla, ona hayran yetiştirilmiş kuşaklarımızla, burslarla satın alınmış politikacılarımızla ve daha artık sayamayacağımız binlerce olguyla bizim için somut bir düşmandır. Onu her an görmek, duymak, hissetmek ve nefret etmek olasıdır. Böyle bir durumun Türkiye’de „Avrasya em-

peryalizmi“ açısından veri olduğunu söylemek için herhalde daha erkendir!.. Adını bile bilmediğimiz, ucuz oyuncak üreten Çin şirketleriyle Microsoft‘u, Philips‘i, Coca Cola‘yi aynı sepete koyarsanız, yaptığınız hata iktisadi değil, kesinlikle politik olur. Çin‘in emperyalizmi en azından şimdilik „Çin malidir“...

Kitap Doğru, Okur Yanlış...

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, 19 Nisan günü Trinidad-Tobago'da birlikte katıldıkları Amerika Zirvesi'nde ABD Başkanı Obama'ya Uruguaylı yazar Eduardo Galeano'nun Latin Amerika'nın Kesik Damarları adlı kitabını hediye etti. Obama'nın kitaba teşekkür ederken iyi bir okuyucu olduğunu söylemesi ve kitabın internet satış sitelerinde bir anda dünyanın en çok satılan kitaplarından birisi haline gelmesi basına konu oldu.

Obama'nın bu okumasının kime ne faydası olacağı üzerine düşünmek zorundayız. Çünkü Uruguay'ın yüzakı, aydın namusunun cisimleşmiş hali Galeano'dan ve başyapıtı Latin Amerika'nın Kesik Damarlarından bahsediyoruz.

Latin Amerika'nın Kesik Damarları'nı hatmetmiş bir okuyucu olmanın verdiği hakla, kendi sorduğumuz soruya yanıt vermemiz gerekirse; Obama'ya hediye edilen kitabın, satışlarının artıp yazarının üç beş kuruş para kazanması ve bu konuda özlemle bekleyeceğimiz yazısı dışında bir kazanç olmayacaktır.

Kitap doğru ama okur yanlıştır.

Bir fayda olmayacaktır, çünkü eğer bir ABD başkanının bir kitabı okuyup sömürgecilik tarihi konusunda bilgilendikten sonra, emperyalist politikalarında bir değişiklik yapacağını düşünmek mümkün olsaydı, muhtemelen Latin Amerika'nın Kesik Damarlarının yazılmasına da gerek kalmazdı.

Latin Amerika'nın halkları ABD'yi bizden iyi tanırlar.

Kurtarıcı lakaplı General Simon Bolivar, „ABD'nin özgür-

lük adına Amerika'ya sefalet saçmakla görevlendirildiğini" söylemişti daha 19. yüzyılda. Artık unutulmuş bir tarihte, yüzünde acı gülümseme taşıyan Latin Amerikalı bir aydın şöyle bir şaka yapmak zorunda kalmıştı:

„Amerika kıtasında sadece ABD'de darbe olmaz; çünkü sadece orada ABD büyükelçiliği yoktur.“ 1915'de ölen Meksika diktatörü Porfirio Diaz'ın ünlü sözü de 20. yüzyıl boyunca bu ülkede tekrarlanıp durmuştur: „Zavallı Meksika, tanrıdan öylesine uzak ve ABD'ye o denli yakın ki...“ ABD'nin Latin Amerika'daki çok sayıda askeri operasyonuna katılmış Tümgeneral Smedley D. Butler de, 1935'te samimi olarak kaleme aldığı anılarında kişisel tarihini anlatmıştı: „Bu ülkenin en başarılı kuvvetinde, deniz piyade sınıfında asker olarak otuz üç yıl, dört ay geçirdim. Asteğmenlikten tümgeneralliğe, hiyerarşinin tüm basamaklarında bulundum. Bütün bu süre boyunca, çoğu zaman büyük iş adamları, Wall Street ve bankerler hesabına, kısacası kapitalizm hizmetinde kiralık katillik yaptım.“ 1911-21 yılları arasında süren Meksika devrimi sırasında ABD birlikleri Meksikalı köylü devrimcisi Emiliano Zapata'ya karşı savaşmışlardı. ABD dış politikasının tescilli katili Henry Kissinger'ın 1970'lerin başında Allende'nin sosyalist Şili hükümeti için söyledikleri de Latin Amerika'da hiç unutulmadı tabii: „Bir ülkenin, kendi halkının sorumsuzluğu yüzünden, komünist olmasına neden göz yummamız ve tahammül etmemiz gerektiğini anlamıyorum...“

Dünyanın başka yerleriyle olduğu gibi, ABD'nin „arka bahçesi“ saydığı Latin Amerika'yla ilişkisi de bir suç ve katliam manifestosu şeklinde okunabilir. ABD ordusu 1898'de Meksika'yı işgal etti ve bugün güney eyaletleri olarak bildiğimiz geniş toprakları ilhak etti. Aynı yıl Küba da işgal edildi. 1921 yılında Nikaragua'ya saldırdı. 1954'te Guatemala işgal edildi. 1961'de Küba'ya karşı Domuzlar Körfezi çıkartmasını örgütleyen ABD yenilgiye uğradı.

1965'te Dominik'te 10 bin Dominikli'yi öldürdü. 1967'de Che'yi katledenlerin başında ABD'li komandolar vardı. 1973'te Şili'de CIA'nin düzenlediği darbe sonucu 30 bin kişi öldürüldü. 1973'da Uruguay cuntası, 1976'da Arjantin cun-

tası ve daha birçok faşist cunta ABD tarafından örgütlenip politik olarak desteklendi. 1979 Nikaragua devriminden sonra karşı devrimciler komşu ülke Honduras'ta ABD tarafından üstlendirilip ülkeye saldırtıldı. 1982'de Grenada işgalinde yüzlerce devrimci ve yurtsever katledildi. 1989 Panama işgalinde beş bin Panamalı öldürüldü. El Salvador'daki iş savaşta faşistler desteklendi. Kolombiya'nın faşist yönetimlerine askeri ve mali destek vererek, Latin Amerika'nın 1964'ten beri yenilmeyen onurlu gerilla hareketleri FARC ve ELN'ye karşı savaşıldı ve halen savaşılıyor. ABD, 2002'de Hugo Chavez'i devirmeye kalkışan darbeyi de gizlice örgütleyip politik olarak açıktan destekledi. Günümüzde Boliviya'nın sosyalist hükümetine karşı ayrılıkçı zengin bölgeleri destekleyerek bu ülkeyi bölmeye çalışıyor. Panama'daki ünlü kontrgerilla okulu School of Americas'da yetiştiren on binlerce faşist subay koca kıtayı bir cehenneme çevirdi. Vahşetlerini eleştiren papazları dahi vurup rahibelere tecavüz ettiler. 20. yüzyılda ABD'nin alt kıtasına ihraç ettiği en nitelikli mal faşizm oldu. Nasıl şimdilerde yine ABD yönetiminin 11 Eylül'den sonra resmi olarak işkence emirler' verdiği ortaya çıkıyorsa, geçmişte de olan bundan farklı değildi.

Latin Amerika'nın aydınları, devrimcileri, Marksistleri ABD'yi, Avrupa'yı, sömürgeciliği, kapitalizmi, emperyalizmi iyi bildiklerinden, kitaplarını devlet başkanlarına, satılmış üniversite kürsülerine, hımbıl küçük burjuvalara yazmadılar. Yoksul ve cahil halklarının kavgalarında bir satırı bile devrimciler, işçiler ve köylüler tarafından okunursa, bunu yaşamlarının en anlamlı hareketi sayarak, o satırları yazabilmek için yaşamlarını verdiler. Latin Amerika'nın sadece madenlerine, kauçuğuna, meyvelerine değil, belleğine de el konulduğunu söyleyen Galeano, bu çabayı kendi diliyle şöyle tanımlamıştı: „Ben tarihçi değilim. Bütün Amerika'nın, ama her şeyden önce o aşağılanan sevgili ülkenin, Latin Amerika'nın çalınmış belleğinin bulunmasına yardımcı olmak isteyen bir yazarım. Onunla konuşmak, gizlerini paylaşmak, ona hangi sert killerden yapıldığını, hangi sevgi ve şiddet eylemlerinden doğduğunu sormak isterim.“

Latin Amerika'nın Kesik Damarları, bu sorunun kendisi-

dir...

Latin Amerika'nın Kesik Damarları 1970'te tamamlandı. İki bölümden oluşuyordu: „1-Toprağın Zenginliği insanın Yoksulluğunu Doğuruyor. 2-Kalkınma Denilen Tehlikeli Yolculuk“. Bugün de yazılıydı sadece bölüm başlıklarıyla dahi güncel olmayı başarırdı. Bütün kıtada yayınlandıktan kısa bir süre sonra hemen her ülkede toplatıldı ve yasaklandı. 1973 darbesinden sonra Şili'den kaçan devrimci bir anne, bebeğinin bezlerinin içine bu kitaptan da bir tane koymuştu; Bogota'da bir kız öğrenci, otobüs yolculuğunda kitabı yanındaki arkadaşına okurken, birden heyecanlanıp yüksek sesle tüm yolculara okumaya başlamıştı. Buenos Aires'te bir başka öğrenci, kitabı alacak parası olmadığı için bir hafta içinde aynı sokaktaki tüm kitapçıları dolaşarak kitabı ayakta okuyup bitirdi. 1976 cuntasından sonra Arjantin devlet görevlileri televizyonlarda bu kitabın „gençliği zehirlemeye yönelik bir araç olduğunu“ açıkladılar.

Galeano'nun Uruguay'da çıkardığı Marcha dergisindeki birçok yazı kurulu üyesi fikirleri yüzünden vurulup öldürüldü. 1973'te Uruguay faşist cuntasından kaçıp Arjantin'e sığınan Galeano, 1976 Arjantin cuntasının elinden kurtulup bu ülkeyi de terk etmek ve 12 yıl İspanya'da sürgünde yaşamak zorunda kaldı. Ülkesine sağ olarak döndüğünde, birçok yoldaşının, saygısını sunmak için üzerine bir buket çiçek bırakacağı mezarı dahi yoktu.

Türkiye'de devrimci tutsaklar 1980'li yıllarda Latin Amerika'nın Kesik Damarları'nı cezaevlerinde eğitim kitabı olarak işlemişlerdi. 19 Aralık katliamında doğal olarak devrimcilerle ve başka kitaplarla birlikte birçok cezaevinde yakıldı. Ama hemen sonra Edirne F Tipi Cezaevi'nin havalandırma-ları arasında atıla atıla parçalandı. Sosyalist yönetmen Hüseyin Karabey onu bir hikâyesini filme çekti. Çok sayıda devrimci genç, yerlilerin eskiden dostu „öteki yüreğim“ dediğini ondan öğrendi.

Bir kitabında, Latin Amerikalı bir yazarın kendisine şöyle dediğini aktarıyor Galea-no: „Yazdıklarımın görünmesini istemiyorlar, çünkü gördüklerimi yazıyorum.“ işte Latin Amerika'nın Kesik Damarları böyle bir kitap... Ama çok şükür biz

onu okuduk ve bakışına artık sahibiz.

Burjuva tarihçi ve iktisatçıları ya da onların etkisi altında bir Avrupa ve Batı Marksizm'i kurmakta bir sakinca görmeyen çoğunluk Marksizm'ine göre, Avrupa'da kapitalizmin gelişim dinamikleriyle sömürgecilik tarihi arasında sanıldığı kadar ilişki yoktur. Kapitalizmin kendi gelişim dinamikleri vardır ve o arada bir de sömürgecilik yaşanmıştır. Sanki sömürgecilik, kapitalizmin şafağında bir görünüp kaybolu-veren bir ışık çakmasıdır. İkisinin tarihini bir nesnenin iki farklı yüzü olarak anlatmak elzem değildir. Onun için, bu iki gelişimi birlikte analiz etmek derdine düşmüş kişi ve eser sayısı sınırlıdır sosyalizm içinde. Oysa değil 16. yüzyılın başında, 1940 ve 50'lerde dahi dünyanın birçok işçisinin ve köylüsünün bir ulusal devletten yoksun haldeki sömürgelerde yaşıyor olduğunu bilmek dahi bu tezi tartışmalı hale getirir. Ama bu bir tezden çok, aksi yapılmayarak tarihsel olarak içine düşülmüş bir yanıdır. Bir galat-ı meşhurdur. Buna karşılık, Galeano Kapital'in 1. cildinin 3. bölümünden şu pasajı aktarır:

„Amerika'daki altın ve gümüş madenlerinin keşfi; yerli nüfusunu köleleştirilip maden ocaklarında zorla çalıştırılması; Doğu Hint adalarının fetih ve yağmalanmasını başlanması; Afrika kıtasının bir zenci avı haline getirilmesi... Bütün bunlar kapitalist üretim çağını haber veren olgulardır ve ilk birikim döneminin temel etkenlerini meydana getirirler.“ O zaman ve daima, Kapi-tal'den yaklaşık 100 yıl sonra Galeano alt kıtadan İspanyolca bağırmaktadır. „Sadece ilk birikim döneminin değil üstad, sadece ilk birikim döneminin değil...“ Er-nest Mandel tarafından yapılan bir hesaba göre, sömürgeci devletlerin bu faaliyetlerden elde ettikleri karların toplamı, 1800'lerde bütün Avrupa'daki sanayi alanlarına yatırılan sermayenin toplamını aşmaktadır. James Watrın buhar makinesiyle sonuçlanan bilimsel çalışmalarını dahi köle ticaretinden zengin olmuş bazı işadamları finanse etmişti. Merkantilizm, yerlileri ve Afrikalı köleleri Avrupa'nın „dış proletaryası“ haline getirirken, antik dünyanın kölecisi sistemini de kendi „modern“ dünyası içinde canlandırdı. Toprağı, madeni, insanı alıp satmayı bilmeyen komün gelenekli

halklara bunları öğretti. Hem de kendi bedenleri, toprakları, çocukları, dinleri, kültürleri üzerinden... Yerliler, üzerinde yaşadıkları topraklarıyla birlikte satılıyorlardı. Kapitalist uygarlık, Latin Amerika için bir aşağılanmadan başka bir şey olmadı.

O kadar ki, aşırı çalışma ve aşağılanma nedeniyle yerli ve zenci köleler dönem dönem toplu intihar eylemlerine girişiyorlar; erkekler çocuklarını ve karıları öldürdükten sonra bir uçurumdan atlamayı tercih ediyorlardı. Zorla Hıristiyanlaştırılan yerliler, cennette de Hıristiyanlar olduğu gerekçesiyle cehenneme gitmek istediklerini söylüyorlardı. Sömürgeciler, sonunda yerlilerin doğacı dinleri üzerinden bir çözüm bulup, intihar edenlerin cesetlerini herkesin önünde parçalayarak, öteki dünyada bir bütün olarak tekrar yaşama şansını ortadan kaldırarak bu intiharların kısmen önünü geçebildiler. Bunlar olurken, Katolik papazlar kölelere öğüt veriyorlardı: „Ey tanrının zavallı kulları, köle olarak katlanmak zorunda olduğunuz acılardan korkmayınız. Beden olarak köle olabilirsiniz ama ruhunuz özgürdür.“ İlk zamanlarda İspanyol sarayının resmi din otoriteleri, yerlileri insan olarak bile kabul etmiyordu.

Yaşamı boyunca doğduğu kasabayı hiç terk etmemiş ünlü Katolik Alman felsefecisi Kant, bir yandan güçlü bir bilgi teorisinin temellerini atarken, öte yandan yerlilerin uygarlık yetisinden yoksun, dolayısıyla yok edilmeye mahkûm olduklarına inanıyordu. Modern sosyolojinin kurucularından Comte da beyaz ırkın üstünlüğüne iman etmişti. Siyasi otorite açısından „güçler ayrılığı“ fikrini geliştiren Montesqui ise şöyle diyordu: „Çok bilgili bir varlık olan tanrının, bir siyahın bedenine bir ruh, özellikle iyi bir ruh koyduğunu düşünmek imkansız geliyor.“ Arjantinli ünlü yazar Borges dahi, siyahların kültürel kısırlığı konusunda kendince netti. Irkçılık sadece Lombroso'nun suçu değildi yani...

Aydınlanmanın eseri olan devrim Fransa'da „eşitlik, özgürlük, kardeşlik“ diye haykırırken, 1791'de sömürgesi Haiti'de zenci kölelerin çıkardığı isyanı bastırmak için yüz binlercesini öldürüyor ve bununla dünyaya öğrettiği ilkeler arasında bir çelişki görmüyordu. Fransız devriminin yüzün-

cü yılı Paris'te kutlanırken kurulan panayırılarda, Latin Amerika'dan getirilen yerliler kafes içinde sergileniyordu. 1825'te kanlı savaşlardan sonra Fransa Haiti'nin bağımsızlığını kabul etmek zorunda kaldı. Haiti, dünyada köleliği ortadan kaldıran ilk devlet olma onuruna sahip oldu. Ama Fransa adayı yüzyıllarca o kadar sömürmüştü ve öylesine büyük bir tazminat aldı ki, Haiti bugün dahi beline doğrultamayan yoksul bir ülke olarak kaldı. Haiti'nin ardından 19. yüzyıl boyunca Latin Amerika ülkeleri bağımsızlıklarını kazandılar ama, başını İngiltere'nin çektiği Avrupa ülkelerinin en önemli ihraç ürünü olan „serbest ticaret“ rejimi sayesinde doğmakta olan ulusal sanayilerini boğazlanmış halde ulusal bağımsızlıklarıyla trampa etmiş oldular. Osmanlı İmparatorluğu ile İngiliz hükümeti arasında 1838 tarihli Baltalimanı Ticaret Antlaşması'nın imzalanmasından ve İngiltere'nin Hindistan'da ürettiği afyonu ülkede serbestçe satmasına karşı çıktığı için Çin'e karşı Afyon Savaşı'nı açmasından bir yıl önce, Arjantin'deki İngiliz Konsolosu, geniş düzlüklerdeki sığır çobanını bir raporda şöyle tarif ediyordu: „Giysilerini, eşyalarını tek tek inceleyin; deri eşyaları dışında, İngiliz malı olmayan ne bulabilirsiniz? Karısının eteği yüzde doksan ihtimalle Manchester'de üretilmiştir. Yemeğin piştiği tencere, yendiği porcelen tabak, bıçağı, mahmuzları, atın gemi, üzerindeki panço, hepsi İngiltere'den gelmiştir.“ Aynı yıllarda, tüm Latin Amerika ülkeleriyle benzeri antlaşmalar yapılıyor, İngiliz sanayii sonsuz gelişim olanakları yakalayarak yerli üreticileri bitiriyordu. Oysa İngiltere'nin ihracat imkanına sahip olmadığı korumacı çağında, ham yün ihraç eden İngilizler 'in önce sağ elleri kesilir, aynı suçu ikinci kez işlediklerinde ise idam edilirdi. Ele verir talkını, kendisi yer salkımı...

Latin Amerika'nın Kesik Damarları işte bunları ilk kez bu kadar güçlü ve bir araştırma kitabını aşan üslupla anlattığı için önemlidir.

Eduardo Galeano, sadece bir veri derlemecisi, bir iktisat tarihçisi, kuru bir Marksist yazar değil. Onun Türkçe edebiyatta ve devrimci politik yazında rastlanmayan bir üslubu var. Gazetecilikten geldiğinden, günceli iyi takip eder, kaynak gösterir, tarihsel incelemelere hakimdir. Ama akademik

incelemeye en fazla yaklaştığı eseri olan Latin Amerika'nın Kesik Damarları'nda dahi üslubu, acııcı olmaktan uzaklaştığı için sıkıcı olmanın tuzağına düşmez. Zaten kendisi de bu konuya değinip, sıkıcı ya da propagandif anlatım imkanlarının ötesinde bir şeyler yazmayı denediğini belirtir. Galeano, daha sonraki yıllarda kaleme aldığı ve tamamı Türkçe'ye çevrilen kitaplarında bu üslubu geliştirmiş, Marquez'in roman ve öyküde adını koyduğu „büyülü gerçekçi“ akımın inceleme ve denemedeki büyük İspanyolca nefesi olmuştur. Onun için, Türkçe 'de ve başka dillerde militan bir okur kitlesine sahiptir; televizyonlarda program yapan entelektüel İslamcı gençler dahi kendisinden büyük bir saygıyla bahsedip kitaplarını önermektedirler.

Galeano, Latin Amerika'nın Kesik Damarları'yla görkemli bir başlangıç yaptığı yazın kanalında, daha başka eserler de vermeyi başarmış parlak bir devrimcidir. Futbolu sevenler için Gölgede ve Güneşte Futbol, aşıklar için Kucaklaşmanın Kitabı, Latin Amerika'nın cuntalarla dolu karanlık 1970'li yıllarının gri bir resmi için Söz Mezbahası, Latin Amerika'nın Kesik Damarları'ndan yaklaşık 20 yıl sonra aynı kıtanın tarihini yıl yıl ama yine değişik bir üslupla anlattığı belgesel nitelikli üç ciltlik önemli eseri Ateş Anıları, Latin Amerikalı devrimcileri anlamak için Aşkın ve Savaşın Gündüz ve Geceleri, kıtanın yerli efsanelerindeki komün ruhunu çözümlemek için Yürüyen Kelimeler ve Zamanın Ağzı, son yıllardaki başarılı kitabı, modernizme, küreselleşmeye bir reddiye olarak okunan Tepetaklak...

Galeano'yu seviyor, onu okuyoruz. Bize anlattığı gerçek hikayeleri, insanın ve kavgamızın evrenselliğini, bir büyük kıtanın insanının yerelliği üzerinden vurguladığı için. Arada bir boşlukları doldurduğunda, elimizdeki cildi atıp haykırarak geliyor içimizden: „Evet, işte tam böyle olmuştur.“

Galeano'yu seviyoruz. Hala kaleme aldığı güncel yazılarla Siyonizm'i yerden yere vurduğu için bile mesela...

Kadınla erkeğin yaratılış efsanesini Amerika yerlilerinin ağzından aktardığında karıştırıyoruz, bize çekici gelen yerli halklarımdır, yoksa Galeano mu: „Kadın ile erkek düşlerinde Tanrı'nın kendilerini düşünde gördüğünü gördüler. Siga-

ra dumanı bulutunun içinde düş gören Tanrı şarkı söyleyip marakaslarını şakırdatıyor, kendini mutlu, ama kuşku ve gizemden allak bullak hissediyordu. Makiritare kızilderilileri, Tanrı'nın düşünde yemek görürse bereket ve yemek verdiğini bilirler. Tanrı yaşam düşü görürse, doğar ve doğurur. Tanrı'nın düşünü gören kadın ile erkek düşlerinde büyük, parlak bir yumurtanın içindeydiler; şarkı söylüyor, dans ediyor, doğmak isteğiyle çılgına döndüklerinden olay çıkarıyorlardı. Tanrı'nın düşünde mutluluk ve kuşku gizemden daha güçlüydü. Tanrı böylece düş görürken, bir şarkıyla yarattı onları: „Bu yumurtayı kırıyorum, kadın doğuyor ve erkek doğuyor. Ve birlikte yaşayıp ölecekler. Ama gene doğacaklar. Doğacaklar, gene ölecekler, gene doğacaklar. Hiçbir zaman doğmalarının sonu gelmeyecek, çünkü ölüm bir yalandır.”

Hasılı kelam, biz devrimcilere çekici geliyor ama, Başkan Obama'nın Galeano'dan öğreneceği pek bir şey olacağını sanmıyoruz. ABD'nin dışı siyah içi beyaz başkanı başarılı bir adam. Galeano ise başarılı adam üzerine şöyle demişti:

Başarılı Adam Üzerine Pencere

Uzaklığı hesaplamadan aya bakamaz. Çıkacak odunu hesaplamadan ağaca bakamaz. Fiyatını hesaplamadan bir tabloya bakamaz. Kaloriyi hesaplamadan bir menüye bakamaz. Avantajlarını hesaplamadan bir adama bakamaz. Riski hesaplamadan bir kadına bakamaz.“

Galeano, Latin Amerika'nın Kesik Damarlarına şu cümlelerle başlamıştı: „Uluslararası iş bölümü sonucunda bazı ülkeler kazanırken bazı ülkeler de kaybediyor. Hep kazananlarla, hep kaybedenler.“

Sonunu ise şöyle bağlamıştı: „Latin Amerika'nın ulusal davası, her şeyden önce toplumsal bir davadır. Latin Amerika'nın yeniden doğabilmesi için, önce efendilerini bir bir devirmesi gerekir. Başkaldırı ve değişim çağı başlıyor. Bazıları, yazgının tanrıların elinde olduğunu sanıyor ama gerçekte, insanların bilincinde bir meydan okuma olarak biçimleniyor.“

Muchos gracias companyero Eduardo...

Jakobenizm Bir Küfür Değil, Devrimci Geleneğimizdir..

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

„Kimse ne bir Şey unutabildi ne de bir Şey ğrenebildi.“

Fransız Tuğamiral Chevalier de Panat, 1796'da devrimden bir türlü ders almayan kralcılarını anlatıyor.

Faşizmin Türkiye'deki önemli düşünce kurulusu Türk Ocakları'nın Genel Başkanı Nuri Güngör, Türk Yurdu dergisine yazdığı ve Zaman gazetesinde alıntılanan yazısında, Anayasa Mahkemesi'nin türban kararını alkıŐlayanları „yürekleri kararmıŐ jakobenler“ olarak tanımlıyor. „Yürekleri kararmıŐ jakobenler“ yazının devamında, „toplumun kültürel değerleriyle zıtlaŐan, çatışan, aędaŐlaŐmayı manevi dünyanın ve kutsalların inkârı seklinde algılayan, kendilerinde özel ve üstün nitelikler vehmeden bu insanlar objektif davranamazlar“ ifadeleriyle resmediliyor. Jakobenizm, dinci, liberal, sol liberal ve hatta sosyalist başında ve akademide sık sık, „tepeden inmecilik modernleŐmecilik, din düşmanlığı, sekincilik ve demokrasi karşıtlığı“ deyimlerinin eŐanamlısı olarak da kullanılıyor. 12 Eylül'de devrimciler zindanlarda inletilir, Kürt halkına bok yedirilirken valilik, müsteŐarlık ve bakanlık yapmış Hasan Celal Güzel, hala duyduğu seslerden irkilmeye devam ediyor: „Saint-Just'n asırlar öncesinde, yani 1790lı yılların Paris'inde, Concorde Meydanı'nda kurulan giyotinde kelleler kesilirken, ‚hürriyet düŐmanlarına hürriyet yok‘ diye bağırdığını iştir gibi oluyorum...“ Jakobenizm'in günümüzde en ateŐli muhalifi Taha Akyol, „devlet odaklı Jakobenizm'in modası gemekte, birey ve sivil odaklı

liberal değerler önem kazanmaktadır“ diyor. Taha Akyol’un yine kendisi gibi sağcı-tarikatçı oğlu Mustafa Akyol da, „Jakobenizm’den memnun olanlara ‚beyaz Türkler“ diyor ve „jakobenizmin ipliğinin pazara çıktığını“ açıklıyor. Tayyip Erdoğan da „Jakoben değilim“ diye açıklama yapma ihtiyacı hissediyor.

Burjuva tarihçisi kişilere bakarken, Marksist tarihçi olayları ve onları yaratan koşulları inceler. Her ikisi de sınıflarına hizmet eder. Marksist tarihçi bunu ilan eder, burjuva tarihçisi gizlemek için kırk takla atar. Bir de kafası karışıklar vardır ki, en çok bizim taraftan çıkar ve en umutsuz durumda olanlar onlardır. Hem bilim açısından, hem de ahlak tarafından...

Murat Belge, Ahmet İnsel, Ferhat Kentel, Mehmet Altan, Etyen Mahçupyan gibi soldan liberalizme iltihak etmiş ya da hayatları boyunca sol liberal kalmış olan bazı fikir adamlarının ağzından da Jakobenizm adına olumlu bir cümle duyulmak olası olmadı yıllar boyunca. Bu cenah açısından da Jakobenizm küfür gibi bir şey. Aynen Narodnizm, Leninizm, Bolşevizm gibi... Jakobenizm’i tarifin tüm bu anılan versiyonlarını okuyunca sanırsınız ki, 1970’lerde sendikal işçi, Harranlı Kibar Feyzo’ya faşizmin ne olduğunu anlatıyor...

Jakobenizm konusunda bu durum sadece bizim problemimiz değil. Jakobenizm üzerine bir kitabın yazarı da olan Fransız tarihçi Gerard Maintenant şöyle diyor: „Onları mahkûm etmeye çalışan yazarlar genellikle tüm ayrıntı duygusunu yitirir, kesinlikle İftiracı denebilecek bir tarih geleneği içinde yer alırlar. Buna karşılık, 1830’dan başlayarak tam bir nefret patlaması karşısında Jakobenlik yanlış bir tarih geleneği de oluşmuştur.“

Peki, gerçekten nedir Jakobenizm? Ne günah isledi de burjuvazinin, düzenin soldan ve sağdan fikir adamları, liberaler ve dinciler, „çağdaş AB tipi demokratlar“ ve eski solcular aradan 200 küsur yıl geçtikten sonra bile, Fransız Devrimi sırasında toplam 14 ay iktidarda kalmış bir politik ekibe bu kadar güçlü saldırıyorlar? Ne iz bıraktı dünya devrim tarihinde, „satın alınamaz, yoldan çıkartılamaz“ lakaplı Robespierre, „halkın dostu“ lakaplı Marat ve arkadaşları? Günümüzde her devrimcinin cevap vermesi gereken bir sorudur

bu. Teorik gevezelik adına değil, Maximilien Robespierre'in soylu elini tutmak için.

Fransız Devrimi'nde Neler Olmuştu?

Marx, Neue Rheinische Zeitung Gazetesinde 15 Aralık 1848 tarihinde yer alan yazısında şöyle diyordu: „Her iki devrimde (1648 İngiliz ve 1789 Fransız) burjuvazi gerçekten hareketin basını çekecek sınıf idi. Proletarya ve burjuvazinin bir parçasını oluşturmayan diğer kent nüfusunun bölümleri henüz ya burjuvazinininkinden ayrı bir çıkara sahip değildi ya da bağımsız olarak gelişmiş sınıflar veya sınıflar içinde gruplar düzeyine ulaşmamıştı. Bu yüzden 1793 ve 1794 yılları, Fransa örneğinde olduğu gibi burjuvaziye karşı muhalefet ettikleri zaman, gerçekten burjuvazinin yöntemleriyle olmasa bile, burjuvazinin çıkarlarını gerçekleştirmek için savaşıyorlardı. Fransız terörünün tümü, burjuvazinin düşmanları olan mutlakiyet, feodalizm ve bölgecilikle, halkçı biçimde hesaplaşmaktan başka bir şey değildi.“

Fransa'da burjuva devrimi 14 Temmuz 1789 günü Bastille'in ele geçirilmesiyle başladıysa, Ağustos 1797'de Komünist Manifesto'da „proletaryanın isteklerini her zaman dile getirmiş“ bir devrimci olarak söz edilen Eşitler Komposu'nun lideri Babeufün kanlı başı giyotinin sepetine düştüğü zaman bitmişti. Bu zaman aralığının ve burjuva devriminin tepe noktası, 2 Haziran 1793 - 27 Temmuz 1794 tarihleri arasında iktidarda kalan Jakoben ekibin Terör Dönemi'dir. Marx Kutusal Aile'de Jakoben dönem için su önemli saptamayı yapıyor: „Robespierre, Saint-Just ve yandaşları, ilkçağın gerçek kölelik temeline dayanan gerçekçi toplumu, kurtulmuş köleliğe, burjuva toplumuna dayanan tinselci demokrasili modern temsili devlet ile karıştırmış buldukları için yenik düştüler... Ne devsel yanılısama!“

Jakoben örgütlenmeler devrimin ilk anlarından itibaren şekillendi. Önce adları Anayasa Dostları Derneği'ydi; sonra Özgürlük ve Eşitlik Dostları Derneği olarak değişti. Jakobenler 1791 Anayasası tartışmalarında aktif vatandaş-pasif vatandaş ayrımının kaldırılmasını, seçimlerin tek dereceli yapılmasını istiyorlardı. Jakoben önder Robespierre, krallığın kaldırıldığı Meclis oturumunda bir konuşma yaparak,

„Kralların tarihi, milletlerin boşuna kurban giden masumlarının isim cetvelinden başka bir şey değildir“ diyordu. Kral 16. Louis ve Kraliçe Marie Antoinette 1793'te idam edildiler. Cumhuriyetçi Fransız tarihçileri kraliçenin isyan günlerinde halka, „ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler“ dediğini hiçbir zaman kanıtlayamadı. Muhtemelen böylesine cahilce bir şeyi söylememiştir. Ama Fransız yoksulları sınıf kinlerini kusmak için tarihçilerin nasihatlerini dinleyebilecek durumda değillerdi.

Jakobenlerin Terör Dönemi boyunca Fransa'da binlerce Jakoben dernek kurulmuş, bu derneklerde yüz binlerce kişi politika yapmaya başlamıştı. Jakobenler Fransızca „sans-culotte“ denilen baldırıçıplakların, en yoksulların, kraldan, asillerden ve kiliseden nefret eden, cumhuriyet isteyen ezilen yığınların militan sözcüsü oldular. Bir Fransız tarihçi bu dönemi, „büyük burjuvazinin saf dışı edilmesi, baldırıçıplakların sahneye çıkması“ olarak niteliyor.

Bizzat Robespierre, Jakobenlerin geniş bir kuramı olmadığını açık açık söylüyordu. Ancak geniş bir siyasal birikim yaratıldılar. Fikirlerini Jean Jacques Rousseau'ya dayandırıyorlardı. Victor Hugo bu durumu edebiyatıyla aksettiriyor: „Diderot'yu ortadan kaldırın, Danton'dan da olursunuz. 18. yüzyılın Rousseau denen filizini kurutan biri, yüzyılın sonunda Robespierre denen öteki filizi de kurutmuş olurdu.“ Rousseau, Fransız aydınlanmasının ağır basan liberal pozitivist anlayışına karşılık, romantik, demokratik, eşitlikçi yönünün tek temsilcisiydi ve çağının çok ilerisindeydi. Hiçbir Aydınlanma filozofu ona yaklaşamadı. Robespierre, Rousseau'ya tutkuyla bağlı olduğu için o dönemde „aşırı solcu“ sayılıyor.

Jakoben dönemde Meclis içindeki Halk Kurtuluş Komitesi fiilen iktidarı elinde tutuyordu. Jakobenler bu komitede çoğunluktular. Aynen Ekim Devrimi'nde Kerensky hükümetini devirme kararını Petersburg Sovyet'inin çoğunluğunun değil, buna bağlı Askeri ihtilal Komitesi'nin alması gibi. Bindiği gibi o anda Sovyet'e çoğunluk olmayan Bolşevikler bu komitede çoğunluğu oluşturuyorlardı. Zaten tam da bu nedenle Lenin, „Jakobenizm İşçi Sınıfını Korkutabilir mi?“

başlıklı ünlü makalesini gerici General Kornilov ayaklanması günlerinde (Temmuz 1917) yazarak, Bolşevikler'i „Jön Türk ve Jakoben yöntemler kullanmakla“ eleştiren tatlı su sosyalistlerine cevap verirken çok netti: „Burjuva tarihçileri Jakobenizm'i bir alçalış olarak görürler. Proleter tarihçilerse Jakobenizm'i ezilen sınıfın kurtuluş mücadelesinin zirve noktalarından birisi olarak görürler“. Devrimin, Devlet ve İhtilal'in yılında Lenin, Jakobenizm konusunda görüşünü ortaya koydu ve hiç değiştirme ihtiyacı hissetmedi. Lenin ve Ekim devrimi sürekli Jakobenizm, Blanquizm ve Jön Türkçülikle suçlandı.

Robespierre yönetimindeki Jakobenler iktidarı ele aldıktan 22 gün sonra yeni bir anayasa yaptılar. 1791 anayasasından çok daha ileri maddeler içeren bu anayasaya göre, aktif vatandaş-pasif vatandaş ayrımı ortadan kaldırarak vergi ödeme şartına bakılmaksızın herkese oy hakkı tanındı, devlet çalışmaya gücü olmayanların geçimini üstlendi, eğitim hakkı her vatandaş için geçerli oldu, hakları çiğnenen vatandaşlara „isyan hakkı“ tanındı. Jakoben yönetim, üretim araçları mülkiyete dokunmamasına rağmen, kamunun genel yararı uğruna kamulaştırmalar, müsadereleler yaptığı, feodal beylerin ve devrim düşmanlarının topraklarını yoksul halka dağıttığı için doğal olarak „ticaret ve mülkiyet özgürlüğü“ isteyen burjuvazi-nin tepkisini çekerek itirazla karşılaştı. Robespierre'in cevabi her zaman giyotin oldu. 14 aylık Terör Dönemi'nde Jakobenler resmi olarak 17 bin idam gerçekleştirdiler. Bu dönemden ve sonraki sınıf mücadelelerinden Fransızca'ya bir atasözü hediye kaldı: „Üç şey kansız olmaz; ilki devrim...“

Halk Kurtuluş Komitesi Terör Dönemi'nde yeni asker topladı, Avrupa krallarının devrimi boğmak için giriştikleri işgalleri savuşturdu ve açlık sorunu üzerine ciddi olarak gitti. Öğrencileri meslek eğitimine hazırlamak üzere zorunlu, parasız, laik, kız çocuklarının da gidebileceği okullar sistemini getirdi. Halk Kurtuluş Komitesi, komünist fikirleri olan Kızıl Papaz Jacques Roux'un Öfkeli grubunu ve yine sol Hebertistler'i de tasfiye etti. Oysa her iki grup da basta Jakoben terör önlemlerini destekliyordu.

Programı gereği büyük burjuvazinin üzerine gidemeyen, kendi solunu tasfiye eden, devrimin kaçınılmaz şiddet sarmalından kurtulamayan, ama bir yandan da destek aldığı baldırıçıplak tatmin edemeyen Jakoben yönetim ve Robespierre bir süre sonra yalnızlaştı. 9 Thermidor (27 Temmuz 1794) darbesinde tutuklanan Robespierre, Saint-Just ve 19 yoldaşı Meclis'e karşı direnmeyi düşünmediler. Oysa Paris'teki Jakobenler hemen destek için silahlı binlerce insani seferber et-mişlerdi. Ertesi gün bu 21 kişi yargılanmadan giyotine gönderildi. Bir sonraki gün de 71 önemli Jakoben idam edildi.

Jakobenizm'den geriye kalan boşluğu Babeuf'un Eşitler Komplosu girişimi dolduramadı. Sosyalizmin çanı için henüz vakit vardı...

Robespierre ve Babeuf çizgisinin başaramadığını ulusal bütünlük anlamında Napolyon Bonaparte basardı. Ama Fransa'nın düşmanlarını yenen bu ulusal kahramanı, cumhuriyetin eski Jakoben çocuğu, kendini hemen imparator ilan etti. Burjuva ve sosyalist devrimler çağı yeni yeni baslarken, Fransa Napolyon heykelleriyle dolduruldu; Babeuf çok kısa süre sonra proleter devrimci harekette yeniden hatırlanmak üzere unutuldu; Robespierre ise, düzenin sahipleri, devrimin düşmanları, eski asiller, yeni sanayiciler ve tüccarlar tarafından hiç unutulmamak üzere lanetlendi. Gün, „her devrin adamı Fouche“nindi. 1989'da Fransız devriminin 200. yılı büyük törenlerle kutlanırken yapılan bir ankete göre, Fransızlar'ın çoğunlukla kralın idamının yanlış olduğuna karar verdi. Kapitalist düzen restorasyonu artık sağlamıştı.

Taha Akyol'un bildirdiğine göre, Fransız iş dünyasının en üst kuruluşu MEDEF'in Başkanı Laurence Parisot, ABD burjuvazisinin etkili yayın organı Financial Ti-me's'a birkaç yıl önce şöyle konuşuyor: „Ben Fransız tarihini severim ama Fransız devrimini çok fazla sevmem. Devrim aşırı bir şiddet eylemiydi. Bunun hâlâ sıkıntılarını çekiyoruz. Her birimizi bir kampta yer almaya mecbur etti... Gerçekten, Fransız tarihi uzlaşmaların, çatışmaların, darbelerin, rejim savaşlarının, ideolojik çarpışmaların tarihidir. Devrimin yarattığı sonuç,

ileriye gitmesi için, ancak mücadelelerle, çatışmalarla, sokak protestolarıyla hatta başkaldırılarıyla ikna edilebilen bir millettir. Bunun son örneğini Paris varoşlarında gördük...”

Fransız patroniçenin hâkli olduğu bir konu var. İşte devrim böyle bir şeydir: Herkesi kamplaştırır, vuruk yaratır ve herkes sınıfını bilir; 200 yıl sonra bile... Bunda şaşılacak bir şey yok. Biz 2 bin sonra Spartaküs’ü, 600 yıl sonra Şeyh Bedreddin’i nasıl unutmuyorsak, karşı taraf da unutmaz.

Jakobenizm’den Ne Kaldı?

Robespierre, „Dünya değişmiştir, daha da değişmelidir...“; „Halk baskı altındaysa, kendisinden başka dayanabileceği bir makam yoksa ona ayaklanmasını söylemeyen alçağın biridir...“; „Halk hükümetinin barış zamanında dayanağı erdemdir. Halk hükümetinin devrim zamanında dayanağı ise hem erdem, hem terördür. Erdeme dayanmayan terör yararsızdır; terörsüz erdem de güçsüzdür...“; „Hayır!

Generallere hiçbir zaman güvenim yok. Ben diyorum ki, birkaç şerefli insan müstesna bunların hemen hepsi eski günlerin, saraydan gördükleri lütuf ve ihsanların hasretini çekmektedirler. Ben yalnız ve yalnız halka dayanıyorum“ diyordu. Jakobenizmden geriye, değişmesi için kralları devirip bir parlamento kurmanın, halka genel oy hakkı tanımanın yetmediği fikri kaldı. Bu fikir hala çok günceldir. Bu fikrin savunucuları 19. ve 20. yüzyıl boyunca Marksistler oldu. Devrim bayrağı bizim ellerimize geçmişti. Bu bayrağın ucundan tutmak isteyen herkes Jakobenizm’i incelemek ve ona hayran olmak durumunda kaldı.

Marksist tarihçi Eric Hobsbawm Aşağıdan Tarih adlı makalesinde, „Jakobenizm sosyalizm tarafından yeniden canlandırıldı“ diyor. Tarihçi Gerard Maintenant ise ekliyor: „Komünistler, Jakobenler’i eşitlikçi bir ütopyanın yaratıcıları ve sıra dışı devrimci örgütçüler olarak görürler. Bu bağlamda soyağacı genellikle Babeuf’ten Blanqui’ye, sonra da Lenin’den Gramsci’ye uzanır.“ Perry Anderson da, Bolşevik parti teorisinin „yeni-Jakoben“ nitelikte olduğunu belirtiyor. Gramsci, „tarihsel jako-benlikte ulusal ve popüler bir kolektif irade çerçevesinde gerçekleşen bir şehir-kır birliği“ tespit ediyor. Jakobenler, iktidarlarının ertesi günü köylülük lehine

bir yasa çıkarmışlar ve 1,5 ay sonra da tüm feodal ayrıcalıkları ve eski soyluluk unvanlarını tazminatsız olarak kaldırıp, bütün feodal ayrıcalık beratlarını halkın önünde yakmışlardı. Lenin'in Ekim Devrimi'nden sonraki köylülük politikası da tam olarak böyleydi. İşçilerin ve köylülerin devrimci demokratik birliği. Ekim Devrimi, işçilerin, köylülerin ve askerlerin iş birliğiyle kazanıldı. Lenin, „askerler, üniforma giymiş köylülüktür“ diyordu.

Ekim devrimi bir anda Jakobenizm'i en önemli siyasal meselelerden birisi haline getirdi. Böyle olması doğaldı, çünkü Jakobenizm'in kitleleri örgütleme yeteneği, 19. yüzyılın devrimci küçük burjuvazisini büyülemişti. 1848 devrimcileri adı Robespierre olan bir gazete dahi çıkardılar. Robespierre ve arkadaşları, devrimin tıkandığı hiçbir anda, parlamenter hesaplara gömülüp kalmadılar. Daha sonraları Lenin ve birçok devrimci de aynen böyle yaptı. Rosa ve Lenin arasındaki genel grev, devrimde kitle hareketi sorunu, parti tartışmalarında bile, Rosa saf Jakoben dersi tekrarlar-ken, Lenin o geleneğin üzerine Babeuf ve Paris Komünü'nü derslerini koymayı biliyordu. Bunun için, Lenin'in devirdiği Kerensky de anılarında Bolşevik dönemi „Jakoben olmakla“ eleştiriyordu.

Günümüzde kimler Jakobenizme karşı: Patronlar, Taha Akyol, Murat Belgeçiller, Vakit, Zaman, Taraf gazeteleri, Mümtaz'er Türköneler, Ahmet İnsel, „saf demokratlar“, her boydan liberal ve her boydan dinci (yani politik İslamcı hareket)... Peki, bunların Jakoben olmakla suçladıkları Kemalistler, generaller, kontr-gerilla, CHP, yargıçlar ve her boydan devletçi, faşist kişi ve ekipten bir kişi de çıkıp „evet ben Jakoben'im“ diyebiliyor mu? Kesinlikle hayır... Demek ki neymiş; düzenin her iki kanadı da Jakoben olmamak konusunda birleşiyormuş. Sadece bir kanat bunu diğere küfür olarak kullanıyor. Biz buna itiraz ediyoruz ve devrimciliğin Jakobenizm'i içerdiğini söylüyoruz. O, Doğu Perinçek'in, Mustafa Kemal'in, Deniz Baykal'ın, Sabih Kanadoğlu'nun devrimciliği (hasa) değil, Marksizm-Leninizm'in devrimciliğidir.

Mustafa Kemal'in zaman zaman Jakoben yöntemler kullandığı doğrudur. Ama Jakobenizm, halkçı bir program ve

kendini halk için ortaya koyma iradesi ister. O program da, o irade de maaş olarak, üniforma giyerek „vatan kurtaranlarda yoktur. Çünkü o program günümüzde sosyalizmden başka „üniforma“ giyemez. Biz düzenin her iki kanadına da düşmanız ve bu her iki kanadın da Jakobenzimie ilgili alakası yok.

Ama Jakobenzileri tarihsel olarak eleştirmek hiç mi mümkün değil?.. Tabii mümkün. Kısacası söyle söyleyebiliriz: Eğer Jakobenziler suçlanacaklarsa, ancak ve ancak az Jakobenziler kaldıkları için eleştirilebilirler...

Jakobenzizm, programı ve siyaset felsefesiyle iki ayrı başlıkta incelenmelidir. Blanqui, Paris Komünü, Lenin, Ekim Devrimi, Fidel, Che basta olmak üzere bizim büyük kişi ve olaylarımızın çoğunu Jakobenzizm'in siyaset felsefesi parantezine almakta hiçbir sakınca yoktur. Jakobenzizme söven solcu kaçınılmaz olarak reformizme kayar. Çünkü şiddetin karşısına geçer; siyaset yapma biçimi olarak parlamentoya işaret etmek zorunda kalır, parlamenter temsili halk egemenliği için yeterli görür, halk içindeki katmanlar olarak emekçilerle patronları siyaset dünyasında eşitlememiz ve genel geçer, yasal, bilinen, düzenin kabul ettiği siyasi yöntemlerle halkın büyük çoğunluğunun iradesini yanımıza almamızın sosyalist siyaset için gerekli ve yeterli olduğunu savunur. Reformcuyla devrimciyi ayıran en önemli farklardan bir tanesi, halk egemenliğinin tek biçiminin parlamento ve genel oy olup olmadığı tartışmasıdır. Devrimci, demokrasi fikrini kendi mücadelesi için tek veri kabul etmez, strateji haline hiç mi hiç getirmez.

Jakobenzimi karşı çıkan solcu, TIP'ten ayrılan Mahir, Deniz, İbrahim'in karşısında ve TIP'in yanında, Rosa Luxemburg'a karşı Kautsky ile birlikte, gerillaya karşı Lenin'in deyişle „bir ahir olan burjuva parlamentonun“ tarafındadır. Jakobenzizm'in gelişimi bir nevi FKF'den Dev-Genç'e geçişin ideolojik ve politik tarihine benzer. Cuntacılıkla alakası yoktur; tam tersine halkın örgütlü gücünün siyasete aktif müdahalesini içerir. Jakobenzizm'e karşı çıkan devrimci, kendi ayağına ateş etmiş olur. Günümüzde Bush, yaptığı emperyalist hamleleri gerekçelendirmek için „genel seçimlerin

yokluğunu, demokrasi eksikliğini“ örnek veriyor. Tüm bir burjuva siyaset bilimi 1959’dan beri tek parti olduğu için Küba’yı ve Fidel’i topun ağzına koymaya uğraşiyor. Bir biçimsel „demokrasi tiyatrosunun“ siyasetin için tek biçim olduğuna inanmamız isteniyor. Bunu kabul etmek mümkün değildir...

O zaman, Nazım’ın dediği gibi haykırılım:

„Severim kani

Anamın rahminde olduğu

Ve giyotinin sepetine dolduğu için...

Kahrol Danton!

Ölmelisin Robespiyer’im

Yaşasın Marat!

Ben Baböfle beraberim...“

Jakobenizm İşçi Sınıfını Korkutabilir mi? - Lenin, 1917.

Burjuva tarihçileri Jakobenizm’i bir alçalış olarak görürler. Proleter tarihçilerse Jakobenizm’i ezilen sınıfın kurtuluş mücadelesinin zirve noktalarından birisi olarak görürler. Jakobenler, Fransa’ya demokratik devrimin ve bir cumhuriyete karşı savaş açan monarkların koalisyonuna dirensinin en iyi modellerini verdiler. Jakobenlerin kaderlerinde tam zafere ulaşmak yoktu; öncelikle 18. yüzyıl Fransa’sı geri kalmış ülkelerle çok fazla kuşatılmış olduğu için ve Fransa sosyalizm için gerekli maddi temelden yoksun olduğu, orada bankalar, kapitalist birlikler, makine endüstrisi, demiryolları olmadığı için bu böyleydi.

20. yüzyılda Avrupa’da ya da Avrupa’yla Asya’nın sınırında ise „Jakobenizm“, devrimci sınıfın, yani yoksul köylü tarafından desteklenen ve sosyalizme ilerlemek için gereken maddi temelin varoluşunun avantajından yararlanacak olan proletaryanın düzeni olarak, yalnızca Jakobenler tarafından 18. yüzyılda sağlanmış olan tüm o büyük, yok edilemez, unutulmaz şeyleri sağlamamakla kalmayacak, emekçi halka dünya çapında sağlam bir zaferi de getirecektir.

Burjuvazinin Jakobenizm’den nefret etmesi doğaldır. Küçük burjuvazinin ondan korkması doğaldır. Sınıf bilinçli işçiler ve genel olarak emekçi halksa, iktidarın devrimci, ezilen sınıfın eline geçişine güvenmektedir ki Jakobenizm’in özü de budur ve bu şimdiki krizden çıkışın biricik yolu ve

ekonomik tükenişin ve savaşın biricik çaresidir.

Dünya işçi Sınıfının ve Sosyalist Hareketin Durumu!

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Genel anlamda Dünya Komünist hareketi, uzun zamandan beri, Sosyalizmin özünü oluşturan, onun kaynağı olan, değer ve ideallerin taşıyıcısı olmaktan uzakta.

Değişen dünya karşısında, eskisinden farklı olarak, yeni oluşumlara, yeni düşünce ve atılımlara, yeni ilişki biçimlerine ve normlara sıçrayamıyorlar. Kapitalizmin varmış olduğu tarihsel ve fiziksel boyutunun çelişkilerini değerlendirerek, bu çelişkileri bir olanağa dönüştürmekten şimdilik uzaktalar. Kuşkusuz bu olumsuzlukların hem evrensel hem de yerel birçok açıklayıcı gerekçesi ve nedenleri vardır. Dünya ve Türkiye Sosyalist ve Sınıf hareketlerinin krizini, sınıf mücadelesinin tarihsel derinliklerinden aramak gerekir. Bir başka ifadeyle, bunalım ve krizlerin nedeni, birçok faktörden kaynaklanmakla beraber, esas olarak kapitalist sistemdeki köklü değişimlerin, Marksist hareketler üzerinde bıraktığı derin etkilerden aramak, Marksist yaklaşım tarzıdır.

Dünya Marksist Hareketinin ilk önemli krizi, II. Enternasyonalin çöküşüne tekabül eder. Birinci paylaşım savaşı ve o dönemin önemli sorunları tartışılırken, Kimi Marksistler, birinci paylaşım savaşının Emperyalist yönünü göremeyip, vatan savunması safalarına geçerek, Emperyalist paylaşım savaşına destek verirken, bazı Marksist önderler ise, bunun bir emperyalist paylaşım savaşı olduğunu görerek, „savaşa

karşı iç savaş“ sloganına denk düşen mücadele yürütmüşlerdir. Bu iki farklı yaklaşım, dönemin Marksist liderlerini uç noktalara savurarak II. Enternasyonalin çöküşüne neden olmuşlardır. Sosyalist ve sınıf hareketindeki ilk ayrışma ve çatışma, genişişçi hareketleriyle, emperyalizmin yarattığı işçi aristokrasisi arasında yaşanmıştır. Birinci paylaşım savaşı döneminde yaşanan kriz, Rus devriminin gerçekleşmesi ile beraber, Sosyal Demokratlarla, Marksist hareketlerin ayrışmasıyla son bulmuştur.

İkinci önemli kriz, Sovyetler Birliği ile Çin arasında yaşanan, „barış içinde bir arada yaşama teorisi“ ile „üçüncü dünya ülkeleri“ teorisinden kaynaklanan ve giderek dünya sosyalist hareketini kamplara bölen krizdir. Bu kriz, dünya sosyalist hareketini birden çok kamplara bölerken, etkileri Dünyadaki bunca değişime rağmen halen devam etmektedir.

Sosyalist hareketin ve sınıf hareketinin krizini tetikleyen bir başka faktör ise, „Sosyal devletlerin“, sınıf ve sosyalist hareketler üzerindeki bıraktığı olumsuzluklardır. Bilindiği gibi burjuvazi, kendisinin bir yönetim tarzı olan Sosyal devleti, topluma bir lütuf olarak sunmamıştır. İkinci paylaşım savaşının sonucunda, Avrupa Emperyalizminin yenilmesi ve zayıflaması, arkasından ise, Emperyalist devletlerin sömürgelerinde başlatılan ve Dünya genelinde damgasını vuran, „Ulusal ve Toplumsal“ mücadelelerin, burjuvaziyi kendi yönetim tarzı olan, „Sosyal Devlet“ anlayışını, devreye sokmaya zorunlu kılmıştır. Dahası, sosyal devletin normlarından, üçüncü dünya ülkeleri de kısmen faydalanmışlardır. Dolayısıyla Sosyal Devlet; Sömürgelerden, Monarşilerden ve Faşizmden geçerek gelinen bir noktadır. Bir başka ifadeyle, „Sosyal Devletler“ sınıflar arası mücadelenin sert çatışmalarının sonucunda ve aynı zamanda kapitalizmin sistem dışı muhalefeti, sistem içine çekmenin ortaya koyduğu, iktidar mekanizmasıdır. O nedenle, burjuvazinin bir iktidar mekanizması olan sosyal devletin en geliştiği ülkeler, kapitalizmin en güvenceye alındığı ülkelerdir. Sosyal Devletlerin normlarından olan kısmi Sosyal refahın, sınıf ve sosyalist hareketler üzerinde bıraktığı olumsuzluklar, sınıf hareketinin krizini derinleştirmiştir.

Dünyadaki güç dengelerinin tek taraflı olarak bozulması, Neo-Liberal politikaların Dünya işçi Sınıfında yaratmış olduğu yıkımlar, tahribatlar, başka faktör ve olumsuzluklar, Dünya Sosyalist Hareketinde tarihsel olarak var olan ve yaşanan krizi derinleştirmiş ve bir çarpan etkisi yaparak, su yüzüne çıkmasına neden olmuştur.

Türkiye Sınıf ve Sosyalist Hareketinin Krizini Tetikleyen Kimi Faktörler ;

Birinci önemli neden 12 Eylül faşizmi ile ağır yara alan T.Sosyalist Hareketi, devletin ideolojik saldırıları karşısında, kısmi direnç gösterse de, kısa sürede ortamın belirlenmesinde nasibini alarak, yenilgiyi kabullenmiştir. Bu tarihsel dönemeçte, Kürt Ulusal Hareketi, Kürdistan'da direnişi örgütleyerek ve yeniden üreterek kendisini bulurken, Türkiye Sosyalist Hareketi, kendisini yenileyememiştir. Devlet ile Kürt Ulusal Hareketi arasındaki savaşın kızışması sonucunda, devlet; en kirli yöntemlerini devreye sokmuştur. Devletin yürüttüğü bu kirli savaş karşısında, sesini çıkaramayan ve tepki göstermeyen Türkiye toplumunun kendisi de, dolayısıyla kirlenmiştir. Kirlenen bu toplumdaki beslenmeye çalışan T.Sosyalist Hareketi, içine aldığı kadroları, „Sosyalist etik değerler“ alanı içerisinde dönüştürmesi ve değiş-tirmesi gerekirken, değiştirememiş, kendisi kirlenen toplum tarafından dönüştürülmüştür.

İkinci faktör; Dünyada yaşanan alt-üst oluşlar, Türkiye Sosyalist Hareketindeki krizi daha da derinleştirmiştir. Bugün ülkemizin hızla sağa savrulduğu, genel olarak solun, etkisiz ve devre dışı olduğu bir dönemden geçiyoruz. Yaşadığımız süreç, bir tarihsel dönem değişikliğinin, çok boyutlu sorunlarıyla birlikte, kapitalist sistemin temel karakteri olan, dikey ve yatay örgütlenme niteliğine denk düşen, bir normale dönüşü de ifade ediyor. Kuşkusuz bu normale dönüş, yaklaşık 75 yıl sonra çöken, Sosyalizm deneyimi ve tekelsel sermayenin küresel yönelimleri doğrultusunda ve dünya ekonomisinin, giderek bütünleştiği süreçte gerçekleşiyor. Dolayısıyla T.Sosyalist Hareketi, 12 Eylül faşizminin neden olduğu yıkım ve tahribatları daha üzerinden atmadan, Sosyalizmin çöküşüyle eşzamanlı olarak, atağa kalkan sermaye-

nin küresel saldırısı karşısında, içine düştüğü derin bunalımdan halen kurtulabilmiş değil.

Ancak Türkiye'nin özgünlüklerinden kaynaklanan sorunların da, sosyalist hareketin krizinin dışı vurulmasında, ciddi katkıları olmuştur.

1. Türkiye'nin Müslüman bir ülke oluşu ve Müslümanlıktan kaynaklanan sorunların, sınıf hareketi ve sosyalist hareket üzerindeki etkilerini dikkate alırsak, Sosyalist solun hareket alanının ne kadar daraldığı görülecektir.

2. Diğer yandan, Ülkede sürdürülen kirli savaş esnasında yaşanan milyonlarca göç nedeniyle, metropollerin sosyolojik dokularında meydana gelen değişimlerin getirdiği sorunlar ve bu sorunların, sınıf hareketleri üzerindeki etkileri.

3. Bir başka sorun, ülkede bilinçsizce yaşanan hızlı nüfus artışı ve bu nüfusun istihdamının yapılmayışının sonucu, işsizliğin çığgibi büyümesinin getirdiği sorunlar.

4. Ülkede yaşanan düşük yoğunluklu savaş sonrasında, fark edilen ve artarak devam eden etnik bilinçlenmeler ve Alevilerin farklı nedenlerden dolayı (ekonomik, siyasi, baskı, vb. gibi) büyük kentlerde yığılması, buralarda kimlik sorununda kaynaklı alt üst oluşların, sınıf savaşımının açık yüzünü kısmen gölgelemesi, sınıf hareketinin krizini derinleştiren faktörler olmuştur.

Ülkede yaşanan bu iktisadi, siyasi, kültürel ve sosyolojik değişimlere, Türkiye sosyalist hareketi hazırlıksız yakalanmış ve bunun sonucu olarak ta krizinin derinleşmesine yol açmıştır.

Değişimlerin Yaratmış Olduğu Türkiye Sosyalist Hareketinin Kimi Hastalıkları.

T. Sosyalist Hareketinin, iç ve dış faktörlerden beslenen ve esas olarak „emek ile sermaye“ arasındaki çatışmanın derinliklerinden yatan, ancak 12 Eylül faşizmi ile Reel Sosyalizmin çözümlüyle açığa çıkan krizi nedeniyle, „Sosyalist ettik değerlere de“ ters düşmüştür. Kendisini objektif duruma göre yenileyemeyen ve geliştiremeyen, başta işçi sınıfı ve emekçi halkla bütünleşemeyen Sosyalist hareket, doğal olarak kendi kendini yemeye başlamıştır. Bunun sonucunda, (Hem örgüt içi ilişkilerde, hem de örgütler arası ilişkilerde

) yalan söyleme, çamur atma, doğru bilgilendirmeme, kirli işlere bulaşma, kişiler üzerinde politika belirleme, vb. Vb. Olarak dışa vurmuş ve sıradanlaşmışlardır. Maddeleştirirsek belli başlı hastalıkları;

1. Türkiye Sosyalist Hareketi, yukarıda izah ettiğim „değişimler ve oluşumlar“ karşısında, kendisini yeniden üretip toplumsallaşamayınca, var olanı korumak ve kendilerini ayakta tutma mücadelelerine giriştiler. Bu mücadele mantığı, yaşanan sürecin ağır sorunları ve koşulları karşısında, Sosyalist hareketin kan kaybını hızlandırmıştır. „Örgütü korumak“ anlayışı, giderayak „amaç ve araç“ ilişkisini bozdu. Farkından olmadan „amaç için örgütler birer araçtır“ mantığı ve anlayışının yerini, „örgütleri korumak“ anlayışı, amaç haline geldi.

Kuşkusuz Sosyalistler, amaca giden yolda, içinden geçilen tarihsel dönemece ve koşullara uygun olarak, „araçlar“ yaratır. Bu araçları korur ve yaşatmaya çalışır. Ancak, bu koruma ve yaşatma anlayışı, her yol mubahtır mantığıyla olmamalıdır. Daha doğrusu o aracı yaşatmak, Sosyalistlerce „Olmazsa olmaz“ ilkelerden ve „Sosyalist ettik değerlerden“, vazgeçmek pahasına olmamalıdır. Geldiğimiz noktaya baktığımızda, görülecektir ki durum hiçte „Sosyalist Ettik değerlere“ uygun değildir. „Örgüt ve devrim“ adına, Devrimin temelden karşı olduğu, „Sosyalist ettik değerlerden“ uzak uygulamalara, ya göz yumulmuş ya da yapılı hale gelmiştir.

2. T. Sosyalist Hareketinin, „Sosyalist Ettik değerler“ yaratmak ve yaşatmak, bunları gelecek kuşaklara emanet etmek bakımından da, pek sicili iyi olmadığı gibi, sakatlıklarla dolu bir bakış açısı var. Mesela, kime ve hangi nedenlerle işkence yapılırsa yapılsın, bunun bir insanlık suçu olduğunu her sosyalistin bilmesi gerekirken, bu konularda pragmatik davranmıştır. Ezme ve ezilme ilişkisinin Sosyalist felsefede, yeri yoktur ve savunulmamalıdır. Şöyle bir çevremize baktığımızda olayın hiç de böyle olmadığını görürüz. Aile içi şiddetlerden tutunda örgüt içi ve örgütler arası ilişkilerdeki hesaplaşmalara kadar şiddetin her türüsünü yaşadık ve yaşıyoruz.

Diğer yanda olumsuzlukları gizleme, bilgiyi insanlara

karşı tahakküm aracı olarak kullanma, bilgileri gizleme gibi, etik değerlerden uzak, insanları ve toplumu çürütücü hastalık ve olumsuzluklar, T. Sosyalist Hareketinin içine, iyice sinmiş durumda. Bu hastalıklar ve olumsuzluklar giderek, Sosyalist etik değerlerden olan, „Şeffaflık“ ilkesini de ortadan kaldırmaya yönelmiştir.

3. T. Sosyalist Hareketi, „amaç“ için kurulan araçları da, hovardaca kullanmıştır. Tüm Demokratik Kitle örgütlerine, onların kendi hukuku içinde yaklaşımları gerekirken, „ben-merkezcilik“ ve „pragmatizm“ bir davranış biçimi haline gelmiştir. Dolayısıyla demokratik kitle örgütleri ile Sosyalist Hareket arasında, güven bunalımının oluşumuna neden olunmuştur.

4. Küresel sermayenin, çok boyutlu ve yıkıcı saldırıları karşısında, sağlam bir duruş sergileyemeyen T. Sosyalist Hareketi, süreç içerisinde gerilemeye başladı. Genel olarak İşçi sınıfı ve halk içerisinde, ideolojik olarak egemen olan T. Sosyalist Hareketi, bu egemenliğini burjuvaziye kaptırdı. İşçi Sınıfı, öğrenci hareketi ve aydınlar içerisinde tutunamayan T. Sosyalist Hareketi, sistemin dışladığı, horladığı ve marjinalleştirdiği varoşlara sığınarak, nefes almaya çalışmaktadır. Programlarına her ne kadar da, „işçi Sınıfı Devrimin temel Gücüdür“ yazsalar da, onları şekillendiren varoşların objektif durumudur. Verili durumdan hareketle, bilimden, felsefeden, sanattan ve kültürden kopan T. Sosyalist Hareketi, içi boş siyasal söylemler üreten, tepki hareketine dönüşmüştür.

Objektif durum böyle olunca, örgüt üyeliği kıstasları da bu objektif duruma göre yeniden dizayn edilerek, gerilere çekilmiştir. Bilimden, sanattan, felsefeden ve sosyalist etik değerlerden uzak insanlar, örgütlerin kadroları olmaya başladılar. Tabir yerindeyse, T. Sosyalist hareketinin içine, toplumun dışladığı, işe yaramaz, işsiz ve yeteneksiz insanlar doluşmaya başladı. Bu değerlendirmeleri destekleyecek ve bugünde yaşadığımız, onlarca örnek daha sıralanabilir. Ancak bu verilen, T. Sosyalist hareketinin temel hastalıkları olarak görmek mümkün.

Sosyalist Hareketin Yeniden Kuruluşunda Atılması Gereken ilk Adımlar...!

1. Türkiye Sosyalist hareketi, geçmişte, teorik, politik ve örgütsel olgunlaşma sürecinde edindiği kazanımları, bugünün somut ihtiyaçları üzerinden, geleceği yaratabilmek adına yeniden kurmak ve sorgulamak zorundadır. Geçmişin teorik, politik ve örgütsel mücadele süreci içinde olgunlaşan ve bu ekseninde farklılaşan siyasal hareketlerin, bugün ayırım çizgilerinin ortadan önemli ölçüde kalkmış olması, bugün ideolojik-politik düzeyde bir netleşme yaşanmasını zorunlu kıyor. Toplumsal tarihsel gerçekliğimizle teori dolayımı bir ilişki kurmaksızın bugünkü açmazlığa ve tıkanıklığa çözüm üretmek de mümkün değildir.

2. Marksist Hareketlerde yaşanan krizler doğal olarak, tarihsel bir dönemin eleştirisini de zorunlu kıyor. Marksizm; „geçmiş-bugün ve geleceğe“ ilişkin bir bütünlüğün bilimde, felsefede ve politikada kuruluşu ise, geçmişe ve bugüne eleştirel bakma ve „geleceği birlikte“ kurma isteği, bugün ihtiyacımız olan yegâne anlayış olmak zorundadır. Marksist öğretinin „dogmatik“ bir reçete değil de, kendini geliştiren ve yenileyen bir eylem kılavuzu olduğunu kabul ediyorsak, sınıflar mücadelesinde ortaya çıkan sorunlara, kolektif siyasal eylemi örgütleyerek „Sosyalist özne“ olup, kolektif eylem yoluyla, toplumu yeniden şekillendirerek hayatı değiştirebileceğimize olan inancı yeniden canlandırmalıyız.

3. Türkiye Sosyalist Hareketi, içinden geçtiği mücadele tarihiyle, bugünün somut ihtiyaçları üzerinden, sağlıklı bir yüzleşmeyi gerçekleştirerek, ideolojik-teorik, politik ve pratik düzeylerde, geçmiş-bugün ve gelecek bütünselliğini ve tarihsel sürekliliğini kurmak zorundadır. Türkiye Sosyalist Hareketi; 12 Eylülle başlayan ve Sosyalizmin, dünya çapında yaşadığı yenilgiyle açığa çıkan tarihsel sorunları, henüz boyutlarının ne yöne evrileceği belli olmayan geçiş döneminin özgün sorunlarıyla birlikte, bütünlüklü bir şekilde gündemine alarak, ideolojik-teorik, politik ve pratik düzeylerde yeniden hayata geçirmek gibi, bir görevle karşı karşıyadır.

4. T. Sosyalist Hareketinin, işçi sınıfından ve emekçi Halktan kopuşu, „az olsun benim olsun“ mantığının sonucu olarak, kendisine küçük bir dünya oluşturduğu bu dönemde, yeniden „araç-amaç“ ilişkisini doğru kurmuş, geçmiş deney,

tecrübeler ve birikimlerin ışığında kendini yeniden tanımlamış, bilimsel sosyalizmi hedefleyen, sınıf temelli bir örgüte gerçekten ihtiyaç vardır. Var olan örgütlenme-terden tatmin olmayan, ancak böyle bir örgütün varlığını göremediğinden dolayı, mevcut örgütlenmelerin içinde yer alan, ama arayış içinde olan; mevcut örgütlenmelerin içinde yer almayan, ancak gelecek adına kaygısı olan, kendi alanında arayışlar yapan, Sosyalist potansiyelin ağırlığı ve çapı, örgütlü güçleri ikiye katlayacak boyutta. Ve giderekte çığgibi büyümektedir. Olması gereken „organizasyon ya da araçlar“, bu kesimlerle ve şahsiyetlerle buluşmasını becerebilmeli. Gerek ideolojik olarak gerekse de organizasyonların oluşumunda, kolektif bir üretimin oluşumu için, gerekli araçların yaratılması önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

5. T. Sosyalist Hareketi, şimdi bir geçiş kavşağındadır. Ancak bir yerden bir yere geçerken, önce yapılması gerekenler vardır. Birincisi; Sosyalist hareketin ve işçi Sınıfı Hareketinin yeniden kuruluşuna inanan „Siyasi Gelenekler, guruplar, çevreler ve şahsiyetler, tarihsel Süreçlerini sorgulayarak, geçmişlerinden kurtulmaları gerekiyor“. Söz yerindeyse özgülleşmeleri gerekiyor. Aksi halde, geçmişinden kurtulamayan siyasi geleneklerin, çevrelerin ve şahsiyetlerin ne geçiş sürecinde ve nede sonrasında verimli olmaları mümkün değildir. İkincisi ise; Bugün gelinen son duruma T. Sosyalist Hareketinin ve işçi Sınıfı Hareketinin tarihsel gelişimlerinin bütünlüğü içerisinde bakmamız gerekir ki, yaşadığımız bu süreci doğru analiz edebilelim.

6. Önümüze koymamız gereken tarzlar, dünün tekrarı olmayacağı için, onu aşan bir tarz olmalıdır. O halde, yapılması gereken dünü reddetmeden, bulunduğumuz zemini ve alanı tek başına belirleyici olmaktan çıkarmak, ama gelenekleri, „yeniden icat“ ederek değil. Kendi dışıyla „Karma ve karılma“ ilişkisini kurarak kopmak ve kendini yeniden tanımlayıp konumlandırmak ve bir üst aşamada, kendisini yeniden üreten anlayışlar olmalıdır.

Dönüştürebilmek ve değiştirmek için, dünyanın yeniden yorumlanmasına ihtiyaç var. Politika yapma tarzından, ilişkiler biçimlerine, ideolojik referanslardan, örgütsel normlara

kadar, birçok Marxist karakteristik özelliklerin yeniden tanımlanmasının yolu, buradan geçiyor. Kaptırılan ideolojik hegemonyanın yeniden kazanılması, teorik bir güvene sahip olunması için, yaşamla ve toplumsal pratikle bağlarını yeniden kurmuş, bir teorik faaliyet gerekli.

Hoşt Hoşt

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

„Majestelerinin Alevi’si“ Cem Vakfı Başkanı Prof. İzzettin Doğan Vatan gazetesine verdiği bir röportajda, „Fethullah Hocayı tanırım. Saydığım bir insan. Onu islamla ilgilenen bir düşünür, bir filozof olarak görüyorum. Fethullah Hoca kendi alanında bilge bir kişi... Ama bence bir Nazım Hikmet’i düşünün. Nazım Hikmet’i sevmeyebilirsiniz, Marksist diye, komünistti diye. Ama Nazım Hikmet’in büyük bir sair olduğunu reddedebilir misiniz? Ne oldu? Yurtdışında öldü. Hâlâ da mezarı getirilemiyor. Türkiye bu tip şeyleri aşmalı... Yani Nazım Hikmet’e yapılanlar Fethullah Gülen’e yapılmalı. Onun Türkiye’ye gelmesi konusu da müsamaha görmeli“ diyerek, bu iki ismi karşılaştırma gayretine girmiş... Hem de bildik sahtekârlıkla, Nazım Hikmet’in devrimci fikirleriyle şairliğini ayırma gibi bir garabetle...

Beyhude çaba...

Telgrafın tellerinde serçeler Telgraftan habersiz biçareler Bakar kör ettiniz milletimi Yağlı organlara gelesiceler Nazım Hikmet Ran.

Nazım Hikmet’in Moskova’da yattığı mezarlıkta yanında Gogol, Çehov, Stravinski, Sostakoviç, Eisenstein, Prokofiyev, Mayakovski, Puşkin yatıyor. İnsan aklının bu büyük dehalıyla mezarlığı paylasan Nazım Hikmet, hapishane koğuşlarını da bu ülkenin güzel siyasetçileri ve edebiyatçlarıyla paylaşmıştı. Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Kerim Korcan, Abidin Dino, Orhan Kemarle hapis yattı Nazım... Neruda’yla, Aragon’la, Picasso’yla yarenlik etti. Kübalı balıkçının, Asyalı çobanın, Afrikalı devrimcinin, Japon balıkçının kavgalarında

taraf oldu. Onun şiirlerini okuyunca, 2. Paylaşım Savaşı'nda ölen oğlunun elinden kalan tek resmini kendisine gönderen ananın mektubunu okudu; onun şiirleri ABD'de de gösteri pankartı oldu, Afrika'da da. İspanya'da Franco döneminde başbakanı suikast düzenleyen genç devrimcilerden birisinin kod adı Nazım'dı. Yunanistan'daki son gösterilerde öğrencilerin bildirisinin başlığı şöyle atılmıştı: „Sen yanmasan, ben yanmasam, biz yanmasak nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa...“ Neruda onun ardından ağladı. İtalya'da sevgilisinin terk ettiği genç erkek, kıza Nazım'ın aşk şiirlerini okuyunca barıştılar. Sevinçlerinden Usta'yı bir mektupla haberdar ettiler...

Nazım Allah'a inanmadı, ama kimsenin dinine bakmadı, kimsenin dinine de laf etmedi; dini gericiği bayrağı yapanlarla ise hep savaştı. Emekçinin, ezilenin, devrimcinin yanında saf tuttu. Onun için Budizm'in, Katoliklik'in, Protestanlık'ın, İslam'ın, Sintoizm'in, Ortodoksluk'un, Musevilik'in hâkim olduğu tüm coğrafyalarda kitaplarının çevrilmediği dil kalmadı. Onun sınırı, sadece kendi kültürünün, dininin ya da politik görüşünün egemen olduğu coğrafyalar değildi...

Malum Fethullah Gülen de ölüp gidecek. Ölünce muhtemelen Osmanlı padişahlarından birisinin yanına Bakanlar Kurulu kararıyla gömülecek. Nazım'ı vatandaşlıktan atan, pasaportuna el koyan, ama Türklükten, Türk edebiyatından atmayı beceremeyen Bakanlar Kurulu'nun kararıyla... Belki de Şeyh Bedreddin'in katili Çelebi Mehmet'in yanında boş yer vardır Fethullah Gülen için. Fethullah Gülen her daim Bakanlar Kurulu'na yakın oldu. Hem sadece Bakanlar Kurulu'na mı, Devlet-i Ali Osmaniye'ye, Papa'ya, AB'ye, ABD'ye, CIA'ye...

Nazım paşa soyundan geliyordu ama Osmanlı padişahlarıyla arası pek iyi değildi. Nazım hep Bakanlar Kurulu'na uzak, Havlucu Recep'e, ırgat Süleyman'a yakındı. O, Şeyh Bedreddin'in, Celalilerin, Pir Sultan'ın hikâyelerini yazdı. Onun için, İstanbul'da önemli bir cami haziresini değil, Anadolu'da bir köy mezarlığında, başında bir çınar ağacı istiyordu.

Fethullah Gülen ise, Bedreddinler'e, Celalilere, Pir Sul-

tan'a karşı hep Alâeddin Keykubat'ın, Çelebi Mehmet'in, Yavuz Sultan Selim'in, Ebussuud Efendilerin, Kuyucu Murat Pasalar'ın ve aslında ezilenler düşünüldüğünde, sanılanın aksine, Mustafa Kemal'in tarafını seçti. Bakın Gülen, 28 Şubat döneminde generaller tarafından sıkıştırılınca kendisini savunup nedamet dilerken bu gerçeği nasıl dile getiriyor: „Şeyh Bedreddin isyanı karşısında her zaman tavrımı belli ettim. Babailer, Selçuklu devletinin sonuna doğru, Osmanlı devletinin başında bu büyük Türk milleti için her zaman bir gaile olmuştur. Bu konudaki görüşlerime bantlarımı dinlediğiniz zaman şahit olacaksınız. Şeyh Sait isyanının yanında olmak ise mümkün değildir. İsyandır. Devlete karşı her isyan, isyandır ve her isyan melundur.“

Nazım Hikmet 1951'de yurtdışına çıktıktan sonra dünyanın her kösesine gitti, emekçi halklarla, onların önderleriyle tanıştı. Kendi deyimiyle, „Avrupa'yı, Asya'yı, Afrika'yı dşümle dolaştım / bir Amerikanlar vize vermediler“. Gidebilseydi, ırkçılık altında inleyen Mississippi yerlisi inci dişli kardeşi Robsen ile bir blues söyleyecekti. Washington'da ABD Dışişleri Bakanlığı'nın koridorlarında klimalı bir odada değil, belki Fidel Castro gibi Harlem'de bir zenci kilisesinde konuşacaktı. O zamanlar zencilerin düzene hizmet için Condalitze Rice, Barack Obama gibi temsilciler çıkarmalarına dahi müsaade yoktu. Şimdi serbestleşti. O tip zenciler „özgürleşti“, zenci halkın çoğunluğu hala hapishaneleri dolduruyor.

Malum, Fethullah Gülen ise Pensilvanya'da ikamet ediyor. Müslüman ama son 4 yılda 1 milyon Iraklı Müslüman'ı öldüren ABD aleyhinde konuşmak aklına gelmiyor. Bu arada CIA'nın akıl hocası Graham Fuller onun misyonunu överken, „Green Card“ alması için referans veriyor;

BOP için adı hep önlerde anılıyor; İngiliz Lordlar Kamarasında onun fikirlerini „bilimsel sempozyumlarda“ tartışılıyor; onun taraftarlarının „hayır işi için“ 130 ülkede okul açtığına inanmamız isteniyor.

Fethullah Gülen, 1969'da Erzurum Komünizmlle Mücadele Derneği Başkanı'ydı. 12 Eylül'den önceki günlerde de, „Polis ve askerle çatışan teröristleri, anarşistleri ihbar etme-

yen Allah katında sorumludur“ vaazları veriyordu. Yetiştir-diği öğrencileri Nazım'ın şiirlerini okuyan devrimci gençle-rin üzerine saldırır, ABD'nin ve sermayenin silahlandığı komandolar gençleri katlederken, Denizler, Mahirler, İbolar, „Yok edin insanın insana kulluğunu / bu davet bizim“ diyor-lardı.

Fethullah Gülen en ufak dava tehdidinde salya sümük ağlarken, bir tank taburu Sincan'ın içinden geçince hemen bavulu toplayıp soluğu ABD'de alırken, 15 sene hapis yatan Nazım'ın şiirleriyle büyüyen kuşaklar namluların önlerine dikiliyorlar, sehpalarda sandalyelerini kendileri tekmeliyor-lardı.

Fethullah Gülen, halkımızı sadakaya muhtaç edip sonra da küçük bir sadaka vermenin erdemlerini anlatırken; Na-zım Teberruh Suresi adli şiirinde, „çok alametler belirdi va-kit tamamdır / günah sevap oldu / sevap haramdır“ diyerek düzenin çürümesini dinin kavramlarıyla da anlatmakta hiç-bir beis görmüyordu.

Nazım Hikmet dolu dolu yaşadı. Kadınlara, toprağına, emekçi halkına, davasına, emeğe, sosyalizme aşık oldu. Ağ-ladığı da olmuştu, kan küstüğü da. O zaman bile, „kızılık şerbeti içtim“ demesini bildi. Acı çekti, zulüm gördü, zalimin karsısına da çıktı, kaçmak zorunda da kaldı. Ardına hiçbir iş adamı takılmadı, hiçbir polis onu sevmedi, tarikat], para-sı, hizmetlileri olmadı. Mızraklı ilmihalle, çek defterleriyle, subaylarla arası hep bozuk oldu. İnsandı, insanın tüm za-aflarıyla ama tüm iradesiyle bir ömür tamamladı. Şiirlerini ezbere bilmek nasıl da doğal bir şeymiş gibi geliyor değil mi? Anamızın adı gibi, yârimizin adı gibi, bizden önce geçen yol-daşlarımızın adları gibi...

Fethullah Gülen, „devletli Sünni İslam'ın“ bir yorumcusu olarak her söylediğiyle devletin yanında oldu ama yine de asker sivil bürokrasiye bir numara büyük geldiğinden son çare olarak kaderini emperyalizmin BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) ile birleştirdi.

Daha böyle yüzlerce sayfa devam edebilir bu yazı... Ama gerek var mı?

Bu kadarı yeter de, bir de Alevi halkımızın değerlerini

devlete pazarlamak için didinip durduğu halde sürekli bur-nunu duvara vuran Cem Vakfı Başkanı Prof. İzzettin Doğan için bir şeyler söylesek iyi olmaz mı?

Söyleyelim ama bu kıyas için benim aklıma Anadolu'da söylendiği haliyle, tek bir kelimeyi tekrardan başka bir şey gelmiyor...

Hoşt, hoşt!..

AB'ye Karşı Olmak İçin Hemen Akla Gelen Birkaç Neden

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Günümüzde AB konusundaki tutum açısından bakıldığında, politik arenada sadece iki temel tavır kendini gösteriyor gibi görünüyor. Birisi, AB'ye karşı olan ulusalcı eğilim. Bu eğilim de iki şekilde savunuluyor: „AB'ye karşı değiliz, ama bu şekilde ilişkilenmeyi kabul etmiyoruz“ ve „AB ile hiçbir şekilde isimiz olmamalı“... AB konusundaki ikinci tavır ise liberal eğilim olarak, „AB dışında hiçbir alternatifimiz yok, tek doğru yol budur“ şeklinde kendini realize ediyor.

Politik arenada var olan bu iki temel eğilimin sol içinde de doğal olarak uzantıları var ve kafalar karışık. Devrimciliğin, kendisini bu kafası karışık sol eğilimden kurtarması ve tezleriyle bu tezlerin gerekçeleri arasındaki ilişkiyi kendisine ve kendisine umut bağlayanlara net olarak anlatması gerekiyor. Zaman zaman başka konularda „havetçilik“ten şikâyet edilirken, AB'ye karşı tutum konusunda tam bir „havet“ politikası izleniyor.

Sol hareket içindeki çoğunluk eğilim, AB'ye net olarak karşı olduğunu söylüyor. Ama bu sol eğilimin bir kesimi, aynı zamanda „ulusal sol“ akim içinde de yer alıyor. Dikkat edilsin, burada gözden kaçırılmaması gereken nokta, bu parti ve grupların, AB'ye karşı oldukları için ulusal solcu oldukları değil, ulusal solcu oldukları için AB'ye karşı olduklarıdır. Ulusal solcu akimin AB'ye karşı olması ve daha önemlisi, genel olarak milliyetçi ve faşist akımların son yıllarda artan bir

ivmeyle AB karşıtlığını bayraklarına yazmış olmaları, AB'ye karşı olan devrimciler arasında bir kaygıya, kafa karışıklığına neden olmaktadır. Oysa bu konuda endişe etmeye gerek yoktur.

Aşağıda anlatılmaya çalışılan birkaç nokta, bu kafa karışıklığının netleştirmeye çalışacak bir dizi çabanın başlangıcı olarak okunmalıdır. Türkiye Avrupa'nın bir parçası değildir. Tarihsel, kültürel, dinsel, jeopolitik olarak hiçbir zaman da olmamıştır. Zaten bildiğimiz anlamda Avrupa fikri de sanıldığı kadar eski ve „salt coğrafi“ terimle açıklanabilecek bir kavram değildir. Türkiye'de sermaye ideolojisinin politik niyetini bize, „ülkemizin 200 yıllık Batılaşma tarihi“ diye yutturmasına karşı uyanık olunmalıdır. Faşizmin kuru „şanlı tarih“ geleneğine de saplanmadan, yani sermaye ideolojisinin her iki kanadının açmazına düşmeden, Türkiye'nin Avrupa'nın bir parçası olmadığını kanıtlamak mümkündür ve yapılmalıdır.

Osmanlı'ya ve sonrasında Türkiye'ye Batı sermayesinin girmesi, Türkiye'nin bugün kapitalist bir ülke olması, emperyalizmin bir dünya sistemi olması Türkiye'yi Avrupalı yapmaz. Geçmişte de, bugün de sadece „öyle olunursa iyi olacağı“ şeklinde bir fikir devlette ve sermayenin kanaat önderlerinde hâkimdir. Osmanlı aydını ve devlet ricali bunu bir „fikir ithalatı“ olarak görüyordu; cumhuriyet aydını ve oligarşisi bir „mal ihracatı“ olarak görüyor. Son 200 yılda aradaki fark sadece budur.

„Muasır medeniyet seviyesine erişme“, „çağdaş uygarlık düzeyine gelme“, „Batılı olma“ bu ülkede sermaye ideolojisinin emekçi hâkli uyutmak için kullandığı basta gelen argümandır. Bu fikir o kadar büyük bir yalandır ki, Batılılaşma'yı buzdolabı, otomobil, internet olarak algılayan bazı yârim akıl eski solcularımız, gelinen noktada „proletaryanın artık kaybedecek şeyleri de olduğunu“ söyleyerek eşya ismi zikretmekte, bu da politik-iktisat sayılmaktadır.

Bu ülkede, emekçilere, devrimcilere saldırmış, bugün sermayenin kendisi ve akıl hocaları tarafından hayırla yâd edilen hangi parti ve politik figür varsa, onun en önemli gündemi Türkiye'yi Avrupa'ya eklemek olmuştur. Menderes,

Demirel ve Özal'ın bu yönleri üzerinde ısrarla durulur. Şimdi bayrak Tayyip Erdoğan'dadır. Avrupalı olmak, kelimenin tam anlamıyla „olmayacak duaya âmin demek“ olduğu halde, kulağa çok hoş da geldiğinden taraftar bulur. Halk tabii olarak Batılılar gibi „rahat ve zengin“ yaşamak, serbest dolaşmak, Köln'de bir döner büfesi açmak, Paris'te oto tarmacısı olmak ister. Ama mümkün değildir. Onun için bizim halkımız hem Avrupalı olmaya can atar hem de en küçük iç sıkıntısında hemen birbirine neden Avrupalı olamayacağımızı anlatmaya başlar. Bu, malumun gerçek ilanıdır ve en az Sarkozy'nin politikası kadar gerçekçidir. Sarkozy de Türkiye karşıtı politikasını söyle gerçekçi bir taleple dile getirmiyor mu: „AB, Irak ve İran'a komsu olmak istemiyor.“ Hâksiz değil... Aynı Sarkozy, AB'yi de güvenlik şemsiyesi altına alan NATO'nun sınırlarının İran'a dayanmasından ise rahatsızlık duymuyor. Yine hâksiz. Genel olarak „Batılı olmak“, günümüzdeki adıyla AB'ye girmek, sermaye ideolojisinin önemli bir temasıdır. Bu, halka „eşitsiniz, kendi iradenize sahipsiniz, bu milletvekillerini siz seçiyorsunuz, sizin çıkarlarınızı savunuyorlar“ demek kadar büyük yalandır. Yalan olduğu ve gerçekleşmeyeceği anlatılmalıdır ki, neden yanlış olduğu ve geleceğimizin nerede aranması gerektiği soruları ortaya çıkabilin.

Tam da burada, çok dikkat çekmeyen bir olguyu unutmamak gerekiyor: Yine günümüzde, politik İslamcı hareketle, Kemalist ve faşist hareketlerin „Batılı olmak“ bahsindeki stratejik tercihleri temel bir farklılık göstermiyor. Laik taban daha „Batılı“ gibi yasıyor, oranın temel eğitim pınarlarından beslenmiş, Batı'ya hayran, Mustafa Kemal'i neredeyse sadece bunun üzerinden anlıyor ama CHP, MHP, DSP gibi politik öncüler taktik olarak AB konusunda çekincelerini ifade ediyorlar. İslamcı taban ise gündelik yaşamında Batılı yaşam biçimine daha mesafeli duruyor, kültürel ve gelenek olarak Batı'yi eleştiriyor ama AKP gibi bir politik öncüsü tam boy Batıcı politik işbirlikleri içinde. Ancak AKP, bir yandan devlet refleksi de gösterebildiği, öte yandan İslamcı taban dışındaki muhafazakâr duyarlılıklara da oynayabildiği için her iki tabandan oy alıyor. Ama sonuçta, her iki devlet ve sermaye

ideolojisi de bu konuda temelde ayrılmıyor.

Kemalistler bunu, „Türkiye İran olmayacak“ diyerek, Araplardan hoşlanmayarak, İsrail'e hayranlık duyarak yaparken; İslamcılar kültürel olarak Doğulu olmalarına rağmen, politik olarak yönlerini Batı'ya çevirmiş durumdadılar. Belki taban Yahudileri pek sevmiyor ama tabanın en güvendiği adam olan Tayyip, önemli Siyonist kurumlardan ödül almaya doymuyor. Türkiye'nin tanklarını modernize eden İsrail, PKK gerillalarına karşı da istihbarat paylaşıyor. Bu durum, İslami kesim açısından da çelişki oluşturuyor. Buradaki çelişki esas olarak, halkın özlemleriyle, devletin ve sermaye egemenliğinin bu talepleri karşılayıp karşılayamayacağı sorununda düğümleniyor. Zaten bu kavganın sonunu da ideolojik karşı karşıya gelişler yaşamın ekonomik ve siyasi akışı belirleyecek.

AB'ye Türkiye'yi tam üye olarak almayacaklar. Yapılan anketlere ve her kesimden ve politik görüşten insanın kanaatine göre, Türk insanının AB konusunda üzerinde en fazla ittifak yaptığı cümle budur. Bu cümle, „girmeyelim zaten“ cümlesinden daha fazla sayıda insani ikna etmiştir ve doğrudur. Yine bu cümle, „AB bizi bölmek istiyor“, „PKK'yi başımıza Avrupalılar sardılar“ ve benzeri milliyetçi retoriklerle dile getirilmiş olması, AB'nin Türkiye'ye stratejik bakışının „almıyoruz demeden, oyalama yapma“ şeklindeki olmadığını kanıtlamıyor. Türkiye'nin her açıdan kapsanması, yüzölçümü küçük, nüfusu az, iyi eğitilmiş, fiziksel altyapısı sağlam, tarihsel olarak Avrupalı, Hıristiyan kökenli, geleneksel bağların toplumda belirleyici olmadığı eski Avrupalı sosyalist ülkeler kadar kolay değildir. Gerçekten de AB Türkiye'yi tam üyeliğe kabul etmeyecek. AB'nin tüm karar organları Türkiye'nin tam üyeliği için bir tarih vermemektedirler. Tersine, Türkiye için „imtiyazlı ortaklık“, „Akdeniz Birliği'ne üyelik“ gibi tam üyelik dışı formüller gündemdedir. AB'nin iki belirleyici ülkesi olan Fransa ve Almanya'nın bu konudaki politikaları çok nettir. Bu netlik sadece Türkiye'den bakınca görünmüyor. Çünkü genellikle AB'ci basın ve devlet organları tablonun bu şekilde ortaya konmasına istemiyorlar.

AB, Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) adıyla 1958'de

kuruldu. Türkiye ertesi yıl tam üyelik için başvuru yaptı. Macera hala sürüyor. Macera sürerken gerçeklik sudur ki, eskiden olduğu gibi, Avrupa ülkelerinin haber ajanslarında Türkiye'yle ilgili haberler Ortadoğu üst başlığında yayınlanıyor; Rand Corporation gibi önemli ve merkezi ABD'li düşünce kuruluşlarının yeni raporları dahi, Türkiye'nin Avrupa'dan kopma eğiliminde olduğunu kaydediyor.

AB emperyalist bir birliktir. Böyle söylendiğinde sanıyorum hiçbir devrimci itiraz etmeyecektir. Çünkü itiraz ettiğinde devrimciliği tartışmalı olacaktır. Ama tersinden, devrimci olduğunu iddia edip, bu gerçeği ABD'nin emperyalist olduğunu ifade ettiği kadar netlikle ve sıklıkta ifade etmeyen çok devrimci vardır. Sorulduğunda, „Tabii, AB emperyalist bir birliktir“ denmekte, ama bu, politikanın bir konusu olarak değil, dünya tahlilinin bir alt başlığı olarak dile getirilmekte, bu tartışmadan pek hoşlanılmamaktadır. Açıkça söyleyelim bu tutum, „Batılılaşma, muasır medeniyet seviyesine erişme, ilerleme“ fikrinin sol ve devrimcilik içindeki yansımasıdır. İdeolojik kökeni de Kemalizm'dir. Kabul edileceği üzere, Mustafa Kemal'in tarihsel olarak yaptığı tek şey, sömürgecilik ve Kürt halkının varlığını red değildir. Mustafa Kemal, bu ülkeyi emperyalizme pazarlamanın uzun süre tarihsel programı olarak kalmıştır. Şimdilerde bu programda aksaklıklar olması, başka programların da ortaya çıkması, Kemalizm'in tarihsel ve güncel rolünü görmemizi engellemez. Kapitalizme, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı olanın açıktan Kemalizm'e de karşı olması gerekir. Bu tartışılmaz. Mustafa Kemal'in programı konusundaki kafa karışıklığın] artırmak, devrimi anti-emperyalist bir Kemalizm yorumu üzerinden düzene bağlamak için İlhan Selçuklar, Uğur Mumcular, Attila İlhanlar çok çalışmışlardır. Şimdilerde de gayret gösterenler vardır. Devrimcilerin görevi, bu bağlantıyı koparıp atmaktır.

Onun için bu bahiste biz devrimcilerin netleştirmemiz gereken konu, AB'nin emperyalist bir güç olup olmadığı değil, ona karşı alınması gereken tutumuzun ne olacağı tartışmasıdır. AB'nin emperyalist niteliği konusunda, ülkeleri AB'ye girmiş ülkelerin bazı devrimci ve sol örgütleri bile netken,

girememiş bizim ülkemizde bu konunun bu kadar tartışma götürmesinin nedenleri üzerinde durulmak zorundadır. Bir örnek olarak, Portekiz Komünist Partisi, 2004'teki 17. Kongre'sinde, „Avrupa Anayasası, Avrupalı büyük güçlerin egemenliği ve yönetimi altında federal bir Avrupa Birliği yaratmaya yöneliktir. Bu, Avrupa büyük sermaye adına üstlenilmiş bir proje olup, AB'yi siyasi ve askeri bir bloğa dönüştürmeyi amaçlar. Bu blok bazılarınca ABD'ye rakip, bazılarınca NATO'nun Avrupa'daki ayağı olarak görülse de, sonuncu olarak ABD emperyalizminin yardımcı kolu olarak hareket etmeye yönelecektir“ kararını almıştır. Avrupa'da böyle düşünen başka örgütler de vardır. Emperyalist bir dünya gerçekliği konusunda ABD ve AB emperyalizmi arasında bir fark yoktur. Oluşan kimi farklılıklar, pazarın ve güç öbeklerinin nasıl paylaşılacağı konusundadır. Ama bu fark, AB'yi emperyalist bir odak olmaktan azade kurnaz.

AB projesi, Marx tarafından dile getirilen, „üretimin kitlesel niteliğiyle, sermayenin tekelleşmesi“ arasındaki temel çelişkinin somut dışı vurumudur. Bu gelişim, doğasından kaynaklanan çelişkinin yaratacağı vakumun neden olduğu bir etkisiyle maluldür. Avrupa, emekçiler için yükselen duvarları, konteynırlarda boğularak ölen, Akdeniz'in, Ege'nin, Adriyatik'in sularına gömülen „barbarları“, cami yapımını yasaklayan kentleri, binlerce aracın yakıldığı banliyöleriyle bir demokrasi değil, ezilenlerin sonunda düzenin faturasını da, faşizm yıllarındaki bir kısım emekçinin çıkarttığı gibi, yine demokrasiye çıkartacakları bir devreye girmektedir.

AB projesi, blokların belirleyici olduğu bir dünyada, devrim tehdidine karşı kapitalist Avrupa'nın kalkını olarak realize edilmiştir. AB'nin temelleri, ABD tarafından Marshall Planı ve Truman Doktriniyle atılmıştır. Oysa birleşmiş ve gücünü pekiştirmiş Avrupa projesi, ilk andan beri Avrupa reformist solunun, sosyal demokrasinin rüyasıdır. Lenin'in bu konudaki uyarılarının Leninistler tarafından hatırlanması gerekir. Reformist kesimler, „Sermayenin Avrupası'na karşı emeğin Avrupası“ palavrasıyla şimdilerde de buna ortak olunmasını istemektedirler. Oysa 1960'ların devrimcileri bu tartışmalar o zaman da canlı olarak yapılırken (o sıralarda

AB'nin adi Ortak Pazar'dı) cevaplarını vermişlerdi: „Onlar ortak, biz pazar“... 1995'teki Gümrük Birliği'nden beri bu ülkede olanları, bizim gibi ülkelerle emperyalizmin genel ilişkisini açıklamak için geçmişte de, günümüzde de yeterli bir çerçevede... Avrupa'nın demokrasisini isteyen, otomobili, elmasını, sigarasını, çikletini, „sıcak para“sını da almak zorundadır. Demokrasi bir paket programdır ve pazarı da fiyata dâhildir.

Türkiye devrimci hareketi, Avrupalı bir gelecek hayalinden kopmalıdır.

Halklarımızın geleceği, gerçekte olduğu, ama düzen sözcülerinin halkımızı olmadığını inandırmak istediği yerde; Türk, Kürt, Arap, Fars ve diğer kadim Ortadoğu halklarının eşit, özgür, sosyalist, demokratik, halkçı var oluşlarının yani olmalıdır. Bizim için güncel olan, Avrupa'nın çürümekte olan demokrasisi değil, bölgemizin kurulacak olan sosyalizmi olmalıdır. Bu potansiyele Türkiye ve Kürdistan'ın diri devrimci güçleri kesinlikle sahiptir. Arap ve Fars halkları da sanıldığı kadar bu potansiyellerini tüketmiş değildirlere. Yeter ki, Avrupa ufkunu asan bir devrimciler kuşağın yetiştirmesini bilelim. Sermayele, ırkçılıkla, faşizmle, gericilikle hesaplaşma buradan geçer. Günün görevi budur...

Brüksel olmakla Tahran olmak arasında başka bir seçenek olmadığını düşünmek, bunun başarılamayacağına inanmak, aslında bir devrimci için, en az devrim olamayacağına inanmak kadar abesle iştigaldir. Bu fikre inanmak ya da bunun ötesinde modelleri var etmek için çalışmamak, dolaylı olarak, kalkınmanın tek biçiminin kapitalist olduğunu söylemek veya bu yıkıcı kapitalist gelişme çizgisine karşı emekçilerin son sığınağının dinden başkası olamayacağını zımni olarak kabul etmek anlamına gelir. Çevresindeki ve bünyesindeki halklardan korkan ve onları korkutan bir ulusal var olursun alternatifi olarak da, Avrupa uygarlığına kan vermeye devam etmekten ziyade, ortak tarihi bulunduğu coğrafyayı geliştirecek bir duruş olarak da Avrupa'yla mesafemizi açmaya, Ortadoğu halklarıyla mesafemizi kapatmaya ihtiyaç vardır.

Bizim, halkına yabancı, küçük burjuva solculuğumuz yü-

zünü Batı'ya döne döne Ortadoğu'dan kopmuştur. Kürt'e, Arap'a, Fars'a yabancı bir kültürel şekilleniş, doğal olarak bunun sonucu olan bir devrimcilik durusu hâkimdir. Teğmen Alilerin, Deniz Gezmişler'in Filistin kampları dönemlerinin, Hâkî Karerler'in duruşlarının ne anlamlara geldiği unutulmuştur. Şimdilerde Tahran'a giden Doğu Konferansı katılımcıları, İranlılarla Latin Amerikalı devrimcilerin işbirliği konferanslarına rastladıkları zaman şaşırıp kapıdan dinliyorlar. Devrimci gençlerimiz Che'yi, Ulrike Mainhoff'u biliyorlar da, Leyla Halid'i, Ağıt", Abu Cihad'i, El Hekim'i pek anlatamıyorlar. Saygön Zindanları'm okuyorlar da, Diyarbakır zindanlarını söyle bir duymuş oluyorlar. Aragon'u, Lorca'yi bildikleri kadar kadar Mahmud Derviş'i, Cibran Halil Cibran'i bilmiyorlar; Int' Illimani'yi dinledikleri kadar Feyruz dinlemiyorlar.

Bizim ülkemizin devrimci hareketi, halkımızın ve kendimizin tarihine demokrasi üzerinde baka baka devrimi çoktan unuttu. Şimdi hatırlama zamandır. Ortadoğu coğrafyasında güçle ve siyasetle kurdukları ilişki açısından Kürtler, Türkler, Araplar, Farslar birbirlerine benzerler. Bu coğrafya güce inanır, güce tapar, kurban keser, kavga eder, kan davası güder. Arapçada devrimciye fedai denir. Bizde siyaset, uzun yüzyıllardan beri „Ya devlet başa, ya kuzgun leşe“dir. „An gelir, simsek yalar masmavi dehşetiyle siyaset meydanını.“ Osmanlı'da sadrazamların iki gömleği vardır: Biri bayramlık, öteki idamlık. Siyaset kelimesi bile Arapça seyislikten, atları terbiye etme fiilinden gelir. Buralarda zulmedene, „zulmün artsın“ denir. Bu topraklarda ortak değerleri korumak veya kurmak üzere bir adım öne çıkacaklardan zaten kendilerini feda etmiş olmaları beklenir. Fedakârlıktan daha çok feragattir bu. Halk böyle bakar. Aydınımızla halkımız, basınımızla halkımız, üst sınıflarımızla halkımız arasındaki farkları bilmek devrimcinin görevidir. Bu ruhu kavrayabilen devrimcileri götürür. İklimimize İngilizlerin, Almanlar'ın siyasi sağduyusuyla yaklaşmak mümkün değildir.

Bizim devrimci hareketimizin günümüzün Avrupa demokrasısından öğreneceği bir şey kalmamıştır. Devrimimizin ölçüsü de, demokrasi mücadelemizin ölçüsü de Avrupa

olamaz. Ortadoğu geniş ve eski bir coğrafyadır. Biz de sahlara, şeyhlere, padişahlara karşı kadim tarihten modern tarihe değin ayaklandık, kavga verdik. Abbasilere karşı Karmati, Selçukluya karşı Baba İlyas, Osmanlıya karşı şeyh Bedredin ve Pir Sultan, Abdülhamit'e karşı Resneli Niyazi, Mustafa Kemal'e karşı Mustafa Suphi ve Seyyid Rıza, Menderes'e karşı Turan Emeksiz, Demirel'e karşı Mahir Çayan, 12 Eylül'e karşı Ağıt, gericiliğe karşı Sivas, Sah Pehlevi'ye karşı Musaddik, TUDEH ve Halkın Fedaisi, İsrail'e karşı Halk Cephesi olduk.

Daha Avrupa'nın adı bile yokken bizim kendi sınıf, ulus, hak, adalet ve özgürlük kavgalarımızın değerleri vardı. Biz bunları aldık, Marksizm'in büyük ve geniş teknesine atarak kendi ekmeğinin pişirmek için yoğurduk ha yoğurduk. Simdi „Allahın yeryüzündeki gölgesi sultanlara“ karşı verilen kavgalardan, büyük eşitsizliklerden, evde babamıza, mahal- lede imama, okulda öğretmene, polise, işkenceciye, devlete karşı verdiğimiz kavgalardan gelen değerlerimizi Kopenhag Kriterleri'ne sığdırmamız neden isteniyor? Bizim isteğimiz Kopenhag olmak değil ki. Biz, „bize layık bir İstanbul'a layık olmak“ istiyoruz. Başka bir şey değil. Kendi özgürlük ekmeğimizi niye bagete benzetmeye çalışalım... Zaten istesek de benzemez. Bizimki kavruk, esmer buğdaydan olur.

Deniz de, Mahir de, İbrahim de kavgaya girişmek için Avrupa'nın dinamiklerine bakmadılar; oraları umursamadılar. Ayrıca, AB'nin Türkiye'nin „demokratikleşme“ macerasına somut hiçbir katkısı da yoktur. Kimse atla arabayı karıştırmasin. Kürt gerillaları dağlarda dolaşmasa, politik bir hareket yaratmasa, Dörtler zindanlarda, Zekiyeler Amed surlarında kendilerini yakmasa, Kürt diasporasi etkili bir güç olmasa umurunda mı Avrupa'nın yakılan köyler, yoksul ırgatlar. Avrupa 1980lerde „demokrat“ değil miydi? Ne yaptı Kürt halkına karşı? Hiç... Tabii o zaman da „dennokratti“ ama Soğuk Savaşın demokrasisiydi o. AB organları 19 Aralık Operasyonu ve F Tipi cezaevleri konusunda ne yaptılar ve ne yapıyorlar? Yine hiç... Nedeni basit değil mi? F Tipleri kelimenin tam anlamıyla AB standardında da ondan. Standardın ne olduğunu Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) militanları gibi biz de iyi biliyoruz...

Bizim, emperyalizmin, zenginlerin, tuzu kuruların demokrasisine ihtiyacımız yok. Bizim ihtiyacımız olan, halkın, emekçilerin, ezilenlerin demokrasisidir. Kavganın içinden çıkan, kendini oradan var eden bir demokrasi. O demokrasi de Avrupa'ya uzaktır. Avrupa o demokrasiyi Paris Komünü'nde vurdu; Alman sosyal demokrasisi üzerinden satın aldı; alamadıklarını 1919'da Berlin'de bir su kanalına attı; İtalya dağlarında silahlarını gömmeye razı etti; Yunan dağlarında üzerine İngiliz kursunu sıktı. Bize de Adenauerle Churchill'in el sıkışması, yeşillerle çevrecilerin „demokratik katilim“ talepleri kalıyorsa, biz onu almayalım.

Bugün AB'ye karşı olmak, sanılanın ve anlatılanın aksine, Kemalist, devletçi ve faşist bir ufukla kendimizi sınırlamak anlamına gelmez. Marksizm'in projesi bu anlamda her tür ulusalcılıktan geniştir. Adi üzerinde, ulusalcılık projesini ulus temelinde kurar, Marksizm ulusal temelde olduğu zamanlarda ve mekanlarda dahi sınıfı evrensel kavrayışıyla ve ezilen ulusların haklarını tanımasıyla kendisini ayırır. Endişeye mahal yoktur. Devletin darbesiyle, AB'nin demokrasisi dışında bir Türkiye ihtimali ve imkânı vardır. Önce biz devrimciler inanırsak tabii.

Geçenlerde bir gazetenin Moskova muhabiri yazıyordu: Türkiye'yi ve Türkleri biraz tanıyan ortalama her Rus, karşılaştığı her Türk'e, „neden AB dışında bir gelişim ihtimali tanımadıklarını“ hayretle soruyormuş. Bu sorunun kesinlikle Rus Marksizm'ile ilişkisi yok. Sadece dışarıdan bakınca kim olsa öyle görüyor. Bizim devircilerimiz içeriden bakınca göremiyor. Sahiden neden?...

Peki, bu kadar laftan sonra, „AB'nin hiç mi iyi yönü yok“ diye sorarsanız, „o kadar da haksızlık etmeyelim“ derim. Olmaz olur mu; milli marşı olan Beethoven'in 9. Senfonisi...

“Kahrolsun Siyonizm, Yıkılsın İsrail” Sloganı Neden Günceldir

Kadir Halil (Orhan Yılmazkaya)

Bundan birkaç yıl önce, basını Birikim dergisindeki liberal solcuların çektiği bir grup tarafından, toplumumuzdaki anti-semitizm tehlikesine dikkat çeken bir bildiri yayınlanmıştı. 1980’li yıllarda Filistin’de Siyonist güçlere karşı savaşırken şehit düşen TKEP militanı Teğmen Ali’yi saygıyla anarak...

„Karşılaştığı yerde, dünyanın dört bir yanında, bulunduğu yerde, öldürdüğü insanları anlata anlata bitiremeyen su Avrupa’nın kuyruğunu bırakalım.“ Franz Fanon, Yeryüzünün Lanetlileri. „Su noktadan ödün verilemez ve verilmesi gerekir: Bugün, gerçek düşünce özgürlüğü ya egemen liberal-demokrat ‚post ideolojik‘ konsensüsü sorgulama özgürlüğü demektir ya da hiç anlamı yoktur.“ Slavoj Zizek, Lenin Üzerine.

„Bunun sonucu olarak Feuerbach, ‚dinsel duygu‘nun kendisinin bir toplumsal ürün olduğunu ve tahlil ettiği soyut bireyin gerçekte belirli bir toplum biçimine ait olduğunu görmüyor“ Karl Marx, Feuerbach Üzerine 7. Tez”

Bundan birkaç yıl önce, basını Birikim dergisindeki liberal solcuların çektiği bir grup tarafından, toplumumuzdaki anti-semitizm tehlikesine dikkat çeken bir bildiri yayınlanmıştı. Bunda bir sakınca olmaması gerektiğini düşünüyorduk ki, bildiri İsrail’i ve Siyonizm’i eleştirenleri anti-semitik olmakla eleştirmekle kalmayıp, devrimcileri suçlayan ifadeler de barındırınca, anti-semitizmi eleştirmek anlamında

isin kalkış noktasının doğru olduğunu, ama liberal solun politik ufkunun „Kopenhag Kriterleri’nden“ öteye geçemeyeceğini, demokrasi istediği her yerde de yeminli devrimcilik ve Marksizm düşmanlığı yapmadan duramayacağını hatırladık. Liberal ve „sol“ demokratlık dünyayı, „Bati uygarlığının yönetsel ve ekonomik arızalarını düzeltmiş haline“ ulaştırmak istediğinden, faşizmle komünizmi kendi denklemini iki ayrı tarafına koyup sadeleştirerek, ideolojik ve politik problemlerini çözmek ister. Tarihin Marksist yorumu ve sınıflar orada, „sosyolojiye giriş“ dersi olma dışında yoktur. Felsefi olarak ne büyük yanılğı ve bir siyaset olarak ne büyük sahtekarlık... Bu bildiride esas olarak, Yalçın Küçük’ün son dönemdeki yazı ve kitaplarından yola çıkılarak solun da egemen anti-semitik söyleme katıldığı söyleniyordu.

Her ne kadar Küçük, bir dönem sol adına konuşan fikir adamlarından birisi olmuşsa da, solcu değil devrimci olduğumuzdan, bir süre önce „Marksist misiniz?“ sorusuna, „esinlendim“ diye cevap verdiğinden, Mustafa Kemal’den „Gazi Hazretleri“ diye bahsetmeye başladığından, generalleri darbeye davet ettiğinden, Şeyh Bedreddin ayaklanmasında Yahudi parmağı olduğunu „keşfettiğinden“ (!) Sabetayist Bülbül deresi Mezarlığı’ndaki taşların notlarını almakta olduğundan, adli adınca anti-semitik eserler vermeye başladığından ve en önemlisi megalomanyak olduğundan bu lafı üzerimize alınmadık. Ama bu bildirinin liberal solcu yazar ve imzacıları, Türkiyeli devrimcileri Özgür Derle (Haksöz dergisi çevresi) ortak ABD karşıtı eyleme katıldığı için anti-semitik olmakla suçlayınca, isin tadının kaçtığını anlamıştık. İsrail’in eleştirilmesi istenmiyordu açıkça. Bu işin başını, bir dönem Gündem gazetesinde köşe de yazan, IHD üyesi Ayşe Günaysu ismindeki bir yazar çekiyordu.

Devrimcilere saldırmayı alışkanlık haline getiren bu kişinin, Shell Türkiye’nin Dış İlişkiler Müdürü olduğu daha sonra ortaya çıktı. Görüldüğü kadarıyla sorunumuz orta yerde duruyor. Anti-semitizm, Siyonizm ve Yahudilik üzerine bir miktar daha tartışmak gerektiği anlaşılıyor. Buna esas vesile olan, Cem Özatalay’ın Doğu Konferansı isimli anlamlı aydın girişiminin yayın organı olana Doğudan dergisininin

Eylül 2007'de yayınlanan, daha sonra yayından kaldırılan www.bedreddinihareket.org sitesine de alınan „Şarkiyatçılık, Marksizm ve Türkiye Solunda Doğucu Eğilimler“ başlıklı yazısı; daha doğrusu bu yazının, „Sol içindeki Anti-Siyonist Ortadoğucu Eğilimi“ tarif ve mahkûm ettiği bölümü oldu. Bastan ve kestirmeden sunu söylememiz gerekiyor: Dünyada ve ülkemizde anti-semitizm yükseliyor. „Kripto Yahudi“ arayan her boydan gerici arasına bazı solcuların katıldığı da doğru bir tespit. Ama bu solcular, devrimci ve Marksist değiller.

Bizim bu solcularla anti-semitizm dışında da dertlerimiz vardır. Bunlar tartışılmaz olgulardır. Lakin üzerinde anlaşacağımız bu olgulardan yola çıkarak yapılan politik tahlillerin niteliğinde anlaşmak zorunda değiliz. Cem Özatalay'ın adını andığımız yazısı, bazı bakımlardan böyle bir kaderi paylaşmıştır. Ayrıca, bu yazıda sanıyorum ki, bazı „olgu“ farkları da vardır ki, bunlar da esas olarak ifade edilen değil, edilmeyen olgulardır. Aklimin erdiğince anlatmaya çalışacağım. Tüm dünyada Marksistler, devrimciler, halkların, dinlerin, cinslerin, mezheplerin eşitliğini ne kadar savunurlarsa, Yahudilere yönelik ırkçılığa da o tutarlılıkla karşı çıkmışlardır. Ölüm oruçları sırasında Fazilet Partili Milletvekili Mehmet Bekaroglu, Bayrampaşa Cezaevi'nde iftar vakti geldiğinde devrimcilerin kendisine nasıl iftar sofrası hazırlayıp görüşmelere ara verdiklerini ekilenmiş şekilde defalarca anlatmıştı. Ama oradaki devrimciler herhalde İslam diniyle ilgili fikirlerini değiştirmiş değillerdi. Sadece bir Müslüman'a gereken saygıyı ve nezaketi gösteriyorlardı.

Bu bizim hamurumuzdur: „Yaratılanı hös görürüz, insanlığından ötürü...“ Bir dini inanış olarak Yahudilik'in ve ona inananların insan ve „mümin“ olarak haklarını savunmak meselenin bir boyutudur ve orada herkes hemfikirdir. Ne yazık ki, bazı özgün konumlar itibariyle bu meselenin tek boyutu bu değildir. Ezen-ezilen tarifi, somut bir olgu olarak tarihsiz bir şekilde yorumlanabilir. Bakarsınız, kimin ezip kimin ezildiği somut durumda bellidir ve ona göre politik tutum alırsınız. Ama isin içine dinler, milliyetçilikler, halklar, devletler ve zamanlar girdiğinde iste o zaman bir tarihten

bahsetmek zorunda kalacaksınız. Zurnanın zırt dediği yer de orasıdır. Cem Özalay andığımız yazısında, „Görüldüğü üzere, anti-Siyonist Ortadoğuculuk olarak ortaya çıkan sol eğilimin, İsrail’in uyguladığı zulme karşı Filistin halkıyla dayanışma içinde olmanın ötesine uzanan düşünsel ve politik boyutları vardır. Bu düşünsel ve politik çerçeve, söz konusu eğitimin Türkiye’de ezilenlerden yana somut tutum alabilmesini imkânsızlaştırmaktadır“ ifadeleriyle, anti-Siyonizm’e olumsuz bir anlam biçmiştir. Hem de bu sonuca, Siyonizm’in ve anti-Siyonizm’in ne olduğunu hiç anlatmadan varabilmiştir. Burada yönetsel bir yanlışlık vardır ve bu yanlışlık sadece anlatım eksikliğinden değil, ondan önce anlatılanların ne olduğundan da kaynaklanmaktadır.

Türkiye’de ve Ortadoğu’da tam tersine, anti-Siyonizm olmadan solculuk da, İslamcılık da, Arap ve Kürt milliyetçiliği de yapılamaz. Zaten bu yüzden yoktur. Ama solla anti-Siyonizm’i ayırırsanız, elinizde sadece „afald bir İsrail eleştirisi“ kalır ki; sol olmadığı için değil, mümkün olmadığı için gerçekçi değildir. Arkadaşımıza göre, „Yahudiler tarih boyunca acılar çekmişler, soykırımı uğramışlar, şimdi de uğrama tehlikesi altındadırlar. Yahudilik bir dindir, bir inançtır, bir kişisel tercihtir. Esas olarak yapılması gereken, bu inancın ne olduğu değil, saygı duyulması ve baskı altına alınmaması gereken bir hak olduğu gerçeğidir. Bu arada, hakkaniyet gereği, İsrail’in uyguladığı zulme karşı Filistin halkıyla da dayanışma içinde olunmalıdır“. Yukarıdaki paragrafta Özalay’ın benim cümlelerimle özetlediğim temel görüşü, „egemen sol akla“ göre son derece makul gibi görünüyor. Ama zaten sorun, o egemen sol akli entelektüel şiddete tabi tutmak gerekliliğidir. Dünyanın her yerindeki emekçileri, „devlet demokratik olsun, işçilere daha fazla kaynak ayırsın, hâkli da gözet sin“ şeklindeki egemen sol akıldan koparmadan devrim yapabilir misiniz? Bu da onun gibi bir şeydir... Görebildiğim kadarıyla yukarıda andığım yönetsel yanlışlık, ezen ve ezilen meselesinin bu şekilde konulunca, kavramların, yani tarihsel süreçlerin bir tarihinin olup olmadığı sorununun göz ardı ediliyor olmasıdır. Yahudi’nin inancı ve kendisine göre bu inançtan kaynaklandığını düşündüğü kişisel ve cemaat

hakları için denecek söz yoktur. Ama Yahudi ile Yahudilik aynı şeyler değildir. Marx bunu, Yahudi Sorunu adlı makalesinde söyle anlatmıştı: „Biz dünyamızın gerçek Yahudisi'ne; Bauer'in anladığı Sept günü [Yahudiler için kutsal olan cumartesi günü - Sabat] Yahudisi'ne değil, günlük hayatın Yahudisi'ne bakalım...“ Biz de öyle yapmalıyız. Her dini inanış, her felsefe, her politik akim gibi Yahudilik de tartışma konusu yapılabilir, ondaki öz ve güncellik açığa çıkartılabilir. Bu somut durumu bir metaforla anlatmak gerekirse, Anna Frank ile Theodor Herzl'i karıştırmak yanlış olacaktır.

Anna Frank, bir Yahudi çocuk olarak dünyaya gelmenin bedelini ağır şekilde ödemişti. Hatıra defteri, faşizmin utanç adisyonu olarak hiç unutulmayacak. 1897'de 1. Dünya Siyonizm Kongresi'ni toplayan Theodor Herzl ise, kurulması hayal edilen Yahudi devletinin uluslararası konumunu söyle tarif ediyordu: „Filistin'de, Avrupa'nın Asya'da korunma hattının bir bölümünü oluşturacağız; bar-barlığa karşı uygarlığın bir uç boyu olacağız. Tarafsız bir devlet olarak Avrupa ile temas halinde olacağız; buna karşılık Avrupa bizim yaşamımızı garantileyecek.“ Hayalimizdeki imge, sinagog içinde yan yana sıralarda sabat ayinine katılan Frank ile Herzl ise; evet ikisi de ayindir ve ikisi de eleştirilemez. Öyle olmadığını biliyoruz ve burada tartışılan, herkesin anlayacağı gibi, insani kişilikler değildir.

Peki ya, Siyonizm'in Yahudilik'in ulusal ideolojisi olduğu, çoğu Yahudi tarafından benimsendiği bir gerçekse ne olacak? O da bizim derdimiz değil ama İsrail Anayasası'na göre İsrail devleti, „tüm dünyadaki Yahudilerin devletidir.“ Resmî devlet kurumu İsrail Enformasyon Merkezi tarafından 1997'de Türkçe yayınlanmış, Kudüs'te basılmış İsrail'in Gerçekleri adlı bir kaynağa göre, „Siyonizm, Musevilerin ulusal özgürlük hareketidir.“ 19. yüzyılın sonunda kendisini bu isimle ifade etmeye başlayan Siyonizm, döneminin milliyetçilik akımlarından etkilenmiştir. Ama bir farkı vurgulamak önemlidir ki, Yahudiler oturdukları, gelişimine katkıda buldukları toprakları değil, başkalarına ait olan toprakları ele geçirip, toprağın asil sahipleri olan Filistinlileri zorla kovan bir milliyetçiliği hayata geçirmişlerdir. Yahudi dini ile Siyo-

nizm arasında başka hiçbir din-milliyet ilişkisinde olmayan özgün, biricik bir ilişki vardır. Bu anlaşılmadan hiçbir adım atılamaz. Yahudi dini, evrensel mesajlar taşımakla uğraşmaz; mesajı sadece İsrail oğullarınadır. Bu milliyetçiliğin somut gerçekliğini anlatan bazı küçük bilgi kırıntılarını biz Siyonistlerimizden ve onların muhiplerinden hiçbir zaman duyamayız: İsrail devletinin kimliklerinde tüm vatandaşların milliyetleri, Yahudilerin ise dini yazar: Yahudi, Arap, Dürzi gibi. İsrail vatandaşı Araplar, İsrail ordusuna alınmazlar.

Bazı Yahudi tarikat üyeleri de dini inançları gereği askeri gitmezler. İsrail'de askeri konularda resmi sansür uygulaması vardır. Kişi başı verilerle değerlendirdiğinizde, İsrail açık ara „dünyanın en askeri toplumu“dur. İsrail'de evlilik, boşanma, miras, nafaka, velayet gibi medeni hukuk alanına giren konular esas olarak şeriat mahkemeleri tarafından karara bağlanır. Aynı şekilde Hıristiyanlar ve Müslümanlar da bu konuları kendi dini mahkemelerinde çözerler. Yahudi şeriatı esas olarak erkek egemenliğini veri aldığı için, kadınların boşanması için günümüzde de erkeklerin onayı şart koşulmaktadır. Filistin bölgesindeki sivil yerleşimci Yahudilerin hepsi resmi olarak silah taşır...

Siyonizm-Yahudilik, İsrail-Siyonizm eşitliklerinin yarattığı ve bundan sonra yaratacakları problemler bize ait değildir. Onu da Siyonist olan Yahudiler düşünsün. Devrimciler bir faşist vurduğunda faşistler, „Müslüman ve milliyetçi olduğu için öldürüldü“ diyebilirler. Biz, faşist olup halka ve devrimcilere zarar verdiği için“ deriz. Acaba Ruslardan sonra 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda en çok sivil ve askeri kaybı hangi halk verdi dersiniz? Almanlar tabii ki... Tarih bazen kağıtları kötü dağıtabilir. Rad Suresi 11. ayet söyle diyor: „Şüphesiz ki, bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe Allah onların durumunu değiştirmez.“ Tanrının sözü dışında, bir politika tespiti gibi gelmiyor mu size de? Tartıştığımız, bazı insanların nasıl doğmuş oldukları değil, ne yaptıkları ya da yapmadıkları, politik tutum ve eylemleridir. Mesele bu kadar basittir... Büyük Siyonist sahtekarlık, bizim gibi ülkelerdeki sol aydınların, bizim gibi Siyonizm'in tehdit olduğunu düşünenlere, „Ama Siyonizm ile Yahudilik'i bir görmeyin“ der-

ken, aynı kesimlerin Batılı temsilcilerinin Batıda bizim gibi düşünüp Siyonizm ve İsrail eleştirisi yapanları parmaklarıyla işaret edip „Gördünüz mü iste anti-semitikleri“ demeleridir. Bu tezgâh bozulmalıdır.

Biz Marksistler, dünyadaki insanların çok önemli bir bölümü tanıya inanıyor diye din eleştirisi yapmaktan vazgeçmeyiz. Bu, çözümlenmeden kalkan bir eleştiridir ve verili bir politik uğrakta programatik ve propagandif öge olup olmayacağı tartışmasıyla bir ve aynı şey değildir. Marx'ın Yahudi Sorunu Üzerine başlıklı makalesiyle yaptığı budur. Marx, genel din eleştirisinin yöntemini almış, bu yöntemi Yahudilik'in ve Hıristiyanlık'ın tarihiyle harmanlamış ve bu iki dinin özünü ortaya koymuştur. Yoksa kendisi de Yahudi olan ailesiyle yaşadığı bir psiko-patolojik sorun yüzünden bu yazıyı yazmış değildir. Böyle tezleri (mekan' cehennem olsun inşallah), Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer derslerinde ve kitaplarında hararetle savunurdu. 12 Eylül döneminde üniversitelerde, Marx'ın eşitlikçi tezlerini „içgüveysi“ olduğu için yazdığını, Lenin'in devrimci faaliyetini „abisi Çar tarafından öldürüldüğü için“ gerçekleştirdiğini savunan profesörler vardı. Hala da vardır. Şimdi, „Peygamberi hırsızlarla birlikte katledilmiş, baslarda 300 yıl boyunca itilip katılmış Hıristiyanlık, kuruluş tezleri itibariyle, hemen iktidar olmuş, peygamberi devlet başkanı olarak ölmüş İslamiyet'e göre daha hümanisttir“ demeye hakkımız yok mudur?

Ondan sonra nasıl şekillenmeler olduğu da ayrıca tartışılma konusudur. Bütün dinler, din olmaları başlığında benzeri özellikler gösterirler ama aynı şey değildirler. İnananları inançları için kınamakla, inanışların' tarihin ve siyasetin konusu olarak tartışmak, eleştirmek farklı iki düzeydir. Bu eleştirinin kendisi ile siyaseti arasında farklılık olacaktır elbette. Bu farklılık, din konusunda devrimciler tarafından tüm devrimci mücadele tarihi boyunca algılanmış ve bu yüzden farklı taktikler uygulanmıştır.

Politik bir akim ve parti olarak ülkücülük, Türk milliyetçiliğinin en güçlü, en sağ, en politik akimidir. Kendisini sürekli, Türk milliyetçiliğiyle bir ve aynı şey olarak tarif etme, bu olguyu kabul ettirme çabası içindedir. Şimdi devrimciler

lkclg eleştirdiklerinde, Türk olmayı mı eleştirmektedirler? Tabii ki değil. Ama tüm faşistler ve bazı milliyetçiler böyle yorumlamaya yatkındırlar. Bunu bizim kabul etmemiz mümkün değildir. Zaten bunu o lkc faşistler söylüyorlar ve kendilerini eleştirenleri topraklarından atmaya çalışıyorlar. Bilmeyenler için tarif edelim, Türkiye’de kendisini „Türk“ ve „milliyetçi“ olarak görenler kümesiyle, „lkcler“ kümesi arasında önemli bir fark vardır. Ama kendisini „Yahudi“ olarak görenlerle, Siyonist olarak görenler arasında, bugün hem İsrail’de, hem de dünyanın başka yerlerindeki Yahudiler arasında önemli bir fark kalmış değildir. Evet, yle olmayanlar kesinlikle vardır ama bu iki küme, 1948’den sonra büyük ölçüde üst üste gelmiştir ve hala bu şekildedir. Diyelim 100 yıl önce, 70 yıl önce böyle değildi. İsrail’in kuruluş felsefesi, kuruluş biçimi ve ilk andan su zamana dek uyguladığı politikalar bunu maalesef sağlamıştır. Bu, Siyonizm’in ve ona destek olan Yahudilerin yarattığı bir vahim sonuçtur ve İsrail dışındaki Yahudiler de uğradıkları soykırımın yarattığı korku psikolojisi ve Batı uygarlığının desteği nedeniyle yine büyük ölçüde böyle düşünmektedirler. Hala İsrail subayları, eğitimlerinin sonunda antik dönemdeki Yahudilerle Roma askerlerinin trajik savaşına sahne olan Masada Kalesi’nin kalıntılarına gidip, „Bir daha asla“ diye yemin ediyorlar. Bu halk, binlerce yıl dualarında, ilahilerinde Kudüs için, „Seni unutursam, sağ elim hünerini unutsun“ diye mırıldanıştı. Bu psikolojiyi anlamak ayrı şey, yarattığı Filistin dramını anlamak bir başka şey. Mesele insan hakları sorunu değil yani...

İsrail, Siyonizm ve Yahudilik eleştirisini yapılan her yerde anti-semitizm bulmak bir Siyonist taktiktir; resmi ve gayri resmi İsrail devlet görevlilerinin argümanıdır. Bu topraklarda tutmaz ama Batı akademisinde, edebiyatında ve basınında çok etkilidir. Buna karşı dikkatli ve şerbetli olunmalıdır. Cem zatalay, Türkiye’de yazdığı için, makalesinde „İsrail’in uyguladığı zulme karşı Filistin halkıyla dayanışma içinde olmaktan“ bahsedebiliyor. Eğer Washington’da, Paris’te, Berlin’de, Londra’da yazıyor olsaydı, daha öncesinde ne derse desin, cümlesinin sadece bu kısmı için anti-semitik olmakla sulanacaktı. Oralarda durum budur.

Osmanlı torunlarından Fransız gazeteci Kenize Murat'ın Filistinlilerin çektiği acıları onlarla yaptığı röportajlar üzerinden son derece naif fikirlerle anlattığı kitabının başına Fransa'da 4-5 sene önce neler geldiğini anlattığı demeçlerine belki internette hala denk gelme şansımız vardır; meraklıları okur. Yahudi entelektüel terörünün bu kadar güçlü olduğunu bilmediğini söylüyordu. İsraili işgalcilere Lübnan-İsrail sınırında sembolik bir tas fırlatan Edward Said'in ABD üniversitelerinden atılma girişimi de hatırlardadır. Yine geçtiğimiz yıllarda, Yahudilerle Arapların ortak atadan geldiğini kanıtlayan bir gen araştırması yayınladığı diye bilimsel bir dergi yayıncısı tarafından toplatılıp özür dilenmişti. Yahudiler, kendilerinin binlerce yıldır Filistin'de olduklarına ama Araplar'ın orada olmadığına inanmamızı istiyorlar.

Buna bir New Yorklu (dünyanın en büyük Yahudi şehridir) ya da Brükselli inanabilir; biz inanmayız. Küçükken evimizin bahçesinde ilk kurban kesilmesini gördükten sonra, ninemizin bize Hz. İbrahim'e gökten inen koçun hikâyesini anlattığından beri, bu iki halkın İbrahim'in iki oğlundan ürediğini bilmekteyiz. Bir kardeş, diğerini yok sayarsa, onu aşağılarsa, döverse, her evde kavga çıkar. Kavgayı durdurmak ve hâksizin elini tutmak her şeyden önemlidir. Siyonizm, Yahudilikle Siyonizm'i eşitleyip, ikisini birden ideolojinin ve siyasal olanın alanında çıkartıp, kişisel olanın, insan haklarının alanında tutmaya çalışıyor. Bu yüzden Siyonizm, devrimciler Siyonist mantığı deşifre edip, onu siyasal alanda hesaplaşmaya davet ettiğinde bundan rahatsız oluyor ve bu bölümde, yani Siyonizm-Yahudilik ilişkisinde, sessiz kalmayı tercih ediyor. Meselenin en kritik yönü kanımca burasıdır. Liberaller de ikisinin farklı olduğu masalını anlatıyorlar.

Net olarak ifade edersek, politik olarak bizim derdimiz Yahudilik eleştirisi değil, Siyonizm eleştirisidir. Çünkü Yahudilik eleştirisi devrimcilerin politik gündemi değil, faşistlerin, dincilerin, ulusal solcuların derdidir. Ama felsefi olarak Yahudilik eleştirimizi de ortadan kaldıracak değiliz. Ayrıca Özatalay'ın söz konusu edip geçerken „genç Marx'ın henüz Aydınlanmacı ve Hegelci felsefenin dahilindeyken kaleme aldığı Yahudi Sorunu“ diyerek „ismi bitirdiği“ adi geçen ki-

tapla ilgili bir açıklama çerçevesine aşağıda girmeye çalışacağız. Ama ondan önce, bu kısmın anlaşılması önemlidir. Özatalay yazısında, Siyonizm'den bir kez bahsediyor; o da solun tutumunu nitelediğini söyleyip, bu durumu eleştirirken. Yanlış buradadır. Yahudilerin inançlarının devrimcilerin tarafından korunması gerektiğini söyleyip, Siyonizm'i ve Yahudilik'i eleştirmek mümkün, gerekli ve doğrudur. Ama Siyonizm eleştirisini yapmanın Yahudileri eleştirmek anlamına geleceğini düşünerek Siyonizm'i eleştirmemek eksiklik ve yanlışlıktır. Arkadaşımızın hatası budur. Dünyanın ve Türkiye'nin her yerinde Yahudiler tehdit altındalar. Ama Filistin'de Filistinliler tehdit değil, doğrudan aşağılık, acımasız, ahlaksız bir saldırı altındalar. Sadece savaşçılar değil, tüm bir halk ceza çekiyor. Onun için durum eşit değil. Ayrıca, „Yahudiler Türkiye'de tehdit altındalar, bu bizim sorunumuz; Filistin bizim sorunumuz değil“ anlamına gelecek bir formülasyon apolitizm anlamına gelir. Çünkü biz aynı zamanda Ortadoğu'dayız.

Bu, „doğulu muyuz, doğucu muyuz“ tartışmasından çok daha somut... Filistin meselesi çok sayıda insani, dini ve kültürel nedenlerle bu toplumda daha çok ilgilendiriyor. Açıkça meseleler arasında böyle bir hiyerarşi yapmakta sakınca bulunmuyor. Faşistler ve bazı İslamcılar Yahudileri tehdit ediyor, ama İsrail durmadan saldırıyor. İs dolaylı olarak suna getirilmiş oluyor: „Türkiye'de azınlık olarak Yahudiler var, onlar anti-semitizm tehdidi altındalar. Ama Türkiye'de Filistinli yok. Bu açıdan da durum eşit değil ve anti-semitizme dikkat etmek gerekiyor.“ Bu saçma ikilemi niye kabul edelim ki? Biz kendimizi Türkiye'de olduğumuz kadar Ortadoğu'da da sayıyoruz. Bunun nedeni de çok basit, çünkü oradayız.

Bunun için Müslüman olmamız da şart değil. Ama kendisini Kemalizm'in ve Türk devletinin Batıcı, Ortadoğu halklarına uzaktan bakan, İsrail dostu, Arap, Kürt ve Fars düşmanı görüş açısının resmi sınırlarını neden kendimize veri alalım ki? Bunun yerine, UEFA'da İsrail takımları neden var; Eurovision Şarkı Yarışması'na neden İsraili şarkıcılar katılıyorlar da, Cezayirliler ve Faslılar katılmıyor; Efes Pilsen, Macabi Tel Avivle basketbol maçı yapabiliyor da niye Kahi-

re Gücü ile yapmıyor, diye sormak daha doğru olmaz mı? Mesele Batı'ya uzanmak olunca sınırlar anlamsız olurken, Doğu'ya uzanmaya geldiğinde hemen resmi sınırlar ortaya çıkıyor. Avrasyacı olmayacağız, Ortadoğulu olmayacağız, değil Ortadoğu'nun dünyanın en büyük sorunlarından olan Siyonizm'i eleştirmeyeceğiz, ama zulüm yapınca İsrail'i eleştirerek durumu idare ettikten sonra, devrimciler olarak yerel olmayı başaracağız... Kürtçedeki güzel ünlemle söylersek, „çawa çebu mirate“ (nasıl olacak bu iş yahu...) Cem Özatalay kusura bakmasın ama bizim açımızdan İsrail ve Siyonizm meselesi Endonezya-Doğu Timor anlaşmazlığı gibi algılanamaz ve yorumlanamaz. Bu arkadaşımızın deyimiyle, „İsrail'in uygu-ladığı zulme karşı Filistin halkıyla dayanışma içinde olma“ tamlaması bu sorunu tartacak terazi kefesini için hayli küçük gelir. Biz Filistin meselesini, danışılacak bir dış unsur gibi göremeyiz. Biz Filistin'iz ve Filistin bizdendir. Biz devrimciler o dava için kanımızı döktük ve şimdi Siyonist İsrail bizimkilerin kanını dökmeye, ağır şekilde hakaret ederek sürdürüyor. Kendimizi 500. yıl Vakfı'ndan çok, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Genel Sekreteri Şehit Ebu Ali Mustafa'ya yakın görmemiz doğaldır. Bu tutumun nede-nini tartışmayız bile. Yarın bir iki it, Perşembe Pazarında bir Yahudi esnafa musallat olursa, yine karşısına dikilmek için hiç düşünmeyiz.

Biz burada tarafa; Siyonizm'e düşmanız; İsrail'in yıkılmasını ve Yahudilerle Filistinlilerin barış içinde bir devlette yaşayabilmesini istiyoruz. Nasıl „Kahrolsun ABD“ dediğimizde Amerikalıların öldürmekten bahsetmiyorsak, „Yıkıl-sın İsrail“ dediğimizde de anti-semitik olmayız. Dünyanın herhangi bir yerinde dini inancı için bir Yahudi'ye zarar verdiğimizde, buna sessiz kaldığımızda anti-semitik oluruz. „Türkiye Cumhuriyeti yıkılsın, yerine sosyalist bir cumhuriyet“ kurulsun dediğimizde, Türklere karşı mı olmuş oluruz yani? Faşizme ve faşistlere, burjuvalara karşıyız. Yahudi'ye karşı değiliz, İsrail'e ve Siyonistlere karşıyız. Kendi halkımızın faşistine karşı olduğumuz kadar, Yahudi'nin faşistine de karşıyız.

Siyonistler Bati desteğiyle İsrail'i kurarken, bir Yahudi

olan Albert Einstein'a İsrail devlet başkanlığını teklif etmişlerdi. Einstein, „Böyle bir devletin Yahudilik'e zarar vereceği“ gerekçesiyle öneriyi reddetti. Demek ki, en az fizik bilgisi kadar güçlü bir politik sağduyusu da varmış. „Yıkılsın İsrail“ sloganının güncelliği, Yahudi'yle Siyonist'in ilişkisinin geldiği tehlikeli ve ölümcül noktayı Yahudi'ye hatırlatmaktadır. Muhtemelen gelinen noktayı Siyonist hiç anlamayacak, hatta ondan hoşlanacak ve uçuruma giderken Yahudi'yi de götürmeye çalışacaktır. Onun için, İsrail dünyada Yahudiler için en tehlikeli ülke olduğu halde, dünyada sadece İsrail'de Yahudiler öldürüldüğü halde, Şaron gibi faşistler tüm dünyadaki Yahudilere ısrarla İsrail'e yerleşme çağrısı yapmaktadırlar. Çünkü son yıllarda tersine göç eğilimi artmaktadır. Siyonist için her Yahudi, ABD ve Avrupa'dan gelecek dolar ve eurodur. Bizim umudumuz, Siyonist'in anlamadığını dünyanın her yerindeki Yahudi'nin anlayıp bir kez daha soyunun ve bu kez başka soyların büyük acılar yaşamasının önüne geçmesidir. Muhtaç olduğu kudret, Auschwitz'in hepimizi utandıran anılarında mevcuttur. Ama unutulmasın, bu kez yetiyecek Kızıl ordu olmayacaktır.

ABD ve İngiliz yönetimlerine yıllardan beri danışmanlık yapan, İslam tarihi ve Ortadoğu konusunda hacimli çalışmaları bulunan İngiliz Yahudi tarihçi Bernard Lewis, birkaç yıl önce Türkçede de yayınlanan Semitizm ve Anti-Semitizm adlı kitabında, anti-semitizmin esas olarak bir Batılı düşünüş ve eylem olduğunu uzun uzun anlattıktan sonra, İslam coğrafyasında 1400 yıl boyunca birkaç istisna hariç ciddi hiçbir Yahudi düşmanlığı olmadığını belirtiyor; Ortadoğu'daki Yahudi düşmanlığının esas olarak İsrail'in kurulmasından sonra ortaya çıktığını ve gücendiğini söylüyor. Marx'ı anti-semitik olmakla eleştiren Lewis, Selahaddin Eyyubi'nin, Abbasi halifelerinin, Osmanlı sultanlarının anti-semitik olduğunu söyleyemiyor. Şimdi bu durum gündüz gibi ortadayken, İsrail'e ve Siyonizm'e tek kelime etmeden, anti-semitizm suçlaması için Türkiyeli devrimcileri bulmak biraz dar görüşlülük olmamış mı? Hırsızın hiç mi suçu yok? Ya bizim Nasreddin Hoca kadar itiraz hakkımız...

Anti-Semitizm Marx'ın Gençlik Hatası mıydı? Şimdi ge-

lebiliriz, meselenin teorik boyutuna ki isin isme Marx da karıştığından, son derece nazik bir konudur. İşin içinde Marx'ın teorik çabası varsa, konuya savalavatla başlamaya dikkat etmek gerekir. Ama arkadaşımız bunu tercih etmediğinden, hata yapmıştır. Cem Özatalay adı geçen yazıda, „Söz konusu eğilim, [sol içindeki anti-Siyonist doğucu eğilim], görüşlerini marksizmle ilişkilendirme sorununu da, genç Marx'ın henüz aydınlanmacı ve Hegelci felsefenin dahilindeyken kaleme aldığı ‚Yahudi Sorunu‘nu başucu kitabı haline getirerek çözmüştür.

Bu eğilimin en çok üreten isimlerinden olan Orhan Gökdemir'in Aydınlanma Tarikatı isimli kitabını sonlandırırken, Marx'ın Yahudi Sorunu çalışmasından su pasajı aktarması düşündürücüdür: ‚Nedir Yahudi'nin bugünkü dünyamızdaki temeli? Pratik ihtiyaçlar, bencil çıkarlar. Nedir Yahudi'nin bu dünyadaki ibadeti? Bezirganlık. Nedir Yahudi'nin bu dünyadaki tanrısı? Para‘. Gökdemir son cümlesini şöyle bağlar: ‚Şimdi bezirganlıktan ve paradan kurtulmak istiyoruz ve zamanımızın kurtuluşu, Marks'ın da dediği gibi ‚Yahudi'den kurtuluş olacaktır‘ sözleriyle, Marx'ın Yahudi Sorunu adlı kitabındaki görüşlerini bir çırpıda değersizleştiriverirken, Marx'ı da bu yüzden sıradan bir anti-semitik derecesine indiriyor...

Her şeyden önce, Marksistlerin fikirlerini savunurken Marx'dan alıntı yapmaları kadar doğal bir şey olamayacağını söylememiz gerekiyor. Burada problem olamayacağına göre, sorun gerçekten Marx'da mı? Marx'ın Türkiye'de Yahudi Sorunu adıyla bağımsız bir kitap olarak basılan çalışması, iki makaleden oluşmaktadır. Bu iki makale, Genç Hegelciler'den felsefeci ve ilahiyatçı Bruno Bauer'in ikisi de 1843'te yayınlanan bir kitabı ve bir makalesini eleştirmek amacıyla yazılmış ve 1844'te yayınlanan Fransız-Alman Yıllıkları'nda ilk kez okurun karşısına çıkmıştır. Bazı Marksist felsefeciler tarafından ortaya atılan ‚Genç Marx-Olgun Marx‘ ayrımı, Marx'ın düşün macerasının ilk yıllarında Hegel'in etkisi altında yılları olduğunu, bu yıllarda Marx henüz ekonomi-politik üzerine eğilmediği için, ‚sınıf, ücretli emek, meta, değişim‘ gibi temel kavramlar üzerinden meselelere

bakma şansına sahip olmadığını, bu dönemde „soyut insan özü“ kavramıyla düşünmeye devam ettiği tezine dayanır. Fransız-Alman Yıllıkları, 1844 Elyazmaları, Alman ideolojisi bu dönemin eserleri olarak tanımlanır. Bu yıllarda Marx, din sorunu üzerinde önemle durmuştur. Çünkü ilk döneminde, dini yabancılaşmanın insani yabancılaşmasının temeli ve özü olduğuna inanıyordu. Meta kavramına ulaştınca bu görüşünü değiştirdi. Bu tartışma, Marksistler arasında uzun yıllardan beri sürmüş-tür ve üzerinde anlaşmak doğal olarak mümkün olmamıştır. Tartışmada, tarif edilen Genç Marx Olgun Marx ayrımını kabul etmeyenler de „herhalde“ Marksistlerdir. Ama herhalde Özatalay’a göre, „Genç Marx“ henüz Marksist değildir. Bu tartışmanın bir tarafı, Marx’ın bu yıllarda önemle üzerinde durduğu „yabancılaşma“ kavramını daha sonraki yıllarda terk ettiğini, bu terimin kullanılmadığını da savunur. Ancak biliyoruz ki, yabancılaşma kavramı daha sonraki eserlerde „şeyleşme“ olarak kullanılmış, Marx’ın ekonomi-politik çalışmalarında önemli bir yer tutmuştur. Yabancılaşma tartışması bugün de Marksizm’in önemli köşe taşlarındandır.

Nesnelerin ve kavramların kendileriyle görünüşleri arasındaki farklılıklar önemlidir ve kapitalizmin bu mesafeyi açması, modern insandaki toplumsal ve bireysel şizofreninin nedenidir. Ayrıca Cem’in dediği gibi, Marx’ın tüm eserinin ne kadar „aydınlanmacı“ olup olmadığı da çok tartışma götürür bir konudur ki, ona hiç girmeyeceğiz... Tartışmanın bu kısmi gerçekten derindir ve ilerletici bir konudur. Ama biz burada keserek, „Genç Marx’ın“ yazdıklarının da tartışmaya değer olduğunu düşünüyoruz. En azından onun bir anti-semitik olmadığını kanıtlamak adına bile...

Genç Marx’ın bazı kavramlara henüz ulaşamadığı kesinlikle doğrudur ama anti-semitizm Marx’ın bir „gençlik hatası“ da değildir. Marx’ın eleştirisi, tekrar bakıldığında görülecektir ki, ne Cem’in gösterdiği kadar dar kapsamdadır, ne de hafife alınabilir. Lafa baslarken söyledik ama bir kez daha hatırlatalım: Cem’in „Hegelci felsefenin dahilindeyken kaleme aldığı“ dediği bu iki makale, Genç Hegelci okulun ileri gelenlerinden Bruno Bauer’e karşı yazılmıştır. Bu du-

rum, eğer öyleyse, Marx'ın Hegel'in etkisi altında olmadığını kanıtlamaz ama bu bilginin ortaya konması da ortada bir tartışma olduğunun en somut kanıtıdır. Simdi gelelim bu iki felsefecinin ne tartıştıklarına... İsa'nın tanrılığını ve hatta gerçekten yaşadığını reddettiği için Bonn Üniversitesi'ndeki kürsüsünden atılan, ömrünün son yıllarında ise gericiliğe dahil olarak Bismarck yönetimi altında çalışan Bruno Bauer, Marx'ın eleştirisine konu olan „Bugünkü Yahudilerin ve Hıristiyanların Özgürleşme Kabiliyetleri“ adlı eserinde, Almanya'da o yıllardaki Yahudilerin özgürlük talebini eleştirerek, insanın özgürleşmesi için devletin dinin baskısı ve etkisi altından kurtulması gerektiğini, ancak Yahudilerin bunu önemsemeyip sadece kendi dinlerine özgürlük istediklerini söylüyor. Bauer, „Yahudiler Almanların kurtuluşu ile ilgilenmiyorlarsa, neden Almanlar Yahudilerin kurtuluşu ile ilgilenirler?“ diye soruyor. Marxia Bauer arasındaki tartışma bir Yahudi tartışması değil. Ama bir bölümü, Yahudilik fonu üzerinde cereyan ediyor. Bauer tartışmayı, Yahudilik-Hıristiyanlık tartışması, bir teoloji problemi olarak ortaya sürerken; Marx, Bauer'ı tam da bu noktadan eleştirip, ısrarla tartışmanın burjuva toplumunun ve devletin sorunu olduğunu anlatıyor ve bunu gerçekten keskin gözlemleriyle yapıyor. Bu nedenle Marx'ın adı geçen iki makalesinden birinci ve uzun olanı Yahudilikten çok Hıristiyanlık, din, devlet, insanın özgürlüğü kavramları etrafında dönüyor. Bu durum da 19. yüzyıl Avrupası için çok normal, çünkü milliyetçi fikirler anti-semitizmi azdırmış durumda. Marx'ın babası avukatlık yapabilmek için din değiştirip Hıristiyan olmak zorunda kalıyor. Marx Bauer'ı, Yahudi meselesinin vardığı yerdeki dünyevi çatışmayı, Yahudi'nin dini görüşüne karşı polemik yapmakla eleştiriyor. Marx'a göre aslolan, bir dini eleştirmek değil, o dine biçim veren gerçek maddi koşulların eleştirisi ve devrimci değişimidir.

Marx birinci makalede bu konumunu söyle ortaya koyuyor: „Su halde biz Yahudilere, Bauer gibi, siz kendinizi Yahudi dininden kurtarmadıkça siyasi özgürlüğünüzü alamazsınız demeyeceğiz; biz, siz Yahudi dinini tamamen bırakmadan da siyasi anlamda özgürlük elde edebileceğiniz

için, siyasi özgürlük size insanlık özgürlüğü sağlamayacaktır diyeceğiz. Siz eğer insan olarak özgürlüğünüzü elde etmeden sadece Yahudi için siyasi özgürlük istiyorsanız, kusur ve çelişme, yalnız sizde değil, aynı zamanda siyasi özgürlüğün özünde ve niteliğinde diyeceğiz“. „Meselenin bu teolojik çerçevesini biz kiralım; bizim için, Yahudilerin özgürleşebilme davası, baştanbaşa köleleşmiş dünyamızın kurtuluşu davasına bağlıdır.“ Biz Marksistlere göre şimdi de bu durum değişmemiştir... Marx, yine Fransız-Alman Yıllıkları'nda yayınlanan „Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisine Katkı“ adlı çalışmasında da yine din ve özgürlük meselesine değinerek, dinin genel niteliğini o çok bilinen pasajla açıklamıştır: „Din, ezilen yaratığın iç çekisi, kalpsiz bir dünyanın kalbidir.“ Tüm bu çalışmalarda amaç, dinin niteliğini ortaya koymaktır ve bunu başarmıştır.

Kısacası, Marx'ın Özatalay tarafından da alıntılanan ifadeleri bir yana, Marx'ın konumu tam da, Yahudi'nin kişisel dini inancısını tartışmaya karşı çıkan bir pozisyon ve tartışmanın özü görüldüğü gibi, bütün bir burjuva dünya görüşünün eleştirisi. Bugün bu tartışmaların biçimleri değişse de özü hala aynı şekilde duruyor. Biz Marksistler dünyaya tüm bir özgürleşme ve kurtuluş imkânlarından bahsettikçe, burjuvalar bize, „insan hakları ve demokrasiyi“ anlatıyorlar. Zaten Marx insan hakları tartışmasına yine bu makalede girerek, „Bu bencil insan, burjuva toplumunun insani, şimdi siyasi devletin temeli, onun her şeyinin başlangıç noktası oldu. Çeşitli insan hakları bildirileri onu böyle tanıyor“ diyor.

Yahudi Sorunu 'nu Türkçeye kazandıran Prof. Niyazi Berkes, Sol Yayınlarından çıkan 1968 tarihli birinci baskıya yazdığı önsözde tartışmanın önemini şöyle tarif ediyor: „Bu yazıları okuyan herkes görecektir ki, Marx ne Yahudi düşmanıdır ne de Yahudi dostu. Konuyu ne ırk ne de din açısından ele alıyor. Bu kısa yazıların önemi, genç Marx'ın kafasında daha sonraları gelişen bazı fikirlerin burada açık, basit ve keskin olarak ortaya konmuş olmasıdır. Bunlardan biri, burjuva devrimciliği altında yatan felsefeyi eleştirisi, diğeri genç Marx'ın daha sonraki yazılarında önemli yer tutan ‚yabancılaşma‘ kavramıdır.“ Bauer, siyasi özgürlüğü sağlamak

için bir yandan Yahudi'nin dinini bırakmasını, insanların da genel olarak dinden vazgeçmesini isterken, Marx açık olarak buna karşı çıkıyor. Ama „insan haklarına“ inandığından ya da ateist olmadığından değil; bu tutumun gerçekleri görmeyi engelleyen din yorumu yüzünden... Durumu su şekilde açıklıyor Marx: „Biz, insanların dünyevi meselelerini teolojik meseleler olarak görmüyoruz. Tersine, teolojik meseleleri dünyevi meseleler olarak görüyoruz.

Tarih, şimdiye kadar hep kör inançlarla yorumlandı; biz, kör inançları tarihle yorumluyoruz. Siyasi özgürlüğün dinle ilişkisi meselesi, bizim için siyasi özgürlüğün insan özgürlüğü ile ilişkisi meselesinden başka bir şey değildir. Biz, siyasi devletin dini kusurluluğunu, daha ziyade dünyevi yapısının kusurluluğu ile yorumluyoruz.“

Bu keskin ve daha önce pek kimse tarafından dile getirilmemiş gözlemlerin sahibi için herhalde sadece yaşca „genç“ diyebiliriz diye düşünüyorum. Marx bu eserinde, isi gücü bırakıp Yahudi'ye küfürle meşgul olmuş değil. Yahudilik, Hıristiyanlık ve burjuva toplum ilişkisini tarihsel gelişim seyri ve güncelliği içinde ortaya koymuştur. Bu öz bugün de geçerlidir ve Marksizm için hayatidir: „Yahudilik burjuva toplumunun kemale ermesiyle zirvesine ulaşır. Burjuva toplumu ise kemaline ancak Hıristiyan dünyasında ulaşır. Ancak Hıristiyanlığın egemenliği iledir ki, bütün insan ilişkilerini milli, tabii, ahlaki ve nazari bütün insan ilişkilerini-yüzeyleştiren Hıristiyanlığın egemenliği iledir ki, burjuva toplumu, kendini, devlet hayatından tamamen soyutlaştırır; insani insan olarak birbirine bağlayan bağları yıkar; onların yerine bencilliği, özel çıkarıcılığı kor; insan dünyasını atomlaşmış, birbirine düşman insanlar haline sokar. İşte bu Hıristiyanlık, o Yahudi dininden doğmuştur. Ve şimdi tekrar kendini gene Yahudi dinine döndürmüştür. Çünkü Hıristiyan, ta başlangıçta teori yapan Yahudi'dir. Bundan ötürü, Yahudi pratik Hıristiyan, pratik Hıristiyan ise Yahudi'den daha Yahudi'dir. Hıristiyanlık ancak görünüşte gerçek Yahudilik'e üstünlük kazandı. Hıristiyanlık ham, maddeci ihtiyaçları sadece insanlığa yabancı madde köklerine kadar yükseltebilecek güçte ruhaniliği olan bir dindir. Hıristiyanlık, Yahudi dininin en

yüksek fikridir; Yahudilik ise Hıristiyanlığın günlük hayat-taki pratik uygulamasıdır.“ Marx bu başlıktan devam ediyor: „Yahudi kendi özgürlüğünü, yalnız Yahudi usulü ile sadece para gücü ile gerçekleştirmiş olmakla kalmıyor; bu, paranın Yahudili veya Yahudisiz bir dünya gücü haline gelmesi sa-yesinde, Yahudi kafasının Hıristiyan ulusların günlük kafası haline gelmesiyle gerçekleşmiş bulunuyor.“

Şimdi yukarıdaki pasajlarda bir de „kefere düşmanı Marx“ imgesi mi gözlerimizin önüne gelmektedir; yoksa „olgun ManCın da başka kavramlarla sürdüreceği keskin eleştiri oklarını burjuva uygarlığı üzerine yağdıran bir Marx’dan mi söz ediyoruz? Tarif edilen kapitalizm eleştirilerine bugün itiraz edebilecek bir „olgun Marksist“ tanıyor musunuz? Belki, „sorunun çözümünü koyamamış ama“ diyenlerimiz olabilir? Hâklidir, ama 26 yaşında bir gençten bahsettiğinin farkında mıdır? Peki, Marx’ın verdiği yöntemi kullanarak ve kimseden korkmadan açıkça soralım: „Sermayesi sahibi, finans sermayede özellikle etkili, tefecilik yapıp faiz alan, elmas piyasasını elinde tutan, hali vakti yerinde Yahudi“ imgesi çağlar boyunca sadece ve sadece başka dinlerin, faşistlerin, şeriatçı Müslümanların, anti-semitik solcuların eseri mi? Bunu nedeni olarak akla gelen makul ilk açıklama olan anti-semitizm, size de yetersiz, idealist gelmiyor mu? „Dünyamızın gerçek Yahudisi’ne, günlük hayatın Yahudisi’ne“ bugün baktığımızda ne görüyoruz? Bu konumda temelli bir değişiklik olmadığı gibi, Yahudi artık İsrail’in vatandaşıdır aynı zamanda.

Türkiye’de de polis kesinlikle adam öldürüp kol kırmaktadır ama Türker’in çoğu için Yahudi, kendisine saldıran bir polis gördüğünde, ona nerede olmadığını hatırlattığı İsrail’in tebaasıdır: „Burası Türkiye, İsrail değil!“ Kesinlikle dünyada İsrail gibi devlet terörü uygulayan bir sürü başka yer de vardır. Ama bu sloganın atılıyor olması, sloganı atanlar arasında faşistlerin de olması durumu, İsrail’in apaçık terörünü açıklamaz ve aklamaz. Bir şeyler yapılmaktadır ki, binleri böyle söylemektedirler. Bu sloganı atmalarının nedeni, faşistlikleri değildir. İsrail’le zulüm, buna zemin hazırlayan Siyonizmle İsrail arasındaki ilişkiyi ortaya koyup bunu değiştiremezsek, kimsenin İsrail’e faydası olmaz. Hemen su sorulacaktır: „Her

polis kol kırdığı halde neden akla hemen İsrail gelmektedir; İsrail'den Yahudi'ye geçiş neden bu kadar kolay olmaktadır?“ Bize soranlara, biz de soruyoruz, neden?.. Biz düşünüyö-ruz ve verdiğimiz cevaplar var. Sizin var mı?.. Marx'ın asil derdini, Cem Özatalay tarafından da alıntılanan ifadelerin başka kategorilerle ilişkisini anlattıktan sonra artık sormakta bir beis yok: Batı'da ve hatta bizde, Müslümanların otoriter, ataerkil kişiler olduğunu söylemek bilimsel tespit oluyor da, Marx'ın „Yahudi'nin dünyadaki ibadetinin bezirganlık“ olduğunu veciz şekilde anlatması neden anti-semitizm oluyor? Marx, „Yahudilik'in toplumsal kurtuluşu, toplumun Yahudi-likten kurtulması demektir“ dediğinde, derdinin Yahudi'ye karşı çıkmak olduğunu söylemek, Hirant Dink'e „Türk'ten boşalan o kirli kanın yerin dolduracak temiz kan“ sözü do-layısıyla TCK 301. maddeden hapis cezası veren hâkimin sa-hip olduğu zihniyet dünyasının bir benzerine sahip olmak gibi anlaşılabilir mi?

Yukarıda açıkladığımız şekilde, buradaki Yahudi, sembo-lik bir anlatımla Hıristiyan, Hıristiyan da modern burjuva-dır. Ve bunların hepsi kişi değil, zihniyet, sistemdir. Marx'ın ortadan kaldırmak istediği Yahudi değil, burjuva uygarlığı-dır. Marx'ın üslu-bu yerine, yazdıklarını tartışmamız daha doğru olmaz mı? Kürdistan'da uygulanmaya çalışılan „şü-kürcülük“ politikasına, köpekleştirmeye, makarna-kömür diyalektiğine karşı çıkıyoruz diye İslam düşmanı mı oluyo-ruz yani? Marx, „Su halde biz, Yahudi dininde, genel olarak anti-sosyal bir unsur görüyoruz. Bu, Yahudilerin isteyerek katıldığı tarihi bir gelişme sayesinde bugünkü gücüne ulaş-mıştır“ dediğinde, Yahudilik'in orijinal yazılı dini kaynakla-rı itibarıyla bir ulus dini olması gerçeğini anlatmış olmuyor mu? Yahudiler, kendi dinlerini sadece israilogulları'na indiri-lmiş kabul etmiyorlar mı? Bu, İslam'ın ve Hıristiyanlığın temel evrensel mesajlarının aksi bir durum değil mi? Yahu-dilerin bin yıllar boyunca varlıklarını sürdürürken kimsiyle karışmamalarında bunun da bir etkisi yok mu? Bunları ifade etmek ve tartışmak anti-semitizm değil, bilimdir ve Marx'ın yaptığı da budur.

Çocukluğunda bir toplama kampından sağ çıkmayı başar-

dıktan sonra, yaşamını Yahudi dininin açmazlarını ve İsrail politikalarını eleştirmeye adanmış eserler yazarak tamamlayan İsraili aydın İsrail Sahak, bir kitabında, „Kendisinin yaşamının hiçbir döneminde Marksizm'e sempati duymadığını, ama Marx'ın Yahudilik'in özü konusunda yazdıklarının son derece açıklayıcı olduğunu kabul etmek durumunda olduğunu“ belirtiyor. Kemalist laikliğin bir parçası olmadığımızdan, Turan Dursun'un İslam dini konusunda yazdıklarını bir politika nesnesi yapmıyoruz. Unutmayalım, Turan Dursun öldürülmeden önce Diyanet'teki eski arkadaşları kendisini arayıp, „Hocam, senin görüşlerin bir yana ama falanca konudaki gerçekler, olgular nelerdir“ diye danışıyorlardı. Devrimci politika yapacağız diye insanlarımızın dinlerine saldırmıyoruz ama Turan Dursun tarafından açıklanan gerçekler, bir din düşmanının hezeyanları değildi herhalde. Zaten bu yüzden öldürüldü. Burada bilinen ama çok ilginç bir ilişkiyi de dikkat çekmek yerinde olacaktır. Basta da söylemiştik, anti-semitizm Çağlar boyunca etkili olmuş bir akimdir. Esas olarak Batı dünyasının, Hristiyanların icadıdır ama İsrail'in kuruluşundan itibaren İslam coğrafyasında da güçlenmiştir. Müslüman anti-semitiklerin en net tariflerinden birisi, „Yahudilerin ardı arkası kesilmeyen komploları ise, hemen ardından gelen en büyük komplo tarifi Marksizm'dir. Müslüman anti-semitikler, Marx'ın babasının Yahudi olmasından yola çıkarak, Yahudilik'in İslam'a dönük en büyük saldırısının Marksizm üzerinden planlandığını söylerler.

Siyonistler ise, Marx'ın da Yahudi Sorunu üzerine yazdıkları nedeniyle dönemin anti-semitizm akiminin bir üyesi olduğunu, Marx'ın Almanya'da Almanca yazıklarının Hitler'e zemin hazırladığını iddia ederler. Böylelikle, her iki akimin kendisine nirengi noktası olarak aldığı nokta, ilginç bir şekilde Marx olur. Bu durum, dikkate değerdir ve Siyonizm'e anti-semitizmin bir madalyonun iki yüzü olduğu şeklindeki temel sayı doğrular. Marx, milliyetçiliğe, dinlere ve burjuva devlete prim vermeyen evrensel kardeşleşme projesiyle, hem daha sonra Siyonizm'e temel oluşturacak Yahudilik'in özünü ortaya koymuş ve eleştirmiş, hem de farklı dinlerin bir arada yaşayacağı emekçi temeli göstermiştir.

Onun için, binlerce yıl öncesinden gelen feodal üstyapı algılarının güncel uzantıları, sözbirliği etmişçesine Marx'ın saldırıda birleşmektedirler. Bunu kavrayamayıp, bu saldırıyı hatırlatacak pozisyonlara çekilmek doğru olmamıştır. Dik-katli bir okumanın, Marksian Vakit gazetesi yazarı, Hitler'e teşekkür eden dinci belediye başkanı çıkmayacağını görmesi gerekirdi.. .Bu kitap nedeniyle Marx'a yönetilen anti-semi-tizm eleştirisi, solcularımızın Marx'ın ne demek istediğini anlama probleminden ziyade, egemen „demokrat“ akıl tarafından esir alınmış bir sol hareketimiz olduğundan ötürü, ciddiye alınmaktadır. Orhan Gökdemir'in yazısında alıntıla-dığı bölümler, ortalama her solcuda ilk okuduğunda „deh-şet“ uyandırmakta, bunları Marx'ın nasıl söylemiş olduğuna dair bir hayret nidası boğazlarda düğümlemektedir. Ör-nekse, Marx'ın neredeyse tüm eserleri internet ortamında bulunabildiği halde, ben bu yazıyı yazarken ısrarla arama rağmen, Yahudi Sorunu üzerine adli kitaba rastlayama-dım. Yani bu konuda Cem Özatay'ın dediğinin tam tersi söz konusudur. Marksistler bu konuda Marx'ı savunmakta utangaçtırlar. Sol Yayınları'nın daha sonraki baskılarında da Marx'ın açıklamalarını „izaha“ çalışan bir çevirmen dipnotu mevcuttur. Buna, az ve eksik okumak da alışkanlığımız da eklenince, böyle yanlış anlamalar ve anlatmalar ortaya çıkabilmektedir.

Olgusal Bazı Düzeltmeler...Cem Özatay'ın, „Sol içindeki anti-Siyonist Orta-doğucu eğilimi“ tarif ve mahkum eder-ken yaptığı olgusal hatalar da var. Arkadaşımız, „anti-Siyonist Ortadoğucu eğilimin, bir ana politika eksenini olarak sol içinde belirginlik kazanmasının, sol güçlerin bölgede fiilen bulunduğu 1970'lerde değil, bölgede artık bulunmadığı 1990 sonrası döneme rastladığını“ belirtiyor. Ona göre bunun ne-deni, tanınmayan, ilişki içinde olunmayan „dış düşman İsrail'in şeytanlaştırılması“ için daha uygun bir ortam olması. Bu da, „ırkçı ve faşist siyasal hareketlerin, kitle tabanı yaratmak için hep dışarıdaki, temas mesafesinde olmayan düşmana işaret etmesine“ benziyor. „Doğrudan temasın olmaması şeytan imgesini güçlendirmeyi kolaylaştırdığı gibi, şeytanla özdeşleştirilen küçük azınlık topluluklarının hedef haline

getirilmesini de kolaylaştırır.“ Ünlü fıkrada anlatıldığı gibi, „Biz bunun neresini düzelteyim: Kızı değil oğlu, Muaviye değil Ali, Kufe’de değil Kerbela’da, kılıçla değil okla...

„Öncelikle su söylenmeli ki, devrimcilerin Filistin’de bulunduğu, İsrail’e saldırılar yaptığı, katledildiği, Filistinli devrimci örgütlerle iş birlikleri gerçekleştirdikleri 1970 ve 80’11 yıllarda da hayli güçlü bir anti-Siyonist eğilim vardı. Bizim kuşağımız bunu gözleyemediği için, farkında değiliz. İsrail 1982’de Beyrut’u kuşattığında, direnişe Türk ve Kürt örgütlerinden oluşan üç kişilik bir ortak komite yönetiminde yaklaşık 500 Türkiyeli devrimci katılmıştı. Devrimci hareketimiz, o yıllarda doğrudan İsrail’le savaşıyordu. Herhalde, birisi size ateş ederken, size yardım eden dostlarınızı öldürürken ona karşı tepkiniz onunla ilişkinizin zayıfladığı yıllara göre çok daha yoğun olacaktır. O yıllarda da anti-Siyonizm eleştiriliyor, eylemler yapılıyor, Habbaş’in (mekanı cennet olsun inşallah) „Ortadoğu Devrimci Çemberi Tezleri“ tartışılıyordu. İsrail ve Siyonizm bize o zaman da şimdi de uzak değil...

Ama her ne olursa olsun, Siyonizm’i eleştiren solcuları (anti-semitiklere solcu dememiz mümkün değildir) tanımlarken, „ırkçı ve faşist siyasal hareketlerin kitle tabanı yaratması benzeri“ ifadeler kullanmak son derece talihsiz olmuştur. Orhan Gökdemir dostumuz da, Suat Parlar da anti-semitik değildirler ve kendi alanlarında devrimci harekete ciddi düşünsel katkı koyma çabaları olan yazarlardır. Suat Parlar kitabında, Ortadoğu’nun tarihi halklarını anlatırken, Yahudilerden bahsetmiyorsa, Kürt özgürlük hareketini konu edinmiyorsa (bu yazıyı hazırlarken kitabı bulamadığımdan bakma şansım olmadı) yanlış yapmıştır. Çünkü İbrahim peygamberden beri Yahudiler Ortadoğu’nun bir gerçekliğidir. Orhan Gökdemir, Doğu-Bati ilişkilerini anlamada özgün çalışmaları olan bir fikir adamıdır. Eleştirebiliriz, beğenmeyebiliriz ama her ikisine de anti-semitik diyemeyiz. Soldan hiç kimse, „Yalçın Küçük öncülüğünde kripto Yahudi tespit ve ifşa etme çalışmasına“ girişmemiştir. Girişenler solcu, hele hele devrimci hiç değildir. Özatalay’ın bahsettiği şekilde, „Marksist olma iddiasındaki bir kişinin, sosyalizmle yakından uzaktan ilişkisi olmayan bir takım gerici ulus-dev-

letlerin birliğini ve bütünlüğünü bu denli dert etmesinin“ kendince nedenleri olabilir. Çünkü Türkiye, sosyalizmle yakından uzaktan ilişkisi olmayan Avrupa Birliği’ni dert eden, Marksist olma iddiasındaki kişilerle doludur. Ayrıca, biz de beğenmiyoruz ama Mısır’ın, Suriye’nin, Libya’nın, Irak’ın, Cezayir’in, Yemen’in geçmişte sosyalizmle değişik düzlemlerdeki ilişkisi Avrupa’dan çok daha fazla olmuştur. Yani bunlar tartışmalı konulardır ama kimseyi kolay kolay anti-semitik yapmaz.

Sonuç Olarak Siyonizm, emperyalizm tarafından oluşturulmuş, desteklenmiş, devletleştirilmiş, korunmuş resmi Yahudi milliyetçiliğidir. Tüm dünyadaki Yahudilerin tamamına yakını tarafından desteklenmektedir. Siyonizm lanetlenmeli, politik olarak eleştiri konu yapılmalıdır. Hedef Yahudiler değil, Siyonistler olmalıdır. Siyonizm, BM Genel Kurulu’nun 1975’te büyük çoğunlukla aldığı karara göre ırkçılık olarak tanımlanmıştır. Siyonizm tarafından kurulan İsrail, Yahudi şeriatına göre yönetilen, ırkçı, işgalci, gayri meşru bir devlettir, yıkılmalıdır. İsrail’in meşruiyetini ve varlığını tartışmak anti-semitizm anlamına gelmez. İsrail’i gayri meşru ilan etmek Yahudi dinini ve ona inananları gayri meşru hale getirmeyeceği gibi, Yahudileri denize sürmeyi de önermez. Anti-semitizm Hıristiyan dünyasının icadıdır ve Siyonizm devletleşene kadar İslam dünyasındaki etki alanı çok kısıtlıdır. Anti-semitizmin tüm dünyada yaygınlaşmasının temel sorumlusu, emperyalizm, Siyonistler ve İsrail devlet politikalarıdır. Bu gerçek, devrimci İsraililer tarafından da son yıllarda giderek artan bir kaygıyla dile getirilmektedir. Marksistler ve devrimciler, tüm dünyada, halkların, dinlerin, cinslerin, mezheplerin eşitliğini, ezilmemeleri gerektiğini ne kadar savunurlarsa, Yahudilere yönelik ırkçılığa da o tutarlılıkla karşı çıkmışlardır ve çıkmaya devam edeceklerdir.

“ ...İsmim Orhan Yılmazkaya.. Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının layığı olmaya çalışacağım.

Devrimci Karargah savaşçısıyım.

Türk ve Kürt Halkının mücadele birliği için savaşıyoruz. emek çilerin mücadele birliği için savaşıyoruz. Emperyalizme karşı, faşizme karşı savaşıyoruz.

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Biz düşeceğiz fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi. Tonias Münzerlerden, Şeyh Bedreddinlerden bu yana sürdüğü Mahir Çayanlardan, İbrahim Kaypakkayalardan Deniz Gezmişleiden bu yana sürdüğü gibi...”

ORHAN YILMAZKAYA (27 Nisan 2009. Çatışma sırasında yaptığı telsiz konuşması)

“...İsmim Orhan Yılmazkaya.. Teslim olmayan bir feda devrimci kuşağının layığı olmaya çalışacağım.

Devrimci Karargah savaşçısıyım.

Türk ve Kürt Halkının mücadele birliği için savaşıyoruz.

emek çilerin mücadele birliği için savaşıyoruz. Emperyalizme karşı, faşizme karşı savaşıyoruz.

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Biz düşeceğiz fakat bizden sonra bu kavga mutlaka sürecek. Nasıl binlerce yıldan beri sürdüğü gibi. Tonias Münzerlerden, Şeyh Bedreddinlerden bu yana sürdüğü Mahir Çayanlardan, İbrahim Kaypakkayalardan Deniz Gezmişleiden bu yana sürdüğü gibi...”

ORHAN YILMAZKAYA (27 Nisan 2009. Çatışma sırasında yaptığı telsiz konuşması)